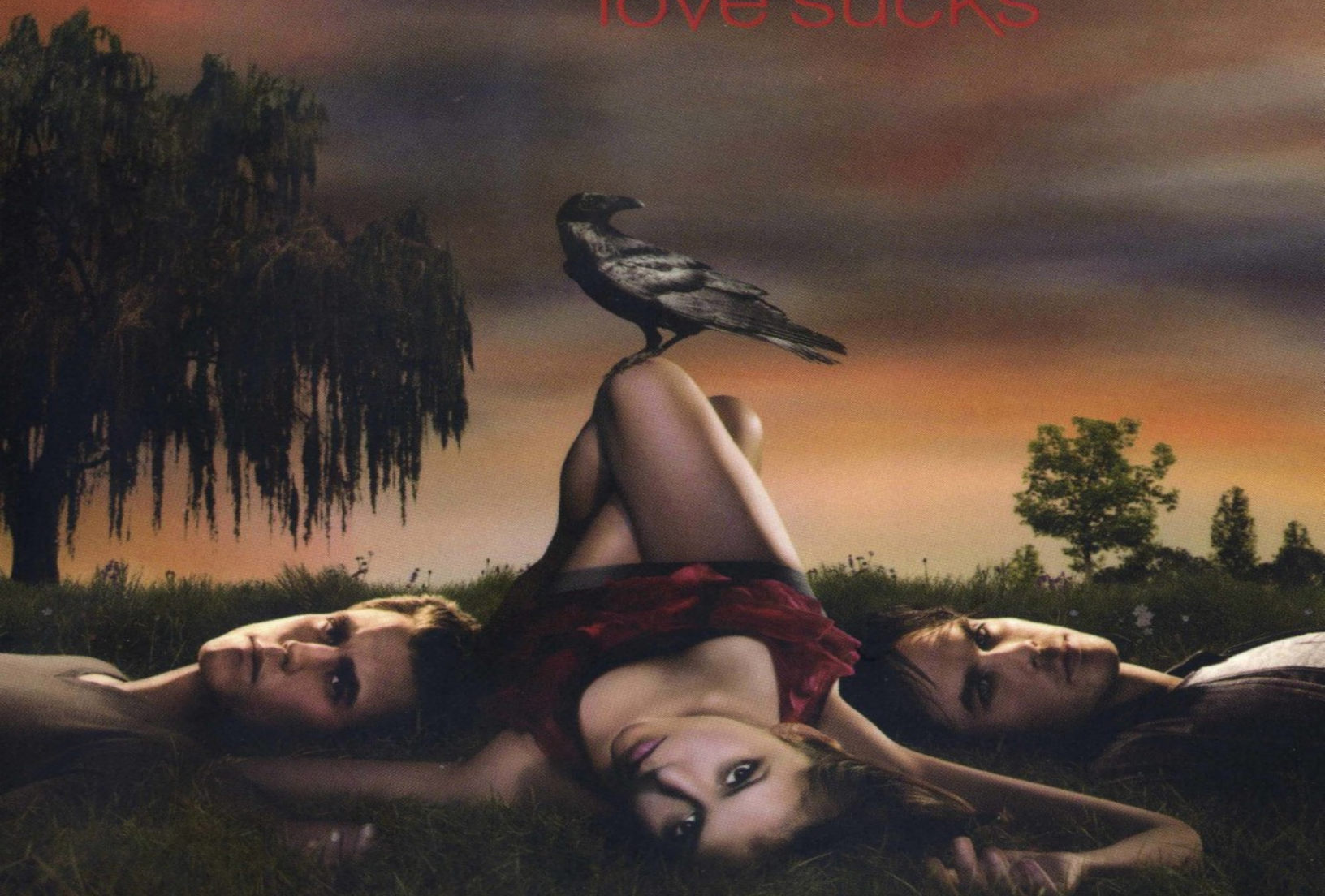

по книгите на
Л. ДЖ. СМИТ

и ТВ сериала, създаден от
КЕВИН УИЛЯМСЪН
и ДЖУЛИ ПЛЕК

the Vampire Diaries love sucks

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

КНИГА ПЪРВА
НАЧАЛОТО

Л. ДЖ. СМИТ НАЧАЛОТО

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

ПРОЛОГ

Наричат го часа на вещиците — онзи среднощен час, когато хората спят, когато създанията на нощта могат да чуят дишането им, да помиришат кръвта им, да наблюдават сънищата им. Това е времето, когато светът ни принадлежи, когато можем да ловуваме, да убиваме, да закриляме.

Това е времето, когато най-силно се нуждая от храна. Но трябва да се сдържам. Защото като се въздържам, като излизам на лов само за онези животни, чиято кръв никога не пулсира учестено заради силни желания, чиито сърца не туптят забързано от радост, чиито копнежи не пораждат в тях мечти, оставам далеч от тъмната страна. Мога да контролирам Силата си.

Ето защо в някоя нощ, когато усетя мириса на свежа кръв край себе си, когато знаая, че на мига ще мога да се свържа със Силата, на която устоявам толкова дълго и ще устоявам цяла вечност, изпитвам нуждата да записвам преживяванията си. Докато описвам историята си, си припомням различни сцени и години, свързани една с друга като мъниста, нанизани в безкрайна огърлица. Така оставам неделима част от онзи, който бях, когато бях човешко същество и единствената кръв, която чувах да пулсира в ушите ми и да отеква в сърцето ми, беше моята собствена...

1

Денят, който промени живота ми, започна като всеки друг. Беше душен и горещ августовски следобед на 1864 г. В ден като този целият свят замира, дори мухите спират да жужат около обора. Децата на слугите, които обикновено си играеха и огласяха двора с виковете си, сега бяха притихнали. Въздухът бе застинал, сякаш в очакване на опустошителна гръмотевична буря. Възнамерявах да пояздя няколко часа моята кобила Мезаноте в прохладната гора в покрайнините на имението Веритас — нашия семеен дом. Пъхнах една книга в училищната си торба с намерението да се измъкна незабелязано.

Това правех през повечето дни на това лято. Бях на седемнайсет и неспокоен. Нямах желание нито да се бия във войната редом с брат си, нито да слушам наставленията на баща си как да ръководя имението. Всеки следобед се изпълвах с една и съща надежда — че няколко часа на усамотение ще ми помогнат да разбера кой съм и какъв искам да стана. Миналата пролет завърших мъжко частно училище, но баща ми реши да не постъпвам в университета във Вирджиния, докато войната не свърши. Оттогава бях застинал в нерешителност, като изправен пред кръстопът. Вече не бях момче, ала все още не бях и мъж, и в пълно неведение по отношение на бъдещето си и какво да правя със себе си.

Ала най-лошото от всичко беше, че нямаше с кого да си поговоря. Брат ми Деймън беше с армията на генерал Грум в Атланта, а повечето от най-добрите ми приятели или щяха да се сгодяват, или се сражаваха далеч по бойните полета. Баща ми пък почти не излизаше от кабинета си.

— Днес ще е голяма жега! — провикна се надзирателят ни Робърт от другия край на обора, където наблюдаваше две от конярчетата, опитващи се да оседлаят един от конете, които миналата седмица баща ми бе купил на търг.

— Да — промърморих аз. Това беше друг проблем: когато желанието ми да си намеря събеседник се изпълнеше, все не бях

доволен. Това, от което отчаяно се нуждаех, беше да срещна някой, който да ме разбира, с когото да обсъждам истински неща като книгите и живота, а не само да си бърбря за времето. Робърт беше приятен човек и един от най-доверените надзиратели на татко, но говореше толкова гръмко и грубо, че само след десет минути разговор се чувствах напълно изтощен.

— Чу ли последната новина? — попита той, като заряза коня и се запъти към мен.

Простенах вътрешно. Поклатих глава.

— Не съм чел вестници. Какво става с генерал Грум напоследък? — поинтересувах се, въпреки че разговорите за войната ме караха да се чувствам неловко.

Робърт засенчи очите си с ръка, за да се предпази от палещото слънце, и поклати глава.

— Не, не става дума за войната, а за нападенията над животни. Хората от имението на Грифин са изгубили пет пилета. И всичките били с разкъсани шии.

Застинах, а космите на тила ми настръхнаха. През цялото лято от всички околни плантации докладваха за странни нападения над животни. Обикновено ставаше дума за малки животни, най-вече пилета или патици, но през последните няколко седмици някой — вероятно Робърт, след четири или пет чаши уиски — бе започнал да разнася слуха, че нападенията са дело на демони. Не им повярвах, но това беше поредното напомняне, че светът не е онзи, в който бях израснал. Всичко се променяше, независимо дали го исках или не.

— Може някое скитащо куче да ги е убило — предположих, като махнах нетърпеливо с ръка, повтаряйки това, което бях чул баща ми да казва на Робърт миналата седмица. Изви се вятър и конете нервно затропаха с крака.

— Е, тогава се надявам някои от тези скитащи кучета да не ти налети, докато яздиш сам всеки ден. — С тези думи Робърт закрочи към пасището.

Влязох в тъмната, прохладна конюшня. Равномерното дишане и пръхтене на конете тутакси ми подейства успокоително. Откачих четката на Мезаноте от стената и започнах да вчесвам гладката ѝ, черна като въглен козина. Тя изцвили одобрително.

Точно в този момент вратата на конюшната се отвори и влезе баща ми. Висок и едър мъж, той излъчваше такава сила и авторитет, че лесно стряскаше всеки, озовал се на пътя му. Лицето му бе прорязано от бръчки, които само засилваха властното му присъствие. Въпреки горещината бе облечен в официално утринно сако.

— Стефан? — извика баща ми и огледа конюшната. Макар че живееше от години във Веритас, навярно само няколко пъти бе стъпвал в конюшната. Предпочиташе конят му да го чака оседлан и готов пред вратата.

Подадох глава от клетката на Мезаноте.

Баща ми се запъти към задната част на конюшната. Огледа ме от главата до петите и аз внезапно се засрамах, задето ме вижда потънал в пот и прах.

— За тази цел имаме коняри, момчето ми.

— Зная — промърморих, почувствал, че за пореден път съм го разочаровал.

— Има си време и място, когато да се забавляваш с конете. Но идва моментът, когато едно момче трябва да престане с игрите и да стане мъж. — Баща ми плесна силно Мезаноте по задницата. Кобилата изпръхтя и отстъпи назад.

Стиснах челюсти, готов да изслушам поредната му лекция как, когато бил на моите години, пристигнал от Италия във Вирджиния само с дрехите на гърба си. Как открил и купил малко парче земя от четири декара, превръщайки го в имението Веритас, което в момента се разпростираше на осемстотин декара. Как му дал името *veritas*, което на латински означава истина, защото научил, че докато човек търси истината и се бори с лъжата, не се нуждае от нищо друго в живота си.

Баща ми се облегна на вратата на клетката.

— Розалин Картрайт ще отпразнува шестнайсетия си рожден ден. Търси си съпруг.

— Розалин Картрайт? — повторих. Когато бяхме на дванайсет години, Розалин бе заминала в частно девическо училище в Ричмънд и не я бях виждал от векове. Тя беше невзрачно момиче с пепеляворуса коса и кафяви очи и доколкото изобщо си я спомнях, винаги бе облечена в кафяви рокли. Никога не сияеше и не се смееше като Клементайн Хавърфорд, нито беше свежа и кокетна като Амилия Хок,

нито остроумна и палава като Сара Бренан. Тя беше просто една сянка някъде в дъното, задоволяваща се да ни следва в детските ни приключения, но никога да ги води.

— Да, Розалин Картрайт. — Баща ми ме удостои с една от редките си усмивки, когато ъгълчетата на устните му се повдигаха съвсем леко забележимо, и някой, който не го познаваше, би си помислил, че му се подиграва. — Двамата с баща ѝ разговаряхме и стигнахме до извода, че това е идеален съюз. Тя винаги много те е харесвала, Стефан.

— Не знам дали двамата с Розалин Картрайт си подхождаме — промърморих, имайки усещането, че студените стени на конюшната се затварят около мен. Разбира се, веднага се досетих, че баща ми и господин Картрайт са разговаряли. Господин Картрайт беше собственик на банката в града; ако баща ми се сроди с него, ще му бъде много по-лесно да разшири Веритас. А щом двамата са разговаряли, значи все едно бе решено с Розалин да станем съпрузи.

— Разбира се, че не знаеш момче! — избухна в смях баща ми и ме потупа силно по гърба. Беше в удивително приповдигнато настроение. Моето обаче, с всяка негова дума се помрачаваше все повече. Стиснах очи, надявайки се всичко да се окаже само лош сън. — Нито едно момче на твоята възраст не знае кое е добро за него. Тъкмо заради това трябва да ми вярваш. Следващата седмица организирам тържествена вечеря, за да отпразнуваме бъдещия ви съюз. А междувременно иди да я посетиш. Оpozнай я. Прави ѝ комплименти. Накарай я да се влюби в теб — довърши баща ми, взе ръката ми и пхна една кутийка в дланта ми.

Ами аз? Ами ако аз не искам тя да се влюби в мен?, исках да кажа. Но не го сторих. Вместо това тикнах кутийката в джоба си, без да погледна съдържанието ѝ, и отново се заех да вчесвам Мезаноте. Но забих толкова грубо четката, че тя изпръхтя недоволно и отстъпи назад.

— Радвам се, че си поговорихме, синко — кимна баща ми.

Изчаках го да забележи, че почти не бях промълвил и дума, за да осъзнае, че е абсурдно да ме принуждава да се ожения за момиче, с което не бях разговарял от години.

— Татко? — изрекох, надявайки се, че ще каже нещо, което ще ме освободи от съдбата, която бе предначертал за мен.

— Мисля, че октомври ще е чудесен месец за сватба — заяви вместо това баща ми и излезе, оставяйки вратата да се затръшне зад гърба му.

Стиснах отчаяно зъби. Замислих се за детството ни, когато заставяха двама ни с Розалин да седим един до друг по време на съботните барбекюта и неделните служби. Но от това натрапено общуване не излезе нищо и след като станахме достатъчно големи, за да избираме сами приятелите си, с Розалин поехме по различни пътища. Връзката ни щеше да бъде точно същата, както когато бяхме на десет — да се пренебрегваме един друг, докато послушно се стараем да направим родителите си щастливи. Само че сега, осъзнах мрачно, щяхме да бъдем обвързани завинаги.

2

На следващия следобед се озовах седнал върху корав стол с ниска облегалка в дневната на семейство Картрайт. Всеки път, когато се размърдвах, опитвайки се да се наглася по-удобно върху твърдата мебел, усещах върху себе си погледите на госпожа Картрайт, Розалин и прислужницата ѝ. Все едно бях портрет в някой музей или персонаж от драма, разиграваща се в приемната на изискана дама. Целият салон ми напомняше на декор от пиеса — едва ли бе най-удобното място за почивка. Или за задушевни разговори. През първите петнайсет минути след пристигането ми доста неловко обсъждахме времето, последните градски клюки и новините от войната.

След което последваха продължителни паузи, нарушавани единствено от потракването на куките за плетене на прислужницата. Погледнах отново Розалин, опитвайки се да открия у нея нещо, заслужаващо комплимент. Тя имаше живо лице с трапчинка на брадичката, а ушите ѝ бяха малки и симетрични. Съдейки по половината сантиметър от глезена, подаващ се изпод края на роклята ѝ, можех да заключа, че притежава деликатна костна структура.

Точно докато разглеждах глезена ѝ, изведнъж ме прониза остра болка. Нададох приглушен вик и погледнах към пода, където миниатюрно червеникавокафяво кученце с големината на плъх бе забило остриите си зъби в моя глезен.

— О, това е Пени. Пени просто иска да те поздрави, нали така, скъпа? — измърка Розалин, като гушна кутрето в прегръдките си. Кучето се втренчи в мен, продължавайки да се зъби насреща ми, а аз се свих по-навътре в стола.

— Тя е, ъ-ъ, много мила — промърморих, макар да не разбирах какъв е смисълът едно куче да е толкова дребно. Предполагаше се, че кучетата ще са ти другари в лова, а не украса в тон с мебелите.

— Такава е, нали? — изгуква Розалин прехласнато. — Тя е най-добрата ми приятелка и трябва да кажа, че сега съм ужасена да я пускам навън при всички тези слухове за убийства на животни!

— Казвам ти, Стефан, всички сме толкова изплашени! — присъедини се и госпожа Картрайт, приглаждайки с ръка корсажа на тъмносинята си рокля. — Вече не разбирам този свят. В него жените просто не бива да прекрачват сами праговете на домовете си.

— Надявам се, че каквото и да е това, няма да ни нападне. Понякога се боя да изляза навън дори когато е светло — обади се Розалин, притискайки плътно Пени към гърдите си. Кучето изджафка и скочи от скута ѝ. — Ще умра, ако нещо се случи с Пени!

— Сигурен съм, че тя няма да пострада — уверих я разпалено с намерението да я успокоя. — В крайна сметка нападенията са били във фермите, а не в града.

— Стефан? — попита госпожа Картрайт със същия писклив глас, с който някога се караше на двама ни с Деймън, задето си шепнем по време на църковната служба. Лицето ѝ бе изкривено в гримаса, сякаш току-що бе смукала лимон. — Не мислиш ли, че Розалин е особено красива днес?

— О, да — бодро излъгах аз. Розалин носеше скучна кафява рокля в тон с пепеляворусата ѝ коса. Широки къдри падаха върху кльощавите ѝ рамене. Одеянето ѝ бе в рязък контраст с дъбовите мебели, столовете и креслата, тапицирани в златист бродат и тъмните ориенталски килими, покриващи от край до край блестящия дървен под. В противоположния край на салона, върху мраморната полица над камината, се мъдреше портретът на господин Картрайт, който се взираше в мен със строго изражение на ъгловатото си лице. Огледах го с любопитство. За разлика от съпругата си, която беше доста пълна, с кръгло червендалесто лице, господин Картрайт беше призрачно блед и мършав — с леко опасно изражение, като лешоядите, които миналото лято бях видял да кръжат над бойното поле. Имайки предвид родителите ѝ, Розалин всъщност изглеждаше удивително добре.

Бъдещата ми годеница се изчерви. Аз се размърдах притеснено на ръба на стола, усещайки острите ръбове на кутийката с бижутото, пъхната в задния ми джоб. Миналата нощ, когато сънят бягаше от очите ми, го погледнах. Тутакси го познах. Представляваше пръстен с изумруд, опасан от диаманти, изработен от най-прочутия бижутер във Венеция, който майка ми носеше до деня на смъртта си.

— И така, Стефан, какво мислиш за розово? — попита Розалин, изтръгвайки ме от спомените.

— Съжалявам, какво? — примигнах объркано.

Госпожа Картрайт ме стрелна раздражено.

— Розово. За вечерята следващата седмица. Много мило от страна на баща ти да я организира — промълви Розалин с пламнало лице, забила поглед в пода.

— Мисля, че розовото ще ти стои прекрасно. Всъщност ще бъдеш най-красивата, каквото и да облечеш — заявих вдървено като актьор, декламиращ репликите си от пиеса.

Госпожа Картрайт ми се усмихна одобрително. Кучето изтича при нея и скочи на възглавницата до лакътя ѝ. Тя го погали по козината.

Внезапно стаята ми се стори гореща и задушна. Тежките ухания на парфюмите на госпожа Картрайт и Розалин ме замаяха. Погледнах крадешком към античния часовник в ъгъла, явно принадлежал на някой от дядовците в семейството. Бях прекарал тук петдесет и пет минути, а ми се струваха като петдесет и пет години.

Изправих се. Краката ми трепереха, а коленете ми се огъваха.

— Беше ми много приятно да ви гостувам, госпожо Картрайт и госпожице Картрайт, но не бих искал да ангажирам целия ви следобед.

— Благодаря ти — кимна госпожа Картрайт, без да става от дивана. — Мейси ще те изпрати. — Повдигна брадичка към прислужницата си, която дремеше над плетката.

Когато излязох от къщата, въздъхнах облекчено. Хладният въздух подейства приятно върху влажната ми кожа и бях щастлив, че кочияшът не ме чакаше; трите километра пеша до дома щяха да прояснят главата ми. Слънцето бе започнало да залязва зад хоризонта, а във въздуха се носеше сладкото ухание на орлови нокти и жасмин.

Докато се изкачвах по хълма, погледнах към Веритас. Нежни лилии цъфтяха в големите декоративни вази от двете страни на пътеката към входната врата. Високите бели колони на верандата сияеха в оранжево под лъчите на залязващото слънце, в далечината проблясваха огледално гладките води на езерото, а до мен долитаха виковете и смеховете на децата, играещи близо до помещенията за слугите. Това беше моят дом и аз го обичах.

Ала не можех да си представя да го споделям с Розалин. Пъхнах ръце в джобовете на панталоните си и изритах гневно един камък на завоя на пътя.

Спрях се, когато стигнах до алеята, виеща се пред къщата, където бе спряла непознатата карета. Загледах се с любопитство в нея — рядко имахме посетители когато един белокос кочияш скочи от мястото си отпред и отвори вратата. Оттам се показа красива, бледа жена с водопад от тъмни къдрици. Беше облечена в бяла рокля, а тънката ѝ талия бе пристегната с копринена панделка в прасковен цвят. Шапка в същия цвят бе кацнала на главата ѝ, засенчвайки очите и.

Сякаш усетила втренчения ми поглед, жената се обърна. Неволно ахнах. Тя беше повече от красива, беше невероятна. Дори от разстоянието от десетина метра видях как тъмните ѝ очи проблеснаха, а розовите ѝ устни се извиха в лека усмивка. Тънките и пръсти докоснаха медальона със синя камея около шията и аз неволно си представих нежния им допир върху кожата си.

Сетне тя отново се извърна, а от каретата, шумолейки с полите си, слезе друга жена, навярно нейната прислужница.

— Здравей! — извика непознатата.

— Здравей... — изграчих аз. Поех дълбоко дъх и в ноздрите ми нахлу силното ухание на джинджифил, примесено с лимон.

— Аз съм Катрин Пиърс. А ти си? — попита тя с игрива нотка в гласа. Сякаш знаеше, че езикът ми се е вързал на фльонга пред красотата ѝ. Не знаех дали да се чувствам засрамен или благодарен, задето тя е по ела инициативата за представянето.

— Катрин — повторих бавно, докато си спомнях. Татко ми бе разказал историята на един приятел на негов приятел от Атланта. Съседите му загинали, когато домът му бил обхванат от пожар по време на обсадата на генерал Шърман, а единствената оцеляла била шестнайсетгодишна девойка, която нямала близки. Баща ми веднага предложил да приюти момичето в някогашната пристройка за карета, сега преустроена в къща за гости. Всичко звучеше много тайнствено и романтично и докато баща ми го разказваше, видях в очите му задоволство от идеята да се прояви като спасител на това младо сираче.

— Да — кимна тя, а в очите ѝ блеснаха дяволити искри. — А ти си...

— Стефан! — изломотих. — Стефан Салваторе. Синът на Джузепе. Съжалявам за трагедията, сполетяла семейството ти.

— Благодаря ти — промълви девойката и очите ѝ тутакси станаха по-тъмни и сериозни. — Благодарна съм на теб и на баща ти за подслона, който давате на мен и прислужницата ми Емили. Не зная какво щяхме да правим без вас.

— Да, разбира се. — Изведнъж се изпълних с желание да я закрилям. — Ще бъдеш настанена в някогашната пристройка за карета. Искаш ли да те разведе?

— Ще се справим и сами. Благодаря ти, Стефан Салваторе — промълви Катрин и тръгна след кочияша които понесе един голям сандък към малката къща за гости, разположена малко встрани от голямата къща в имението. — Или трябва да те наричам Стефан Спасителя — смигна ми тя, преди да се завърта на пети.

Докато я наблюдавах как се отдалечава към залеза следвана от прислужницата си, внезапно осъзнах, че животът ми никога вече няма да бъде същият.

3

21 август 1864

„Не мога да спра да мисля за нея. Дори не мога да напиша името ѝ; не смея. Тя е красива, омагьосваща, необикновена. Когато съм с Розалин, аз съм синът на Джузепе, момчето Салваторе, напълно заменим с Деймън. Зная, че за семейство Картрайт не би имало значение, ако Деймън заеме мястото ми. Избраният съм аз, защото баща ни знае, че Деймън не би се съгласил, а аз — както винаги — ще кажа «да».

Но когато я видя, гъвкавата ѝ стройна фигура, червените устни, очите ѝ — блестящи, тъжни и завладяващи... сякаш най-сетне съм самият аз, просто Стефан Салваторе.

Трябва да съм силен. Трябва да се отнасям към нея като към сестра. Трябва да се влюбя в жената, отредена да бъде моя съпруга.

Но се боя, че вече е прекалено късно...“

Розалин Салваторе, това си мислех на следващия ден, вкусвайки думите, докато минавах през вратата, готов за второто си посещение при тази, която много скоро щеше да стане моя годеница. Представях си как ще живея с Розалин в къщата за гости — или може би в някое по-малко имение, което моят баща ще ни построи като сватбен подарък — как работя по цял ден, надвесен над счетоводните книги заедно с татко в неговия кабинет, докато тя се грижи за нашите деца. Опитах се да почувствам вълнение. Но единственото, което изпитах, бе студен ужас, процеждащ се във вените ми.

Вървях по широката алея на Веритас и поглеждах замислено към къщата за гости. Не бях виждал Катрин от пристигането ѝ вчера следобед. Татко изпрати Алфред да я покани на вечеря, но тя бе

отказала. Прекарах вечерта пред прозореца, загледан в къщата, но не видях никакъв проблясък на свещи. Ако не знаех, че двете с Емили са там, щях да помисля, че къщата е необитаема. Накрая си легнах, питайки се, докато сънят не ме обори, какво прави Катрин и дали е добре.

Откъснах с мъка очи от закритите с щори прозорци на втория етаж и се затътрих неохотно надолу по алеята. Прашният път под краката ми беше твърд и напукан; нуждаехме се от хубав дъжд. Не се усещаше никакъв полъх на вятър и въздухът бе застинал в мъртвешки покой. Докъдето погледът ми стигаше, не се виждаше жива душа и усетих как космите на тила ми настръхват. Обзе ме неприятното усещане, че не съм сам. В главата ми неканени се промъкнаха предупрежденията на Робърт за самотните ми разходки.

— Хей, има ли някой? — извиках и се озърнах наоколо.

Сепнах се. Само на няколко крачки от мен, облежната на една от статуите на ангели, разположени от двете страни на алеята, беше Катрин. Носеше бяла широкопола ленена шапка, която предпазваше нежната кожа на лицето ѝ с цвят на слонова кост, и бяла рокля, осеяна с миниатюрни розички. Въпреки жегата, бледата ѝ кожа изглеждаше хладна като водите на езеро в декемврийска утрин.

Усмихна ми се, разкривайки два реда идеално равни, бели зъби.

— Надявах се да ме разведеш из имението, но изглежда си ангажиран.

Сърцето ми се разтуптя при думата „ангажиран“, а кутийката с пръстена в задния ми джоб запари като нажежено желязо.

— Не съм... искам да кажа, че не съм — заекнах. — Бих могъл да остана.

— Глупости — поклати глава Катрин. — И без това живея във вашия дом. Не бих искала да отнемам и от времето ти. — Повдигна тъмните си вежди към мен.

Никога досега не бях говорил с момиче, което изглеждаше толкова непринудено и уверено в себе си. Внезапно изпитах непреодолимото желание да извадя пръстена от джоба си, да коленича пред Катрин и да ѝ го предложа. Но после си спомних за баща си и ръката ми остана неподвижна.

— Може ли да повървя малко с теб? — попита Катрин и размаха слънчобрана си.

Двамата закрачихме един до друг надолу по алеята. Аз постоянно се озъртах, питайки се защо тя не се притеснява да се разхожда с мъж без придружител. Може би защото беше сираче и съвсем сама на този свят. Каквато и да бе причината, бях благодарен.

Изви се лек полъх на вятъра и аз вдъхнах лимонено джинджифиловото ухание на Катрин. Имах чувството, че бих могъл да умра от щастие в същия този миг. Самото ѝ присъствие, толкова близо до мен, ми напомняше, че на този свят съществуват красота и любов, макар и недостижими за мен.

— Мисля, че ще те наричам Мълчаливия Стефан — промълви девойката, докато вървахме през дъбовите дървета, бележещи границата между Мистик Фолс и отвъдните плантации и имена.

— Съжалявам... — подех, боейки се, че съм ѝ също толкова скучен, както Розалин на мен. — Просто тук в Мистик Фолс не идват много външни хора. Трудно е да говориш с някой, който не е запознат с цялата ни история. Предполагам, че не искам да те отегча. Сигурен съм, че след Атланта, Мистик Фолс ти се струва доста тихо място. — Засрамах се веднага, щом изрекох думите. Родителите ѝ бяха умрели в Атланта, а аз си бърбях, сякаш там бе водила някакъв вълнуващ и интересен живот. — Не искам да кажа, че си намирала Атланта вълнуваща или че не би се радвала да заминеш някъде надалеч и да се махнеш от всичко.

Катрин се усмихна.

— Благодаря ти, Стефан. Това беше много мило. — По тона ѝ съвсем ясно си личеше, че не желае повече да се задълбочава по темата.

Повървахме още известно време в мълчание. Аз вървах с помалки крачки, за да не изостава Катрин. Тогава, дали случайно или преднамерено, пръстите ѝ докоснаха ръката ми. Бяха студени като лед, дори в горещия и задушен летен ден.

— Казвам го само, за да го знаеш — рече тя, — нищо в теб не ми се струва скучно.

Сякаш в тялото ми избухна пожар. Извърнах се към пътя, все едно се опитвах да намеря най-добрия маршрут, ала всъщност исках да скрия пламналото си лице от красивата си спътница. Пръстенът в джоба ми натежа още повече.

Обърнах се отново с лице към Катрин, за да ѝ кажа... ами, не бях сигурен какво. Ала тя вече не беше до мен.

— Катрин? — извиках и засенчих с длан очите си от слънцето, очаквайки да чуя мелодичния ѝ смях да се извиси над храстите край пътя. Но до мен долетя единствено ехото от собствения ми глас. Тя бе изчезнала.

4

Същият ден не посетих семейство Картрайт. Вместо това, след като огледах пътеката и претърсих наоколо, изминах на бегом почти трите километра обратно до имението, ужасен, че по някакъв начин Катрин е била завлечена в гората от невидима ръка — може би от същото създание, което тероризираше околните плантации.

Но когато пристигнах у дома, я заварих да се полюшва на стола на верандата, докато бърбеше с прислужницата си и отпиваше лимонада. Кожата ѝ беше бледа, а очите — зареяни замечтано, сякаш никога през живота си не беше бягала. Как се бе върнала толкова бързо в къщата за гости? Искрах да отида при нея и да я попитам, но се въздържах. Сигурно щях да прозвуча като луд, имайки предвид обърканите мисли, които се лутаха в главата ми.

В този миг Катрин вдигна глава и засенчи очите си.

— Върнал си се толкова бързо? — извика, сякаш изненадана да ме види. Аз кимнах безмълвно, а тя се надигна от стола и влезе грациозно в малката къща.

Образът на красивото ѝ усмихнато лице продължаваше да ме преследва и на следващия ден, когато отидох да посетя Розалин. Беше по-лошо дори от първото ми гостуване. Госпожа Картрайт седеше на дивана до мен и всеки път, щом се размърдвах, очите ѝ заблестяваха, сякаш очакваше всеки миг да извадя годежния пръстен и да го връча на дъщеря ѝ. Аз смотолевих няколко въпроса за Пени, за кученцата, които бе родила през юни и се поинтересувах докъде е стигнала Хонория Фелс, градската шивачка, с розовата рокля на Розалин. Но колкото и да се стараех, исках единствено да измисля някакво извинение, за да си тръгна и да отида да видя Катрин.

Накрая измърморих, че не бих желал да се прибирам по тъмно. Според Робърт имало още три убити животни, включително коня на Джордж Брауър, при това точно пред аптеката. Почти се почувствах виновен, когато госпожа Картрайт ме изпроводи притеснено от къщата

до каретата, все едно отивах на битка, а не ме очакваха три километра път до вкъщи.

Когато пристигнах в имението, сърцето ми се сви от разочарование, защото никъде не зърнах Катрин. Тъкмо се канех да се отправя към конюшните, за да среща Мезаноте, когато от отворените прозорци на кухнята в голямата къща до мен долетяха гневни гласове.

— Никога мой син не ми се е *опълчвал*. Ти трябва да се върнеш обратно и да заемеш полагаемото ти се място в този свят! — прогърмя гласът на баща ми със силен италиански акцент, който се засилваше, когато беше много разстроен.

— Моето *място* е тук. Армията не е за мен. Какво лошо има да следвам собствените си желания? — изкрещя друг глас, едновременно уверен, горд и гневен.

Деймън.

Сърцето ми заби учестено, когато влязох в кухнята и видях брат си. Деймън беше най-близкият ми приятел, човекът, на когото се възхищавах най-много на този свят — дори повече, отколкото на баща си, макар че никога не бих го признал на глас. Не го бях виждал от миналата година, когато се присъедини към армията на генерал Грум. Изглеждаше по-висок, косата му беше по-тъмна, а лицето и вратът му бяха загорели от слънцето и осяяни с лунички.

Прегърнах го, зарадван, че се е прибрал у дома. Двамата с татко никога не се бяха разбирали и разногласията им понякога свършваха с удари.

— Братко! — Той ме потупа по гърба, докато се измъкваше от прегръдката ми.

— Не сме свършили, Деймън — предупреди го баща ми, преди да се оттегли в кабинета.

— Виждам, че баща ни не се е променил — обърна се Деймън към мен.

— Не е толкова лош. — Винаги се чувствам неловко да говоря лошо за татко, въпреки че негодувах срещу наложения ми годеж с Розалин. — Сега ли пристигна? — попитах, за да сменя темата. Деймън се усмихна. Около очите му имаше тънки бръчици, които никой не би забелязал, освен ако не го познаваше добре.

— Преди час. Не можех да пропусна обявяването на годежа на по-малкия ми брат, нали? — попита той с лека нотка на сарказъм в

гласа. — Татко ми разказа всичко. Изглежда се надява ти да продължиш името Салваторе. Само си помисли: до бала в чест на Деня на основателите ще бъдеш женен мъж!

Застинах. Бях забравил за бала. Беше събитието на годината и татко, шериф Форбс и майор Локуд го планираха от месеци. Отчасти заради войната, отчасти заради възможността градът да се порадва на последното дихание на лятото, ала най-вече, заради шанса градските лидери да се потупат по гърбовете, но балът в чест на Деня на основателите винаги е бил една от най-важните традиции в Мистик Фолс. Но сега ме ужасяваше.

Деймън навярно бе усетил неудобството ми, защото затършува в брезентовата си раница. Беше мръсна и в единия ъгъл имаше нещо, което приличаше на петно от кръв. Накрая извади отвътре голяма, безформена кожена топка — много по-голяма и много по-продълговата от баскетболната.

— Искаш ли да поиграем? — попита, докато я подхвърляше в ръце.

— Какво е това? — учудих се.

— Футболна топка. Играехме с момчетата, когато не се сражавахме. Ще ти се отрази добре. Страните ти ще се позачервят и няма да си толкова бледен. Не искаме да се размекнеш — додаде брат ми, имитирайки толкова сполучливо гласа на баща ни, че се разсмях.

Деймън излезе навън, а аз го последвах, изхлузвайки по пътя лепеното си сако. Внезапно слънцето ми се стори по-топло, тревата — по-мека, всичко беше много по-прекрасно, отколкото преди минути.

— Хвани! — извика Деймън, сварвайки ме неподготвен. Вдигнах ръце и улових топката пред гърдите си.

— Може ли и аз да поиграя? — Женски глас прекъсна мига.

Катрин. Беше облечена в обикновена, лилава лятна рокля, която падаше свободно, а косата ѝ бе стегната на тила. Забелязах, че тъмните ѝ очи идеално подчертават блестящата синя камея, сгушена във вдлъбнатината на шията ѝ. Представих си как пръстите ми се сплитат около изящните ѝ ръце, докато целувам белия ѝ врат.

Насилих се да откъсна поглед от нея.

— Катрин, това е брат ми Деймън. Деймън, запознай се с Катрин Пиърс. Тя е отседнала у нас — изрекох сковано, местейки поглед от единия към другия, за да преценя реакцията на Деймън. В очите на

Катрин танцуваха весели искри, сякаш намираше официалните ми маниери за изключително забавни. Деймън също изглеждаше развеселен.

— Деймън, виждам, че си също толкова сладък, както и брат ти — отрони Катрин с подчертан южняшки акцент. Въпреки че това бе обичайната фраза, с която една южнячка би се обърнала към някой мъж, от нейните устни прозвуча леко насмешливо.

— Тепърва ще видим дали е така — усмихна се Деймън. — И така, братко, да позволим ли на Катрин да поиграе с нас?

— Не зная — изрекох несигурно. — Какви са правилата?

— Кого го е грижа за правилата? — провикна се Катрин и засия в усмивка, разкривайки идеално равните си, бели зъби.

Завъртях топката в ръцете си.

— Брат ми играе доста грубо — предупредих я.

— Струва ми се, че аз ще играя по-грубо — засмя се тя и с едно рязко и неочаквано движение грабна топката от ръцете ми. Както и предишния ден, ръцете ѝ бяха леденостудени, въпреки горещия следобед. Докосването ѝ разтърси тялото ми и сякаш светкавица прониза мозъка ми. — Който изгуби, ще се погрижи за конете ми! — извика тя, докато вятърът развяваше косите ѝ.

Деймън я изпрати с поглед, сетне повдигна вежди към мен.

— Ето едно момиче, което иска да бъде преследвано. — С тези думи заби пети в земята и побягна, а силното му тяло се понесе надолу по хълма към езерото.

След секунда и аз се затичах. Усещах вятърът да свири в ушите ми.

— Ще те стигна! — изкрещях. Това бяха думите, които използвах, когато бях на осем и си играех с момичетата на моята възраст. Но сега имах чувството, че залозите в тази игра са много по-високи от всички досегашни игри в живота ми.

На следващата сутрин се събудих със смайващата новина от слугите на Розалин, че любимото ѝ кученце Пени е било нападнато. Госпожа Картрайт бе изпратила да ме повикат, тъй като дъщеря ѝ била безутешна и не спирала да плаче. Аз се опитах да я успокоя, но сърцераздирателните ѝ хлипания не стихнаха.

През цялото време госпожа Картрайт ми хвърляше неодобрителни погледи, сякаш би трябвало да се справя по-добре с утешителната си мисия.

— Имаш мен — заявих по едно време с неловък и пресипнал глас, в неумел опит да я утеша. При тези мои думи Розалин ме сграбчи в прегръдките си и още по-силно се разрида, заравяйки глава на рамото ми. Пороят от сълзи остави мокри следи върху жилетката ми. Опитах се да проявя съчувствие, но всъщност изпитвах раздразнение от истеричното ѝ поведение. В крайна сметка аз не се държах така, когато майка ми умря. Баща ми не ми позволи.

Трябва да си силен, да си истински мъж, беше ми заявил на погребението. И аз бях. Не заплаках, когато само седмица след смъртта на мама, бавачката ни Корделия разсеяно затананика любимата ѝ френска приспивна песен. Нито когато баща ми свали портрета на мама, който висеше в салона. Нито дори когато трябваше да бъде приспан любимият ѝ кон Артемис.

— Видя ли кучето? — попита ме Деймън същата вечер, когато крачехме към града, за да пийнем по чашка в кръчмата. Оставахме само няколко дни до официалната вечеря, на която трябваше да предложи брак на Розалин, и двамата смятахме да полеем с уиски предстоящите ми брачни клетви. Поне така се изрази Деймън, разтегляйки сричките с типичното за Чарлстън южняшко провлачване, докато мърдаше с вежди. Опитах се да се усмихна, сякаш беше страхотна шега, но ако заговорех, знаех, че няма да успея да сдържа ужаса си от брака с Розалин. Не че с нея нещо не беше наред. Просто... ами просто тя не беше Катрин.

Насочих мислите си отново към Пени.

— Да. Гърлото на кучето било разкъсано, но животното, което го е сторило, не е докоснало вътрешностите му. Странно, нали? — отбелязах, като ускорих крачка, за да не изостана от брат си. Прекараните години в армията го бяха направили по-силен и по-бърз.

— Цялото време, в което живеем, е странно, братко — сви рамене Деймън. — Може да е дело на някой янки — подхвърли с иронична усмивка.

Докато вървахме надолу по калдъръмените улици, забелязах обяви по повечето врати: предлагаше се награда от сто долара на този, който открие дивото животно, отговорно за нападенията. Втренчих се в една от тези обяви. Може би ако го намеря, ще взема парите и ще си купя билет за влака до Бостън или Ню Йорк, или някой друг град, където никой не би могъл да ме открие, където въобще не бяха чували за Розалин Картрайт. Усмигнах се на себе си; това би било нещо, което би направил Деймън — той никога не се тревожеше за обстоятелствата или чувствата на останалите хора. Тъкмо се канех да му посоча обявата и да го попитам какво би направил със сто долара, когато забелязах, че пред аптеката някой ни маха енергично.

— Това не са ли братята Салваторе? — извика един глас откъм улицата. Взрях се и разпознах Пърл, аптекарката, застанала пред магазина си заедно с дъщеря си Ана. Пърл и Ана бяха поредните жертви на войната. Съпругът на Пърл загинал миналата пролет при обсадата на Виксбърг. След това Пърл се бе устроила в Мистик Фолс, където бе отворила аптека, почти винаги пълна с клиенти. Винаги, когато минавах покрай аптеката, Джонатан Гилбърт беше там — оплакваше се от някаква болест или купуваше лекарство. Но според градските слухове всъщност просто я ухажваше.

— Пърл, спомняш ли си брат ми Деймън? — подвикнах, когато двамата с брат ми пресяхохме площада, за да поздравим двете жени.

Пърл се усмигна и кимна. Имаше гладко лице и момичетата правеха залози относно възрастта ѝ. След като дъщеря ѝ беше само с няколко години по-малка от мен, не можеше да е много млада.

— Двамата определено сте красавци — отбеляза тя любезно. Ана беше истинско копие на майка си и застанали една до друга, двете приличаха на сестри.

— Ана, с всяка изминала година ставаш все по-хубава. Достатъчно голяма ли си, за да ходиш на танци? — попита Деймън и очите му блеснаха дяволито. Не можах да сдържа усмивката си. Разбира се, Деймън с лекота би могъл да очарова както майката, така и дъщерята.

— Почти — промълви Ана и очите ѝ засияха. На петнайсет години момичетата бяха достатъчно големи, за да останат по време на вечерята и да чуят първия валс на оркестъра.

Пърл заключи вратата с железен ключ и се извърна към нас.

— Деймън, ще ми направиш ли услуга? Ще придружиш ли Катрин утре вечер? Тя е чудесно момиче, а знаеш как се отнасят хората към пришълците. Познавам я от Атланта.

Замръзнах. Деймън щеше да придружава Катрин утре вечер? Не ми бе хрумвала мисълта, че тя ще присъства на партито и не можех да си представя, че ще направя предложение за брак в нейно присъствие. Но имах ли избор? Да кажа на татко да не кани Катрин? Да не предложи на Розалин?

— Забавлявайте се тази вечер, момчета — пожела ни Пърл, изтръгвайки ме от унеса.

— Почакай! — извиках, забравил тутакси за вечерята.

Пърл се извърна и ме погледна озадачено.

— Тъмно е, а е имало още нападения. Ще позволите ли да ви изпратим до дома ви? — попитах.

Пърл поклати глава.

— Двете с Ана сме силни жени. Ще се оправим. Освен това... — Изчерви се и се озърна, сякаш се боеше да не я чуят. — Предполагам, че Джонатан Гилбърт би искал да ни придружи. Но все пак ви благодаря за загрижеността.

Деймън повдигна вежди и подсвирна тихо.

— Знаеш какво е отношението ми към силните жени — прошепна.

— Деймън, дръж се прилично — смъмрих го и го тупнах по рамото. В крайна сметка вече не се намираше на бойното поле. Сега беше в Мистик Фолс, където хората обичаха да подслушват и да клюкарстват. Нима толкова бързо го бе забравил?

— Добре, лельо Стефан! — подразни ме той, извисявайки глас в назидателно фъфлене. Не можах да сдържа смеха си и отново го

тупнах по рамото за сполучливата имитация. Ударът не беше силен, но ми подейства добре — донякъде разсея раздразнението ми, че той може да придружи Катрин на вечерята.

Той, естествено, на свой ред също ме тупна по гърба и сигурно щяхме да се впуснем в братско боричкане, но Деймън отвори със замах дървената врата на кръчмата в Мистик Фолс. Туктаки бяхме посрещнати със сияйна усмивка от пищната, червенокоса жена зад бара. Явно Деймън бе редовен клиент на заведението.

Проправихме си път към задната част на кръчмата. Въздухът бе напоен с миризмата на дървени стърготини и пот и навсякъде се виждаха мъже в униформи. Някои бяха с превързани глави, други имаха превръзки през рамото, а трети куцукаха до бара с патерици. Познах Хенри, войник, който на практика живееше в кръчмата, зает само с това да си пие сам уискито в ъгъла. Робърт ми бе разказал за него: никога не разговарял и никой не го бил виждал през деня. Носеха се слухове, че може да има пръст в нападенията, но как би могъл, след като постоянно киснеше в кръчмата?

Откъснах очи от него, за да се огледам. В другия ъгъл група по-възрастни мъже играеха на карти и пиеха уиски, а в противоположния се бяха разположили няколко жени. Съдейки по обилния руж по страните им и лакираните им нокти, заключих, че не са от жените, които биха общували с нашите приятелки от детството като Клементайн Хавърфорд или Амилия Хок. Докато минавахме покрай тях, едната драсна леко ръката ми с дългите си лакирани нокти.

— Харесва ли ти тук? — Деймън дръпна дървената маса от стената и ме стрелна развеселено с поглед.

— Предполагам, че да. — Отпуснах се върху твърдата дървена пейка и още веднъж се огледах. Имах чувството, че съм попаднал в някое тайно мъжко общество — още едно от нещата, които имах малкия шанс да опозная, преди да се ожения, когато съпругата ми щеше да очаква всяка вечер да се прибирам рано у дома.

— Ще отида да взема нещо за пиене — заяви Деймън и се отправи към бара. Наблюдавах го как подпря лакти на тезгяха и поведе непринуден разговор с барманката, която наклони глава и се засмя звънко, сякаш ѝ бе казал нещо много забавно. Което навярно и бе сторил. Затова всички жени се влюбваха в него.

— Е, как се чувства един мъж, който скоро ще се жени?

Обърнах се и видях доктор Джанис. Минаващ седемдесетте, доктор Джанис бе леко изкуфял и постоянно се хвалеше пред всеки, когото хванеше за слушател, че дълголетието му се дължи на обилните количества уиски, които поглъща.

— Още не съм женен, докторе — усмихнах се насила. Искаше ми се Деймън да се върне по-скоро с питиетата ни.

— Да, момчето ми, но скоро ще бъдеш. Господин Картрайт от банката от седмици говори за това. Хубавата, млада Розалин. Извади голям късмет! — продължи гръмко доктор Джанис, а аз се огледах, надявайки се никога да не е чул.

В този момент се появи Деймън и внимателно остави върху масата чашите с уиски.

— Благодаря — промърморих и гаврътнах моята на един дъх. Доктор Джанис се отдалечи накуцвайки.

— Май си доста жаден, а? — попита Деймън, докато отпиваше на малки глътки от чашата си.

Свих рамене. В миналото никога не съм имал тайни от брат си, но беше опасно да говоря за Розалин. Някак си, каквото и да кажех или както и да се чувствах, все пак трябваше да се ожения за нея. Ако някой чуе от мен дори и най-лекия намек, че съжалявам, приказките нямаше да спрат.

Внезапно пред мен се появи пълна чаша с уиски. Вдигнах глава и видях хубавата барманка, с която Деймън бе разговарял, застанала до масата.

— Помислих, че се нуждаеш от още едно питие. Изглежда си имал тежък ден. — Жената ми смигна с едно от зелените си очи и остави запотената чаша върху грубата дървена маса.

— Благодаря — смотолевих и отпих малка глътка.

— За теб — винаги — рече барманката и прошумоля с полите си, които се люшнаха съблазнително около бедата ѝ. Наблюдавах я как се отдалечава. Всички жени в кръчмата, дори тези със съмнителна репутация, бяха много по-интересни от Розалин. Ала независимо кого гледах, единственият лик, завладял съзнанието ми, бе този на Катрин.

— Алис те харесва — отбеляза Деймън.

Поклатих глава.

— Знаеш, че нямам право да се заглеждам. До края на лятото ще съм женен мъж. Докато ти си свободен да се забавляваш и да правиш

каквото пожелаеш. — Имах намерение да изтъкна само очевидното, ала вместо това думите ми прозвучаха като обвинение.

— Така е — кимна брат ми. — Но ти знаеш, че не си длъжен да правиш нещо, само защото такава е желанието на татко, нали?

— Не е толкова просто. — Стиснах зъби. Деймън не би могъл да ме разбере, защото беше див и непокорен. Тъкмо заради това нашият баща бе решил да повери на мен, по-малкия брат, бъдещето на Веритас — роля, която сега намирах за задушавача.

Потръпнах от тази предателска мисъл — сякаш Деймън бе виновен, задето върху мен се бе стоварила подобна отговорност. Поклатих глава, опитвайки се да я пропъдя. Отново отпих от уискито си.

— Много е просто — продължи Деймън, неподозиращ за моментното ми раздражение. — Просто му кажи, че не обичаш Розалин. Че трябва да намериш своето място в този свят, а не сляпо да следваш нечии други заповеди. Това научих в армията: трябва да вярваш в това, което правиш. В противен случай — какъв е смисълът?

Отново поклатих глава.

— Аз не съм като теб. Вярвам на татко. И зная, че той ми желае най-доброто. Само дете искам... иска ми се да имам повече време — признах накрая. Истина беше. Може би бих могъл да обикна Розалин, но мисълта, че трябва да се ожения и да имам дете само след една година, ме изпълваше със страх. — Но всичко ще е наред — заявих. *Трябваше да бъде.*

— Какво мислиш за нашата гостенка? — смених темата.

Деймън се усмихна.

— Катрин. — Изрече името провлачено, сякаш искаше да усети вкуса му. — Е, това е момиче, което е доста трудно да разбереш, нали?

— Предполагам — промърморих, доволен, че Деймън не подозира, че всяка нощ сънувам Катрин, а през деня забавям крачка пред вратата на къщата за гости, само и само да чуя как се смее с прислужницата си. Веднъж дори се отбих в конюшната, за да помириша широкия гръб на коня й Клоувър единствено, за да проверя дали по него не е останало уханието й на джинджифил и лимон. Не беше, и в този миг в обора, заобиколен от коне, изведнъж осъзнах колко налудничаво се държа.

— В Мистик Фолс няма момичета като нея — продължи Деймън.
— Мислиш ли, че има любим в армията?

— Не! — Гневът отново се надигна в гърдите ми. — Тя още скърби за *родителите си*. Едва ли си търси ухажор.

— Разбира се. — Деймън смръщи вежди. — Не намеквах за нищо. Просто, ако се нуждае от нечие рамо, на което да поплаче, аз съм насреща.

Свих рамене. Въпреки че аз бях повдигнал въпроса, повече не исках да слушам мнението на Деймън за нея. Всъщност, имайки предвид каква красавица бе тя, почти ми се щеше да се появят някои нейни далечни роднини от Чарлстън, Ричмънд или Атланта и да я поканят да живее с тях. Ако не я виждах, може би някак си щях да се насиля да обикна Розалин.

Деймън се втренчи в мен. Осъзнавах колко нещастен изглеждам в този миг.

— Развесели се, братко — рече той. — Нощта едва започва, а аз черпя.

Но едва ли имаше достатъчно уиски в цяла Вирджиния, което да ме накара да обикна Розалин... или да забравя за Катрин.

6

Времето не се промени до тържествената вечеря в чест на годижа ми няколко дни по-късно и в пет часа следобед същият ден въздухът бе горещ и влажен. Чух в кухнята слугите да си говорят, че странната, застинала жега, е резултат от демонските убийства на животни. Обаче слуховете за демоните не попречи на хората от цялата околност да се стекат в Грейндж Хол за празненството в чест на Конфедерацията. Каретите стигаха отвъд каменната алея за екипажи и явно нищо не можеше да спре яростните атаки на техните пътници, напирани да влязат във внушителната каменна сграда.

— Стефан Салваторе? — чух един глас, когато слязох от каретата след баща ми.

Когато краката ми стъпиха в прахта, вдигнах глава. Видях Елън Емерсон и дъщеря ѝ Дейзи да вървят хванати под ръка, следвани от две прислужници. Стотици фенери осветяваха редицата от карети, извиваща се пред каменните стълби, водещи към белите дървени врати. Отвътре долитаха звуците на валса.

— Госпожо Емерсон. Дейзи. — Поклоних се дълбоко. Дейзи ме бе намразила още като деца, когато Деймън ме бе подкокоросал да я бутна във водата на Уилоу Крийк.

— О, това май са прелестните дами Емерсон. — Баща ми също се поклони. — Благодаря и на двете, че сте почели с присъствието си нашата малка вечеря. Хубаво е да видиш почти целия град. Сега повече от всякога трябва да сме сплотени — додаде, докато погледът му срещна този на Елън Емерсон.

— Стефан — промълви Дейзи, кимна и пое протегнатата ми ръка.

— Дейзи. С всеки изминал ден изглеждаш все по-красива. Можеш ли да простиш на един джентълмен за прегрешенията му в младостта?

Тя ме изгледа кръвнишки. Въздъгнах. В Мистик Фолс нямаше никакви мистерии или интриги. Тук всички се познаваха. След като

двамата с Розалин щяхме да бъдем съпруг и съпруга, нашите деца щяха да играят с децата на Дейзи. Щяха да водят същите разговори, да си разказват същите шеги, да водят същите битки. Това беше един вечен кръговрат.

— Елън, ще ми окажеш ли честта да те придружа вътре? — попита баща ми, нетърпелив да разбере дали залата е украсена според изричните му разпореждания. Майката на Дейзи кимна и ни остави под бдителния поглед на прислужницата.

— Чух, че Деймън се е върнал. Как е той? — най-сетне благоволи да ми проговори Дейзи.

— Госпожице Дейзи, по-добре да влезем вътре и да намерим майка ви — намеси се прислужницата и задърпа подопечната си към широките двойни врати на Грейндж Хол.

— Нямам търпение да видя Деймън. Предай му го! — извика през рамо младата госпожица.

Въздъгнах и пристъпих в залата. Разположен между града и имението, Грейндж някога е бил място за срещи на местните земевладелци, но сега се бе превърнал в импровизиран арсенал. Стените на залата бяха покрити с бръшлян, глициния и знамената на Конфедерацията. Върху малката платформа в ъгъла оркестърът свиреше жизнерадостна интерпретация на „Бони Блу флаг“^[1] и поне петдесетина двойки се носеха по дансинга с чаши с пунш в ръце. Очевидно баща ми не беше пестил средства и беше ясно, че това е нещо повече от обикновена вечеря в чест на нашите войски.

С натежало сърце се запътих към масите с пунш.

Не бях изминал повече от пет крачки, когато някаква ръка ме потупа по гърба. Приготвих се за скованата усмивка, с която посрещах неловките поздравления, които вече ми отправяха. Каква полза да организираш тържествена вечеря, за да обявиш нещо, което очевидно вече всички знаят, помислих си кисело.

Извърнах се и се озовах лице в лице с господин Картрайт. Тутаки изобразих нещо, което се надявах да прилича на вълнение.

— Стефан, момчето ми! И това ако не е почетният гост на вечерта! — възкликна господин Картрайт, предлагайки ми чаша с уиски.

— Сър, благодаря ви, че ми позволихте удоволствието да се наслажда на компанията на дъщеря ви — избъбрих машинално,

отпивайки най-малката глътка, на която бях способен. На сутринта след вечерта, прекарана с Деймън в кръчмата, се бях събудил с ужасно главоболие. Останах в леглото със студени компреси на челото, докато на него му нямаше нищо. Чух го да преследва Катрин из лабиринта в задния двор. Всеки път щом чуех смеха им, сякаш остър кинжал пронизваше мозъка ми.

— Удоволствието е взаимно. Сливането е добро, практично, с минимален риск и възможности за бъдещо развитие.

— Благодаря ви, сър — промълвих. — Съжалявам за кучето на Розалин.

Господин Картрайт поклати глава.

— Не го казвай на жена ми и на Розалин, но винаги съм мразел проклетото животно. Не казвам, че трябваше да бъде убито, но ми се струва, че се вдига прекалено много шум за нищо. Всички тези приказки за демони, които чуваш отвсякъде. Хората си шушукат, че градът бил прокълнат. Тъкмо такива разговори ги карат да се страхуват да рискуват. Прави ги нервни и колебливи, когато трябва да внесат парите си в банката — завърши гръмко господин Картрайт и неколцина от гостите се извърнаха любопитно към нас. Усмихнах се нервно.

С периферното си зрение видях, че татко се държи като домакин и насочва хората към дългата маса в средата на залата. Забелязах, че върху нея е подреден любимият сервиз на мама от китайки порцелан, украсен с лилии.

— Стефан — баща ми ме тупна по рамото, — готов ли си? У теб ли е всичко, което ти е нужно?

— Да. — Докоснах пръстена в малкия джоб на сакото и го последвах към мястото му начело на масата. Розалин, застанала до майка си, се усмихна сковано на родителите си. Очите ѝ, все още зачервени заради сълзите, пролети за горката Пени, контрастираха ужасно с розовата рокля с къдрички, която ѝ бе с няколко размера по-голяма.

Докато съседите ни заемаха местата си около нас, осъзнах, че от лявата ми страна остават две празни места.

— Къде е брат ти? — снижи глас баща ми.

Погледнах към вратата. Оркестърът продължаваше да свири и въздухът бе натезал от очакване. Най-сетне вратите се разтвориха

шумно и Деймън и Катрин влязоха. Заедно.

Не е честно, помислих си яростно. Деймън можеше да се държи като момче, да продължи да пие и флиртува, без да го е грижа за последствията. Аз винаги бях постъпвал правилно и разумно, и сега имах чувството, че ме наказват, като ме насилват да стана мъж.

Дори аз самият бях изненадан от силния прилив на гняв, изпълнил гърдите ми. Опитах се да потуша емоцията, изпивайки до дъно пълна чаша с вино, поставена от лявата ми страна. В крайна сметка не можех да очаквам, че Катрин ще дойде сама на вечерята, нали? А и не се ли държеше Деймън просто като един галантен, по-голям брат?

Освен това двамата нямаха никакво бъдеще. Браковете, поне в нашето общество, се одобряваха само когато се сливаха две големи фамилии. А като сираче какво можеше да предложи Катрин, освен красотата си? Баща ми никога нямаше да ми позволи да се ожена за нея, но това означаваше, че нямаше да разреши и на Деймън. А дори и Деймън не би могъл да стигне чак дотам, че да се ожени без татковото одобрение, нали?

При все това не можех да откъсна поглед от ръката на брат си, обвила тънката талия на Катрин. Тя беше облечена в рокля от зелен муселин, чиито дипли се полюшваха върху кринолина. Надигна се приглушен шепот, докато двамата вървяха към двете празни места на масата. Синият медальон проблясваше около шията ѝ и тя ми смигна, преди да се настани на стола до мен. Бедрото ѝ докосна леко моето и аз тутакси се сковах.

— Деймън. — Баща ми кимна рязко, когато брат ми седна от лявата му страна.

— Значи смятате, че армията през зимата ще стигне до Джорджия? — попитах на висок глас Джоуна Палмър, защото не смеех да заговоря Катрин. Ако чуех мелодичния ѝ глас, може би нямаше да събера смелост да предложа на Розалин.

— Не се тревожа за Джорджия. Това, за което се безпокоя, е как да съберем достатъчно запасни военни тук, за да разрешим проблема в Мистик Фолс. Тези нападения не бива да продължават — заяви високо Джоуна, местен ветеран, който бе тренирал войниците на нашия град, и удари толкова силно с юмрук по масата, че порцеланът издрънча.

Тъкмо в този миг в залата влезе цяла армия от слуги, понесли подноси с диви фазани. Взех сребърната си вилица и започнах да побутвам печените пикантни късчета месо в чинията си; нямах апетит. Около мен се водеха обичайните разговори за войната, за това какво трябва да направим за нашите момчета в сиво, за предстоящите вечери, барбекюта и църковни събрания. Катрин кимаше енергично на Хонория Фелс, седнала срещу нея. Внезапно ме прониза дълбока ревност към Хонория, която поклащаше посивелите си ситни къдрици. Тя можеше да си говори спокойно с Катрин, нещо, за което толкова отчаяно копнеех.

— Готов ли си, синко? — Баща ми ме сръга в ребрата, а аз забелязах, че хората вече бяха привършили с храната. Слугите наляха още вино, а оркестърът, който бе спрял по време на основното ястие, сега отново засвири тихо в ъгъла. Това беше моментът, който всички очакваха: те знаеха, че ще се направи тържествено съобщение, което ще бъде последвано от тостове и танци. Както винаги по време на вечерите в Мистик Фолс. Но никога досега аз не съм бил в центъра на събитието. Сякаш по даден знак Хонория се наведе към мен, а Деймън ми се усмихна окуражаващо.

Повдигна ми се, но поех дълбоко дъх и почуках с ножа по кристалната си чаша. Незабавно всички притихнаха и дори слугите зарязаха работата си, за да се втренчат в мен.

Изправих се, отпих голяма глътка червено вино за кураж и прочистих гърлото си.

— Аз... хм — подех с нисък, напрегнат глас, прозвучал чуждо в собствените ми уши. — Искам да съобщя нещо. — С ъгъла на окото си видях баща ми да стиска високата си чаша с шампанско, готов да скочи за тоста. Погледнах към Катрин. Тя бе вперила пронизващите си тъмни очи в мен. Откъснах с мъка погледа си и толкова силно стиснах чашата си, че бях сигурен, че ще се счупи. — Розалин, бих искал да помоля за ръката ти. Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга? — избъбрих на един дъх, докато трескаво ровех с пръсти в джоба на сакоето за пръстена.

Измъкнах кутийката, коленичих пред Розалин и се вторачих в плувналите ѝ в сълзи кафяви очи.

— Това е от мен за теб — изграчих, отворих капака на кутийката и ѝ я подадох.

Розалин изписка, а в залата избухнаха ръкопляскания. Усетих една ръка да ме потупва по гърба и видях Деймън да се хили над мен. Катрин пляскаше учтиво с неразгадаемо изражение.

— Ето. — Взех тънката бяла ръка на Розалин и плъзнах пръстена на пръста ѝ. Беше ѝ твърде голям и изумрудът се наклони към кутрето ѝ. Приличаше на дете, което се е накичило с бижутото на майка си. Но изглежда годеницата ми не я бе грижа, че пръстенът не ѝ става. Протегна ръка, зяпнала възхитено как диамантите заискриха на светлината на свещите. Тутакси ни заобиколиха развълнувани жени, които ахкаха и надаваха възторжени викове, надвесени над пръстена.

— Това заслужава да се отпразнува! — извика баща ми. — Пури за всички! Ела тук, Стефан, синко! Ти ме направи един много горд баща.

Кимнах и с треперещи крака пристъпих към него. Каква ирония на съдбата! През целия си живот досега се бях опитвал да спечеля одобрението на баща си, а това, което го бе направило най-щастливият мъж на земята, ме изпълваше с безкраен ужас.

— Катрин, ще танцуваш ли с мен? — чух гласа на Деймън, извисил се над скърцащите столове и подрънкващите чаши. Застинах, очаквайки отговора.

Катрин вдигна глава и ме стрелна крадешком с поглед. За един дълъг миг очите ѝ останаха приковани в моите. Прониза ме дивото желание да изтръгна пръстена от пръста на Розалин и да го надяна върху пръста на Катрин. Едва устоях. Но тогава баща ми ме сръга отзад и преди да успея да реагирам, Деймън сграбчи ръката на Катрин и я поведе към дансинга.

[1] Бяла звезда на син фон става неофициалното знаме на Конфедерацията по време на Гражданската война и вдъхновява създаването на песента „The Bonnie Blue Flag“, пята от войниците на Юга. — Бел.прев. ↑

Следващата седмица премина като в мъгла. Сновях между поредната проба в магазина за дрехи на госпожа Фелс и визитите при Розалин в задушния салон на семейство Картрайт, а вечерите прекарвах в кръчмата с Деймън. Опитах се да забравя Катрин. Капаците на прозорците ми оставаха затворени, за да не се изкушавам да се вирам през моравата в къщата за гости, и се насилвах да се усмихвам и да махам на Деймън и Катрин, когато двамата се разхождаха из градината.

Веднъж се качих на тавана, за да погледна портрета на мама. Питах се какъв ли съвет щеше да ми даде. *Любовта е търпение*, спомнях си я да казва с мелодичния си френски акцент, докато ми четеше от Библията. Идеята ми подейства успокоително. Може би любовта все пак щеше да споходи двама ни с Розалин.

След това се опитах да обикна бъдещата си съпруга или поне да изпитам привързаност. Знаех, че зад стеснителността ѝ и пепеляворусата ѝ коса се криеше сладко и добро момиче, което щеше да стане отдадена съпруга и майка. Последните ми посещения не бяха толкова ужасни. Всъщност Розалин беше в забележително добро разположение на духа. Имаше ново куче — лъскав, черен звяр на име Сейди, когото разнасяше навсякъде със себе си, за да не би да го сполети съдбата на Пени. Веднъж, когато Розалин ме погледна с пълните си с обожание очи и ме попита дали предпочитам за сватбата лилии или гардении, почти изпитах нежност към нея. Може би това щеше да е достатъчно.

Татко не си губи времето да организира друга тържествена вечеря. Този път щеше да бъде барбекю в имението и той бе поканил всичките ни съседи в радиус от трийсет километра. Разпознах само неколцина млади мъже, хубави момичета и войници на Конфедерацията, които се разхождаха из лабиринта от градини, сякаш бяха собственици на имението. Когато бях по-малък, обичах празненствата във Веритас — винаги бяха подходящ случай, за да

изтичаме до заледеното езеро с приятели, да поиграем на криеница в блатото, да пояздим до моста Уикъри, а след това да се предизвикаме един друг да се гмурнем в ледените дълбини на Уилоу Крийк. Ала сега исках всичко да свърши час по-скоро, за да се усамотя в стаята си.

— Стефан, искаш ли да пийнеш чаша уиски с мен? — подвикна ми Робърт от импровизирания бар на предната веранда. Съдейки по изкривената му усмивка, той вече беше пиян.

Тикна в ръката ми запотена чаша и наклони своята към нея.

— Много скоро из имението ще топуркат младите потомци на рода Салваторе. Можеш ли да си представиш? — Направи широк жест с ръце, за да покаже с колко голямо място ще разполага въображаемото ми семейство.

На свой ред аз въртях нещастно чашата си в ръце, неспособен да си представя картината.

— Е, ти направи баща си най-щастливият мъж на земята. А и Розалин е голяма щастливка — додаде Робърт. Чукна още веднъж чашата си в моята и се отдалечи, за да поговори с надзирателя на семейство Локуд.

Въздъгнах и се отпуснах на двойната люлка на верандата, а погледът ми обходи веселата тълпа наоколо.

Знаех, че би трябвало да съм щастлив. Знаех, че татко искаше най-доброто за мен. Знаех, че Розалин е добро и мило момиче.

Тогава защо годежът ми се струваше като смъртна присъда?

На поляната хората се хранеха, смееха се и танцуваха, а импровизираният оркестър, състоящ се от Етан Гифън, Брайън Уолш и Матю Хартнът — все мои приятели още от детство — свиреше своя версия на „Бони Блу флаг“. Небето беше безоблачно синьо и времето бе меко и приятно, усещаше се съвсем лек хлад във въздуха, колкото да напомни, че все пак е есен. В далечината се чуваха веселите писъци на децата, които се люлееха на портата. Да съм сред подобно веселие — при това цялото в моя чест — и да не се чувствам щастлив, караше ударите на сърцето ми да отекуват тежко и глухо в гърдите ми.

Изправих се и влязох вътре. Запътих се към кабинета на татко. Затворих вратата зад себе си и въздъгнах облекчено. През тежките брокатени завеси се процеждаше съвсем слаба светлина. Стаята бе хладна, изпълнена с мириса на кожа и стари книги. Извадих тънкото томче със сонетите на Шекспир и го отгърнах на любимата ми поема.

Шекспир ми действаше успокоително, думите внасяха покой в душата ми, напомняха ми, че на този свят съществуват любов и красота. Може би щеше да ми бъде достатъчно да ги усетя само чрез изкуството.

Разположих се в дълбокото кожено кресло на татко в ъгъла и запрелиствах разсеяно тънките страници. Не съм сигурен колко дълго съм стоял така, понесен на вълните на прекрасния език на поета, но колкото повече четях, толкова по-спокоен се чувствах.

— Какво четеш?

Гласът ме сепна, томчето се изплъзна от скута ми и тупна на пода.

Катрин стоеше на прага на кабинета, облечена в семпла бяла рокля, която подчертаваше чувствените извивки на тялото ѝ. Всички жени на празненството носеха широки кринолини с цели метри муселин, скрили телата си под слоевете плат. Ала Катрин не изглеждаше никак засрамена от разголените си бели рамене. От благоприличие отвърнах смутено поглед.

— Защо не си на партито? — попитах я, като се наведох да вдигна книгата.

Катрин пристъпи към мен.

— А защо *ти* не си на партито? Не си ли почетният гост? — Кацна на страничната облегалка на креслото ми.

— Чела ли си Шекспир? — Посочих към отворената книга в скута си. Беше несръчен опит да сменя темата на разговора; още не бях срещал момиче, запознато с творбите му. Дори вчера Розалин ми призна, че през последните три години не била прочела нито една книга, откакто се дипломираше от девическото училище. А и тогава последната книга, която прочела, била как да бъде прилежна и предана южняшка съпруга.

— Шекспир — повтори Катрин, разделяйки думата на три срички. Имаше странен акцент, какъвто не бях чувал от други жители на Атланта. Залюля краката си напред-назад и аз забелязах, че не носи чорапи. С усилие откъснах погледа си.

— *Дали да те сравня с летен ден*^[1]... — започна да рецитира тя.

Погледнах я смаяно.

— *Ти по си мил от него, по-умерен* — продължих стиха. Сърцето ми препускаше лудешки в гърдите, а мозъкът ми бе размекнат като

меласа, създавайки у мен необикновено усещане, което ме караше да се чувствам сякаш сънувам.

Катрин дръпна рязко книгата от скута ми и я затвори шумно.

— Не — отвърна твърдо.

— Но това е следващият стих — настоях, раздразнен, че сменя правилата на играта, която си мислех, че разбирам.

— Това е следващият стих на господин Шекспир. Но аз просто ти зададох въпрос. Трябва ли да те сравня с летен ден? Заслужавате ли подобно сравнение, господин Салваторе? Или ви е нужна книга, за да решите? — попита Катрин с усмивка, като държеше томчето на разстояние.

Изкашлях се, докато мислите ми бясно препускаха. Деймън щеше да каже нещо остроумно в отговор, без дори да се замисли. Но когато бях с Катрин, се чувствах като ученик, който се опитва да впечатли момиче с жаба, уловена в езерото.

— Ами, би могла да сравниш брат ми с летен ден. Прекарваш доста време с него. — Лицето ми пламна и тутакси пожелах да си върна думите обратно. Прозвучаха толкова ревниво и дребнаво.

— Може би с летен ден с малко гръмотевици в далечината — рече Катрин и изви вежди. — Но ти, Стефан Салваторе, ти си различен от Загадъчния Деймън. Или... — Катрин се извърна и по лицето ѝ пробяга дяволита усмивка — Дръзкия Деймън.

— Аз също мога да бъда дързък — изтърсих раздразнено, преди дори да се осъзная. Поклатих объркано глава. Катрин някак си ме подтикваше да говоря, без да мисля. Тя беше толкова жива и кипяща от енергия — когато разговарях с нея, все едно бях в плен на прекрасен сън, където каквото и да кажех, нямаше да има последствия, но всичко беше изключително значимо.

— Е, в такъв случай бих искала да видя това, Стефан — рече Катрин. — Постави леденостудената си ръка върху челото ми. — Сближих се с Деймън, но теб едва те познавам. Жалко, нали?

В далечината оркестърът засвири „Аз съм добрият, стар бунтовник“. Осъзнавах, че трябва да изляза навън, да изпуша пура с господин Картрайт, да поведе Розалин във вихъра на първия валс, да вдигна тост за превръщането си в истински мъж на Мистик Фолс. Ала вместо това продължавах да седя в кожено кресло и единственото ми

желание беше да остана вечно в кабинета и да вдъхвам упойващото ухание на Катрин.

— Може ли да кажа нещо? — попита тя и се наведе към мен. Една тъмна непокорна къдрица падна върху бялото ѝ чело. Трябваше да напрегна цялата си воля, за да устоя на желанието си да я отметна от лицето ѝ. — Не мисля, че ти харесва това, което се случва в момента. Барбекюто, годежът...

Сърцето ми бясно заби. Вгледах се изпитателно в кафявите очи на Катрин. През последната седмица отчаяно се опитвах да скрия чувствата си. Дали тя ме бе видяла да спирам пред къщата за гости? Дали ме бе зърнала да препускам с Мезаноте към гората, докато двамата с Деймън се разхождаха из градините, в отчаяното си желание да избягам от смеха им? Нима по някакъв начин бе успяла да прочете мислите ми?

Катрин се усмихна тъжно.

— Бедният, сладък, послушен Стефан. Нима още не си научил, че правилата са създадени, за да бъдат нарушавани? Не можеш да направиш някого щастлив — баща си, Розалин, семейство Картрайт — ако самият ти си нещастен.

Прокашлях се, изпълнен с болезненото съзнание, че тази жена, която познавах едва от няколко седмици, ме разбираше по-добре от собствения ми баща... и отколкото бъдещата ми съпруга някога щеше да ме разбира.

Катрин се плъзна от облегалката на креслото и погледна към томовете на баща ми, подредени по лавиците. Извади дебела книга с кожена подвързия — „Мистериите на Мистик Фолс“. Никога досега не бях виждал този том. Розовите ѝ устни се извиха в усмивка и тя ми даде знак да седна до нея на дивана. Знаех, че не биваше да го правя, но сякаш в транс се изправих и прекосих стаята. Отпуснах се върху хладната кожена възглавница до нея и пропъдих всички съмнения.

В крайна сметка, кой знае? Може би няколко мига в компанията ѝ щяха да се окажат балсамът, който да пропъди обзелата ме меланхолия.

[1] Сонет 18. Преводът е на Валери Петров. — Бел.прев. ↑

8

Не съм сигурен колко дълго останахме двамата заедно в кабинета. Часовникът на дядо ми в ъгъла отброяваше неуморно минутите, ала единственото, което забелязвах, беше равномерното дишане на Катрин, начина, по който светлината подчертаваше острата ѝ брадичка, бързото прелистване на страниците, докато стояхме надвесени над книгата. Осъзнавах смътно, че трябва скоро да си тръгна, но щом се замислех за музиката, танците, чиниите с пържени пилета и Розалин, установявах, че буквално съм неспособен да помръдна.

— Но ти не четеш! — подразни ме по някое време Катрин и вдигна глава от „Мистериите на Мистик Фолс“.

— Не, не чета.

— Защо? За нещо друго ли си мислиш? — Катрин се изправи и изпъна слабите си рамене, докато се протягаше, за да върне обратно книгата върху лавицата. Сложи я на погрешно място, до книгите на баща ми по световна география.

— Ето тук — промърморих и приближих зад нея, за да преместя книгата върху горната лавица, където бе стояла. Лъхна ме ароматът на лимон и джинджифил и краката ми тутакси се разтрепериха, а главата ми се замая. Тя се извърна към мен. Устните ни бяха само на сантиметри разстояние и изведнъж уханието ѝ стана почти непоносимо. Дори и разумът да ми нашепваше, че е грешно, сърцето ми крещеше, че никога няма да бъде завършен, ако не целуна Катрин. Затворих очи и се наведох към нея, докато устните ми не докоснаха нейните.

За миг се почувствах сякаш целият ми живот си дойде на място. Видях Катрин да тича боса през полето зад къщата за гости, а аз я гоня, понесъл малкия ни син на раменете си.

Но тогава, съвсем неканен, в съзнанието ми изплува образът на Пени с разкъсаното гърло. Отдръпнах се мигновено, все едно поразен от светкавица.

— Съжалявам! — избъбрих, отдръпнах се назад и се спънах в малката маса, отрупана с книги. Те изпопадаха на пода, но дебелия ориенталски килим заглуши звука. Усетих горчив вкус в устата си. Какво бях направил току-що? Ами ако беше влязъл баща ми, нетърпелив да отвори кутията със специалните си пури, за да почерпи господин Картрайт? Мислите ми се завъртяха в ужасна спирала.

— Трябва да... трябва да вървя. Трябва да намеря годеницата си.

И без да погледна Катрин, за да не видя смаяното изражение, което несъмнено бе на лицето ѝ, изхвъркнах от кабинета, прекосих тичешком празната оранжерия и се насочих към градината.

Здрачът тъкмо започваше да се спуска. Карета с майки и малки деца, както и по-предпазливи гуляйджии, които се страхуваха от нападенията, напускаха празненството. Настъпваше часът, когато алкохолът щеше да се лее по-свободно, оркестърът да свири по-силно, а момичетата щяха да се впуснат в лудешки танци, изгарящи от желание да привлекат вниманието на някой войник на Конфедерацията от близкия лагер. Усетих как дишането ми се нормализира. Никой не знаеше къде съм бил, а още по-малко какво съм направил.

Закрачих решително към най-оживената тълпа на празненството, сякаш просто съм ходил до бара, за да си напълня отново чашата. В ъгъла на верандата видях Деймън да седи с други войници, увлечени в игра на покер. Пет момичета се бяха наблъскали на люлката, кискаха се и говореха на висок глас. Баща ми и господин Картрайт вървяха към лабиринта, всеки с чаша с уиски в ръка, разговаряха оживено и размахваха свободните си ръце, навярно обсъждайки съюза на двата рода — Картрайт и Салваторе.

— Стефан! — Усетих някаква ръка да ме тупа по рамото. — Чудехме се къде са почетните гости. Никакво уважение към по-възрастните! — подхвърли Робърт весело.

— Розалин още ли не е дошла? — учудих се аз.

— Знаеш какви са момичетата. Трябва да изглеждат съвършено, особено щом празнуват предстоящия си годеж — заяви Робърт.

Думите му бяха верни, но при все това неочаквани тръпки на страх пробягаха по гръбнака ми.

Дали беше нещо в мен или слънцето бе залязло удивително бързо? За петте минути, през които бях навън, празнуващите на

моравата се бяха превърнали в сенчести фигури и не можех да различа Деймън сред играчите в другия край на верандата.

Заряхах Робърт и си запроправях път с лакти през тълпата от гости. Беше странно едно момиче да не се появи на собственото си парти. Ами ако беше влязла в къщата и бе видяла...

Ала това беше невъзможно. Вратата бе затворена, а капациите на прозорците спуснати. Закрачих бързо към помещенията на слугите близо до езерото, където те си устройваха свое празненство, за да проверя дали е пристигнал кочияшът на Розалин.

Луната се отразяваше във водата, хвърляйки зловеща, зеленикава светлина върху скалите и върбите около езерото. Тревата бе мокра от падналата роса и все още смачкана заради футбола, който играхме там двамата с Деймън. Мъглата достигаше до коленете и ми се искаше да си бях обул ботуши вместо официални обувки.

Присвих очи и се огледах. В подножието на върбата, по която докато бяхме деца двамата с Деймън се катерехме с часове, върху земята се виждаше някаква тъмна купчинка, която приличаше на възлести корени на дърво. Само че не си спомнях да съм ги виждал преди на това място. Отново се вгледах. За миг се зачудих дали тъмната фигура не представлява преплетените тела на любовници, опитващи се да се скрият от любопитни погледи. Неволно се усмихнах. Поне някой бе открил любовта на това празненство.

Но в следващия миг облаците се раздвижиха и един лунен лъч освети дървото — и фигурата под него. Призля ми и осъзнах, че това не са двама любовници, сключени в страдна прегръдка. Беше Розалин, моята годеница. Гърлото ѝ бе разкъсано, а полуотворените ѝ очи сезираха в клоните на дървото, сякаш там бе скрита тайната на вселената, която тя вече не обитаваше.

9

Трудно ми е да опиша онова, което последва. Спомням си стъпките, виковете и молитвите на слугите пред техните помещения. Спомням си, че паднах на колене, крещейки от ужас, жал и страх. Спомням си как господин Картрайт ме дърпаше назад, докато госпожа Картрайт се свлече на земята до мен и зави пронизително като ранено животно.

Спомням си, че видях полицейската карета. Помня баща ми и Деймън да кършат ръце и да ми шепнат успокоително. Опитах се да им отговоря, да им кажа, че съм добре — в крайна сметка бях жив. Ала не можах да изрека думите.

По някое време доктор Джанис ме хвана под мишниците и ме изправи на крака. Мъже, които не познавах, ме заобиколиха бавно и ме завлякоха на верандата пред стаите на прислугата. Сред всеобщото мърморене долових как някой каза да повикат Корделия.

— Аз... аз съм добре — избъбрих накрая, засрамен, че ми се обръща толкова внимание, когато Розалин бе мъртва.

— Шшт, стига, Стефан — прошепна Корделия. Лицето ѝ, със загрубяла от годините кожа, бе сбръчкано от тревога. Тя притисна длани към гърдите ми и промърмори някаква молитва, сетне измъкна малко шишенце от гънките на широката си пола. Отвинти капачката и го поднесе към устните ми. — Пий — подкани ме, докато сладката течност се плъзгаше в гърлото ми.

Катрин!, изскимтях аз. Сетне затулих устата си с ръка, но по сепнатото изражение на Корделия разбрах, че ме е чула. Тя изля бързо в гърлото ми още от сладката, уханна билка, която ме замая. Отпуснах се върху каменните стъпала на верандата, твърде уморен, за да мисля.

— Брат му е там някъде. — Гласът на Корделия звучеше сякаш говореше под вода. — Намерете го и го доведете.

Чух стъпки, отворих очи и видях Деймън, надвесен над мен. Лицето му бе побеляло от шока.

— Ще се оправи ли? — попита той и се обърна към Корделия.

— Мисля... — поде доктор Джанис.

— Той се нуждае от почивка. Тишина. Тъмна стая — заяви Корделия авторитетно.

Деймън кимна.

— Аз... Розалин... трябваше... — започнах, макар че не знаех как да довърша изречението. Трябваше да направя какво? Трябваше да я потърся много по-рано, вместо да се целувам с Катрин? Трябваше да настоявам да я придружа до празненството?

— Шшт — прошепна Деймън и ме изправи. Успях да се задържа прав, макар и олюлявайки се, до него. Отнякъде се появи татко и ме хвана за другата ръка. Заслизах несигурно по стъпалата, а сетне се запътихме към къщата. Гостите се бяха скупчили на моравата отпред и се държаха за ръцете, а шериф Форбс даваше нареждания на хората си да претърсят гората. Оставих се Деймън да ме преведе през задната врата на къщата и нагоре по стълбите. Накрая се свлякох върху леглото в спалнята си. Паднах върху памучните чаршафи, а след това ме обгърна мрак и не си спомнях нищо.

Когато се събудих на следващата сутрин, слънчевите лъчи танцуваха върху излъсканите дъски на пода от черешово дърво в спалнята ми.

— Добро утро, братко. — Деймън седеше в ъгъла на люлеещия се стол, някога принадлежал на нашия праядо. Когато бяхме деца, мама ни люлееше на него и ни пеше песни, за да заспим. Очите на Деймън бяха подути и зачервени и аз се запитах дали е седял там през цялата нощ, за да бди над мен.

— Розалин е мъртва? — попитах, въпреки че знаех отговора.

— Да. — Деймън се изправи и се извърна към кристалната гарафа върху ореховия скрин. Наля вода в една чаша и ми я подаде. Опитах се да се надигна и да седна в леглото.

— Не, лежи — заповяда ми той с властния глас на офицер от армията. Никога досега не го бях чувал да говори така. Отпуснах се отново върху възглавниците, пълни с гъши пух, и оставих Деймън да поднесе чашата към устните ми, сякаш бях малко дете. Студената, чиста течност се плъзна надолу в гърлото ми и отново си спомних за изминалата нощ.

— Страдала ли е? — попитах, докато в съзнанието ми изплуваха мъчителни картини. Докато съм рецитирал Шекспир, Розалин навярно

е планирала внушителната си поява. Сигурно е била развълнувана да покаже роклята си, да види смаяните и завистливи изражения на по-младите момичета, докато се възхищават на пръстена ѝ, а после да се остави по-възрастните жени да я отведат в някой ъгъл, където да обсъдят подробностите около брачната ѝ нощ. Представих си я как се носи през моравата, сетне чува стъпки зад гърба си, обръща се и вижда белите зъби, проблясващи на лунната светлина. Потръпнах от ужас.

Деймън се наведе и сложи ръка върху рамото ми. Внезапно потокът от зловещи образи секна.

— Смъртта обикновено трае по-малко от секунда. Така е на бойното поле и съм сигурен, че е било така и с твоята Розалин. — Върна се на стола си и разтри слепоочията си. — Те смятат, че е бил койот. Войната е довела хората на изток заради битките и те мислят, че животните са последвали кървавата диря.

— Койоти — промълвих, запъвайки се на всяка сричка. Досега не бях чувал думата. Сякаш беше поредният пример за нови думи като *убита* и *вдовец*, които щяха да се прибавят към речника ми.

— Разбира се, има и такива, включително и баща ни, които са уверени, че случилото се е дело на демони. — Деймън завъртя към тавана сините си очи. — Само от това се нуждае градът ни. От епидемия на масова истерия. А това, което ме вбесява от *този* глупав слух, е, че докато хората са убедени, че градът им е обсаден от някаква демонична сила, никой не го е грижа за факта, че войната раздира страната ни. Тъкмо това всеобщо изкуфяване не мога да проумея.

Кимнах, без всъщност да слушам, неспособен да приема смъртта на Розалин като някакъв аргумент срещу войната. Докато Деймън продължаваше да се възмущава, аз затворих очи. Представих си лицето на годеницата си в онзи миг, когато я открих. Там, в тъмнината, тя изглеждаше различна. Очите ѝ бяха огромни и блестящи. Сякаш беше видяла нещо ужасно. Сякаш бе издъхнала в жестоки мъки.

10

4 септември, 1864

Полунощ. Твърде късно, за да заспя, и твърде рано, за да съм буден. Върху нощното шкафче до леглото ми гори свещ, а пламъкът ѝ хвърля зловещи сенки по стените.

Нямам покой, преследван от мъчителни угризения. Щях ли някога да си простя, задето не бях намерил Розалин, преди да е станало твърде късно? И защо тази, която се заклек да забравя — все още е обсебила мислите ми?

Главата ми пулсира. Корделия винаги е край мен, предлага ми напитки, подсладени хапчета, отваря от стрити на прах билки. Поглъщам всичко като дете, възстановяващо се след дълга болест. Баща ми и Деймън ме наблюдават, когато си мислят, че спя. Дали знаят за кошмарите?

Мислех си, че бракът е като смъртна присъда. Грешил съм. Грешил съм за толкова много неща, твърде много неща и единственото, което мога да сторя сега, е да се моля за прошка и да се надявам, че някак си, отнякъде, ще съумея да почерпя сили от дълбините на съществуването си, за да стъпя отново твърдо на правилния път. Ще го направя. Трябва. Заради Розалин.

И заради нея.

Сега ще духна свещта и ще се надявам, че сънят — както забравата на смъртта — ще ме погълне бързо...

— Стефан! Време е да ставаш! — извика баща ми и затръшна вратата на спалнята ми.

— Какво? — Надигнах се с усилие. Не знаех колко е часът, нито кой ден е, нито колко време е минало от смъртта на Розалин. Денят бе преминал в нощ и аз така и не можах да заспя с истински сън, а само дремех на пресекулки, връхлитан от ужасяващи кошмари. Нямаше да хапна нищо, ако Корделия не идваше постоянно в стаята ми с чайовете

и отварите си и не ме хранеше с лъжица, докато погълна и последната капка. Донесе ми пържено пиле, чорба от бамя и някаква гъста каша от нещо, което нарече яхния на страданието и заяви, че щяла да ме накара да се почувствам по-добре.

Този път беше оставила върху нощното шкафче чаша с някаква напитка. Изпих я на един дъх.

— Пригответи се. Алфред ще ти помогне — рече баща ми.

— Да се приготвя за какво? — попитах и спуснах крака от ръба на леглото. Приблжих, куцукайки до огледалото. Брадата ми бе набола, а светлокестенявата ми коса стърчеше във всички посоки. Очите ми бяха зачервени, а нощната риза висеше накриво от раменете ми. Изглеждах ужасно.

Баща ми застана зад мен, преценявайки отражението ми.

— Ще трябва да се стегнеш. Днес е погребението на Розалин и за мен и за семейство Картрайт е много важно всички да сме там. Искаме да покажем на всички, че трябва да се обединим срещу злото, което опустошава града ни.

Докато татко дрънкаше за демони, си мислех, че за пръв път след смъртта ѝ ще се видя с родителите на Розалин. Все още се чувствах ужасно виновен. Не можех да спра да мисля, че нападението нямаше да се случи, ако бях чакал Розалин на верандата, вместо да стоя в кабинета с Катрин. Ако бях навън, за да очаквам Розалин, щях да я видя да върви през полето в розовата си рокля. Навярно смъртта щеше да ме настигне заедно с нея и така нямаше да ѝ се налага да се сблъска сама с кошмарното животно. Може и да не обичах Розалин, но не можех да си простя, че не бях там, за да я спася.

— Е, най-после — рече баща ми нетърпеливо, когато Алфред влезе с бяла ленена риза и двуреден черен костюм. Пребледнях. Това бе костюмът, който трябваше да нося на сватбата си — и в църквата, където щеше да се проведе бдението и службата за Розалин, същото място, където трябваше да се извърши церемонията по скрепяването на нашия съюз. При все това успях да се преоблека в костюма, позволих на Алфред да ми помогне да се обръсна, защото ръцете ми трепереха, и час по-късно се появих готов да изпълня задълженията си.

Вървах със сведен поглед, докато следвах баща ми и Деймън към каретата. Татко седна отпред до Алфред, а брат ми се настани отзад до мен.

— Как си, братко? — попита Деймън, извисявайки глас над познатото потропване на копитата на Дюк и Джейк надолу по пътя към Уилоу Крийк.

— Не много добре — отвърнах сковано. На гърлото ми бе заседнала огромна буца.

Деймън отпусна ръка върху рамото ми. Свраките кряскаха, пчелите жужаха, а слънцето къпеше дърветата в златистото си сияние. В каретата миришеше на джинджифил и усетих как стомахът ми се преобърна. Беше уханието на вината, задето желязена жена, която никога нямаше да бъде — *не можеше да бъде* — моя съпруга.

— Първата смърт, с която се сблъскаш, те променя завинаги — заяви накрая Деймън, когато каретата спря пред облицованата с бели дъски сграда на църквата. Камбаните звъняха и никой в града не работеше. — Но може промяната да е за добро.

— Може би — смотолевих, докато слизах от каретата. Ала не виждах как.

Стигнахме до вратата тъкмо когато доктор Джанис влизаше накуцвайки в църквата, с бастун в едната ръка и манерка с уиски в другата. Пърл и Ана седяха една до друга, а Джонатан Гилбърт се бе настанил зад тях, подпрял лакти на облегалката на пейката на Пърл, само на сантиметри от раменете ѝ.

Шериф Форбс беше на обичайното си място на втората пейка и гледаше кръвнишки към групичката жени с начервени устни и попрекалили с ружа, дошли да отдадат почит. Алис, барманката, бе застанала в края на групичката им и си вееше с копринено ветрило.

Калвин Бейли, органистът, свиреше адаптация на „Реквием“ от Моцарт, но доста фалшиво. На предната редица господин Картрайт се вираше право пред себе си, докато госпожа Картрайт хлипаше и от време на време издухваше носа си в носната кърпичка. Най-отпред беше поставен затвореният дъбов ковчег, покрит с цветя. Приблжих безмълвно до ковчеза и коленичих.

— Съжалявам — прошепнах и докоснах ковчеза, студен и твърд под ръката ми. В съзнанието ми изскочиха неканените образи на моята годеница: Розалин, как се киска щастливо за новото си куче, как обсъжда със светнали очи подробностите около сватбата ни, как ме целува тайно по бузата в края на посещението ми, рискувайки да си навлече негодуванието на прислужницата си. Отдръпнах ръка от

полираната повърхност и склучих двете си ръце като в молитва. — Надявам се, че двете с Пени сте се намерили на небето. — Наведох се и плъзнах поглед по ковчега. Исках тя да знае, където и да се намираще сега, че щях да се науча да я обичам. — Сбогом.

Обърнах се, за да се върна на мястото си и изведнъж се заковах. Точно зад мен беше Катрин. Беше облечена в тъмносиня памучна рокля, която изпъкваше сред морето от черни одеяния, които запълваха пейките.

— Съжалявам за загубата ти — промълви и докосна ръката ми. Трепнах и бързо се отдръпнах. Как смееше да ме докосва толкова фамилиарно на публично място? Нима не *осъзнаваше*, че ако не се бях занасял с нея по време на барбекюто, тази трагедия може би никога нямаше да се случи?

В тъмните ѝ очи се мярна загриженост.

— Зная колко ти е трудно — отрони. — Моля те, искам да знаеш, че съм насреща, ако се нуждаеш от нещо.

Тутакси ме връхлетя вълна на вина, задето предположих, че поведението ѝ изразява нещо различно от обикновено съчувствие. В крайна сметка родителите ѝ бяха умрели. Тя беше едно младо момиче, което предлагаше подкрепата си. Изглеждаше толкова тъжна, че за един безумен миг се изкуших да я прегърна и утеша.

— Благодаря — прошепнах, поех дълбоко дъх и продължих към нашата пейка. Седнах до Деймън, чиито ръце бяха набожно скръстени върху Библията. Забелязах, че очите му блеснаха, когато Катрин коленичи за кратко пред ковчега. Проследих погледа му и забелязах как няколко къдрици бяха изскочили изпод шапката ѝ и се бяха увили около богато украсената закопчалка на медальона ѝ със синята камей.

След няколко минути „Реквиемът“ свърши и пастор Колинс се изкачи на амвона.

— Събрали сме се тук, за да почетем един живот, прекъснат толкова рано. Дяволът се е притаил сред нас, но ние не само оплакваме тази смърт, ала също така черпим от нея сили... — продължи с напевния си глас.

Погледнах скришом през пътеката към Катрин. Прислужницата ѝ Емили седеше от едната ѝ страна, а Пърл от другата. Ръцете на Катрин бяха сплетени като за молитва. Извърна се леко, все едно искаше да ме

погледне. Насилих се да отклоня поглед, преди очите ни да се срещнат. Не можех да обидя Розалин като мисля за Катрин.

Погледнах към недовършените скосени греди на тавана на църквата. *Съжалявам*, изпратих мисленото си съобщение нагоре, надявайки се, че където и да се намираше сега Розалин, ще ме чуе.

11

Докато вървах към върбата, мъглата се надигна около краката ми. Слънцето бързо залязваше, но все още виждах тъмната фигура, сгушена между корените.

Погледнах отново. Беше Розалин, празничната ѝ рокля проблясваше на бледата светлина. В гърлото ми се надигна горчилка. Как би могла да е тук? Тя беше погребана и тялото ѝ се намираше на близо два метра под земята в гробището Фелс Чърч.

Когато приближих, събрал цялата си смелост и стиснал дръжката на ножа в джоба си, забелязах, че безжизнените ѝ очи отразяват зелените листа над главата ѝ. Тъмните ѝ къдрици бяха прилепнали към влажното чело. И гърлото ѝ изобщо не беше разкъсано. Вместо това върху шията ѝ имаше само две малки идеално оформени дупчици. Сякаш воден от невидима ръка, коленичих до тялото ѝ.

— Съжалявам — прошепнах, втрещен в напуканата земя под нея. Тогава вдигнах очи и замръзнах ужасен. Защото не беше тялото на Розалин.

Беше на Катрин.

Устните ѝ, с формата на розова пъпка, бяха извити в лека усмивка, все едно бе заспала и сънуваше.

Едва сподавих вика си. Нямах да позволя на Катрин да умре!

Но когато протегнах ръка към раните ѝ, тя се изправи рязко. Образът ѝ се промени, тъмните къдрици добиха пепеляворус цвят, а очите ѝ заблестяха с червена светлина.

Понечих да отстъпя назад.

— Ти си виновен! — Думите прорязаха застиналата нощ, а гласът бе кух и безжизнен, сякаш не принадлежеше на същество от този свят. Не беше нито на Катрин, нито на Розалин — а на демон.

Изкрещях, стиснах джобния си нож и го размахах във въздуха. Демонът се хвърли напред и ме стисна за врата. Приблужи острите си кучешки зъби към кожата ми и всичко потъна в мрак...

Събудих се облян в студена пот и рязко седнах в леглото. Отвън изграчи гарван; в далечината чувах виковете на децата, които си играеха. Слънчевите лъчи танцуваха върху бялата кувертюра, а върху бюрото се виждаше поднос с храна. Беше ден и се намирах в леглото си.

Сън. Припомних си погребението, обратния път до вкъщи, огромното изтощение, докато се изкачвах по стълбите към спалнята ми. Било е само сън, плод на прекалено много емоции и преживявания. Сън, напомних си отново, като ми се искаше сърцето ми да престане да бие толкова силно. Отпих голяма глътка вода направо от гарафата върху нощното шкафче. Мислите ми бавно се успокоиха, ала сърцето ми продължи да препуска, а ръцете ми оставаха влажни и лепкави. Защото *не беше* сън или поне не приличаше на никой досегашен мой сън. Като че ли демоните бяха завладели съзнанието ми и вече не бях сигурен кое е истина и на кое да вярвам.

Станах, опитвайки се да се отърся от кошмара, и слязох долу. Използвах задната стълба, за да не се натъкна на Корделия в кухнята. Тя се грижеше добре за мен, когато бях дете, тъгуващо за майка си, но понякога изпитателният ѝ поглед ме изнервяше. Зная, че ме беше чула да викам Катрин и отчаяно се надявах, че няма да започне да разправя разни истории на слугите.

Влязох в кабинета на татко и погледнах към лавиците. Погледът ми отново бе привлечен от томовете на Шекспир. Струваше ми се, че от събота е изминала цяла вечност. При все това свещта в сребърния свещник си беше точно там, където я бяхме оставили двамата с Катрин, а томчето „Мистериите на Мистик Фолс“ все още беше върху креслото. Ако затворех очи, имах чувството, че ще доловя мириса на лимон.

Пропъдих тази мисъл и побързах да взема тома с „Макбет“ — пиеса за ревността, любовта, предателството и смъртта, която идеално пасваше на настроението ми.

Насилих се да седна в дълбокото кожено кресло, втренчих се в думите и си заповядах да прелиствам страниците. Навярно имах нужда тъкмо от това, ако исках по някакъв начин да продължа с живота си. Ако се насилех да правя нещо, може би най-после щях да преодолеея вината, тъгата и страха, обсебили душата ми от смъртта на Розалин.

Точно в този миг на вратата се почука.

— Татко не е тук — извиках, надявайки се, че който и да беше, ще си отиде.

— Сър Стефан? — обади се гласът на Алфред. — Имате посетител.

— Не, благодаря — отвърнах. Вероятно отново беше шериф Форбс. Той вече бе идвал четири или пет пъти да говори с Деймън и татко. Досега бях успявал да избегна срещата с него. Не можех да си представя да му кажа — или на когото и да било друг — къде съм бил по време на нападението.

— Посетителят е доста настоятелен — извика Алфред.

— Както и ти — промърморих под нос, докато отивах до вратата и я отворих.

— Тя е в салона — обяви Алфред и се завъртя на пети.

— Почакай! — извиках. Тя. Възможно ли бе да е... Катрин? Въпреки волята ми сърцето ми заби учестено.

— Сър? — попита Алфред и се спря.

— Сега ще отида.

Написках набързо лицето си с водата от легена в ъгъла, след това пригладих кичурите, паднали на челото ми. Очите ми бяха подпухнали и кървясали, но нищо не можех да сторя, за да изглеждам, камо ли да се чувствам, както допреди няколко дни.

Влязох с решителна крачка в салона. За миг сърцето ми се изпълни с разочарование. Вместо Катрин върху креслото в ъгъла, тапицирано с червено кадифе, седеше прислужницата ѝ Емили. В скута ѝ бе сгушена кошничка с цветя и в момента миришеше една маргаритка, сякаш нямаше никаква грижа на този свят.

— Здравей — поздравих я сковано, докато се опитвах да измисля някакво извинение, за да съкратя визитата.

— Господин Салваторе. — Емили стана и леко се поклони. Носеше семпла бяла рокля с къси ръкави и боне, а тъмната ѝ кожа бе гладка, без никакви бръчки. — С господарката ми се присъединяваме към скръбта ви. Тя ме помоли да ви дам това — додаде и ми подаде кошничката.

— Благодаря — измърморих и поех кошничката. Поднесох разсеяно клонче люляк към ноздрите си и вдъхнах аромата на цветето.

— На ваше място, за да се излекувам, вместо отварите на Корделия, бих използвала тези цветя — заяви Емили.

— Откъде знаеш, че съм болен? — учудих се.

— Слугите говорят. Но аз се боя, че това, което ви дава Корделия, може повече да ви навреди, отколкото да ви помогне. — Извади няколко цвята от кошничката и сърчно ги сви в букет — Маргаритки, магнолии и дамско сърце ще ви помогнат да се излекувате.

— А теменужките за мислите? — попитах, спомняйки си цитата на Шекспир от „Хамлет“. Още докато го изричах осъзнах колко глупава е забележката ми. Откъде една необразована прислужница ще знае за какво говоря?

Но Емили само се усмихна.

— Няма теменужки, макар че господарката ми спомена, че обичате Шекспир. — Бръкна в кошничката, отчупи клонче люляк и го затъкна грижливо в бутониерата ми.

Вдигнах кошничката и помирисах. Ухаеше на цветя, но имаше и нещо друго: опияняващ аромат, който усещах само когато бях близо до Катрин. Помирисах отново и сякаш целият смут и мракът от последните няколко дни избледняха и се разсеяха.

— Зная, че в момента всичко ви се струва много странно — заговори Емили, прекъсвайки унеса ми, — но господарката ми ви желае само доброто. — Кимна към дивана, сякаш ме канеше да седна. Аз се подчиних и се втренчих в младата жена. Беше забележително красива и се държеше с непривична грациозност, каквато не бях забелязал досега у нея. Движенията и маниерите ѝ бяха толкова подчертани, че да я наблюдаваш беше все едно да гледаш как пред погледа ти оживява картина.

— Тя би искала да ви види — рече след секунда Емили.

В мига, в който думите се отрониха от устните ѝ, осъзнах, че това никога не би могло да стане. Докато седях там, в слънчевия салон, в компанията на друг човек, вместо да съм сам, в плен на мислите си, изведнъж всичко си дойде на мястото. Аз бях вдовец и моето задължение сега бе да скърбя за Розалин, а не да оплаквам една несбъдната ученическа фантазия, каквато бе любовта ми към Катрин. Освен това Катрин беше красиво сираче без приятели и роднини. Никога нямаше да се получи... не би могло да се получи.

— Аз я видях. На... погребението на Розалин — изрекох сковано.

— Това едва ли би могло да се нарече светска визита — изтъкна Емили. — Тя иска да ви види. Някъде насаме. Когато сте готов — додаде припряно.

Знаех какво трябва да кажа, какво беше единственото благоприлично нещо, което трябваше да кажа, но ми беше трудно да формулирам думите.

— Ще си помисля, но в настоящото си състояние се боя, че не съм в настроение за разходки. Моля те предай на господарката си, че съжалявам, но едва ли съм най-подходящата компания за нея. Сигурен съм, че брат ми ще я придружи където тя пожелае — изрекох, като думите се отронваха с мъка от езика ми.

— Да. Тя много харесва Деймън. — Емили събра полите си и се изправи. Аз също станах. Изведнъж почувствах, въпреки че бях с една глава по-висок от нея, че тя е много по-силна от мен. Беше странно, но съвсем не неприятно чувство. — Но никой не може да устои на истинската любов.

И с тези думи тя се изнесе плавно през вратата и продължи през моравата, а листенцата на маргаритката в косите ѝ се разпиляха от порива на вятъра.

12

Не бях сигурен дали свежият въздух или цветята на Емили ме успокоиха, но през тази нощ спях много добре. На следващата сутрин се събудих от ярката слънчева светлина и, за пръв път от смъртта на Розалин, не изпих лечебната отвара, която Корделия беше оставила на нощното ми шкафче. От кухнята се разнесе миризма на канела и яйца. Чух пръхтенето на конете, докато Алфред ги впрягаше пред конюшнията. За миг изтръпнах от мисълта, че отново мога да бъда щастлив.

— Стефан! — прогърмя гласът на баща ми зад вратата на стаята ми. Три пъти почука на нея с дръжката на камшика си за езда. Мигом си припомних какво се бе случило през миналата седмица и безпокойството ми отново се пробуди.

Нищо не му отговорих. Надявах се просто да си тръгне. Вместо това той отвори вратата. Беше облечен с брича си за езда, с черния си камшик в ръка, с усмивка на лице и стръкче виолетово цвете, затъкнато в ревера му. Не ми беше красиво, нито благоуханно. Всъщност приличаше на някоя от билките, които Корделия береше покрай бараките на прислужниците.

— Ще излезем да поюздим — обяви баща ми, като разтвори със замах дървените капаци на прозорците. Закрих очите си с ръка заради ярката слънчева светлина. Как можеше светът навън да е толкова заслепяващ. — Тази стая се нуждае от проветряване и почистване, а ти, момчето ми, се нуждаеш от повече слънце.

— Но аз трябва да се занимавам с учението си — промърморих и вяло протегнах ръка към томчето с „Макбет“, отворено върху бюрото.

Баща ми грабна книгата и решително я затвори.

— Трябва да поговоря с теб и Деймън, но далече от всякакви любопитни уши. — Огледа подозрително стаята. Проследих погледа му, но не видях нищо, освен купчината от мръсни чинии, които Корделия още не бе успяла да прибере.

Точно тогава, като по поръчка, Деймън влезе при нас, облечен с брича си с цвят на горчица, наметнал сивото си палто от армията на Конфедерацията.

— Татко! — Деймън учудено завъртя очи. — Само не казвай, че отново си се захванал с онези глупости за демоните.

— Не са глупости! — изрева баща ни. — Стефан, ще се видя с теб и с брат ти навън, пред конюшната. — Завъртя се на пети и изскочи в коридора. Деймън само поклати глава, сетне го последва, оставяйки ме да се облека.

Избрах костюма си за езда — сива жилетка и кафяв брич — и въздъгнах, защото не бях сигурен дали ще имам сили както за ездата, така и да издържа на поредните спорове между баща ми и брат ми. Като отворих вратата, заварих Деймън да ме чака, седнал на най-долното стъпало на витата стълба.

— Вече по-добре ли се чувстваш, братко? — попита ме Деймън, докато излизахме и прекосявахме моравата.

Кимнах, макар че с крайчеца на окото си зърнах за миг мястото под върбата, където бях открил тялото на Розалин. Тревата беше висока и яркозелена. Катерички се катереха по чепатия ствол на дървото. Наоколо чуруликаха врабчета, а сведените клони на плачещата върба бяха потънали в буйна зеленина и пълни с обещание. Нямаше никакви признаци за нещо нередно.

Въздъгнах с облекчение, когато стигнахме до конюшната, където вдъгнах познатата, приятна миризма на добре смазана кожа и дървени трици.

— Здравей, момичето ми — прошепнах в кадифеното ухо на Мезаноте. От признателност тя радостно изцвили. Гривата ѝ изглеждаше копнинено гладка, още по-изгладена от последния път, когато я бях сресал. — Съжалявам, че не съм идвал да те видя, но брат ми май се е погрижил за теб.

— Всъщност Катрин се погрижи кобилата ти да блести така. Което се отрази доста зле на нейните коне. — Деймън се усмихна закачливо, като с брадичката си ми посочи двете черни кобили в ъгъла на конюшната. Те наистина леко потропваха с копита, свели унило очи към земята, сякаш искаха да покажат колко сурово са били пренебрегнати и колко са самотни.

— Явно прекарваш доста време с Катрин — промълвих накрая. Не беше въпрос, а заключение. Разбира се, че е бил с нея. Деймън винаги се оправяше дяволски лесно с жените. Знаех, че *познаваше* жените, особено след първата му година в армията на Конфедерацията. Беше ми разказвали какви ли не истории за някои от жените, с които се бе запознал в градове като Атланта и Лексингтън, от които се изчервявах. Дали *познаваше* и Катрин?

— Да, така е — потвърди Деймън и праметна крак върху седлото на коня си Джейк. Но не се впусна в повече обяснения.

— Готови ли сте, момчета? — провикна се баща ни, докато конят му нетърпеливо потропваше на място. Кимнах и потеглих след баща ни и Деймън към моста Уикъри, намиращ се в другия край на имението.

Прекосихме моста и продължихме навътре в гората. Примигнах облекчено. Слънцето грееше прекалено ярко. Много повече предпочитам гъстите сенки на дърветата в гората. Около тях винаги бе хладно. Земята в гората беше застлана с мокрите им изпадали листа, макар че скоро не беше валяло. Листата бяха толкова гъсти, че през тях се виждаха съвсем малки части от синьото небе. Само от време на време дочувах шумоленето на някоя миеша мечка или язовец сред храсталаците. Опитах се да не сравнявам тези животински звуци с онези, които навярно е издавал звярът, нападнал Розалин.

Продължихме да яздим през гората, докато накрая стигнахме до поляната. Баща ни спря рязко коня си, скочи от седлото и го завърза за една бреза. Аз завързах послушно Мезаноте за едно от съседните дървета и се огледах. Поляната бе маркирана с камъни, наредени приблизително в кръг, над които дърветата се разделяха като естествен прозорец към небето. От много отдавна кракът ми не бе стъпвал тук или поне не след заминаването на Деймън. Когато бяхме момчета, имахме навика да идваме тук с другите хлапета от града, за да се отдаваме на забранените игри на карти. Всеки знаеше, че тази поляна е предпочитаното място от момчетата за игра на карти, момичетата идваха тук да си разменят последните клюки и всички идваха да споделят тайните си. Ако баща ни действително искаше да проведем разговора си на спокойно място, по-добре да ни беше завел в някоя от градските кръчми.

— Изпаднали сме в беда — започна той без никакво предисловие, като погледна към небето. Проследих погледа му, очаквайки да видя признаци на задаваща се лятна буря. Но вместо това небето си оставаше чисто, яркосиньо, което ми напомни — както всичко напоследък — за безжизнените очи на Розалин.

— *Не сме*, татко — изрече Деймън натъртено. — Знаеш ли кой е изпаднал в беда? Всички онези войници, които се сражават в тази загубена война, при това за кауза, в която ти ме накара да повярвам. Проблемът е във войната и твоята несекваща страст навсякъде да търсиш конфликти. — Деймън тропна гневно с крак, с което толкова много ми напомни за Мезаноте, че едва се сдържах да не се разсмея.

— *Няма да търпя да ми възразяваш!* — извика татко и размаха юмрук към Деймън. Аз местех поглед от единия към другия, все едно се намирах на състезание по тенис. Деймън се извисяваше над приведените рамене на баща ни и за пръв път осъзнах, че той е започнал да старее.

Брат ми опря ръце на кръста си.

— Тогава говори. Нека чуем какво имаш да ни кажеш.

Очаквах баща ни да се развика, но вместо това той отиде до един от камъните. Колената му изпукаха, докато се навеждаше да седне.

— Искате ли да узнаете защо напуснах Италия? Заради вас. Заради бъдещите ми деца. Искан на всяка цена синовете ми да израснат и да се оженят и да имат свои деца в земя, която да е моя собственост, в земя, която да обичам. И аз обикнах тази земя, затова не мога да стоя безучастен и да гледам как демоните я съсипват — изговори на един дъх баща ни, докато диво размахаше ръце. Отстъпих крачка назад, а Мезаноте изцвили продължително и натъжено. — Демони — повтори той, сякаш да докаже правотата си.

— Демони? — изсумтя Деймън презрително. — По-скоро големи кучета. Нима не осъзнаваш, че подобни разговори могат да доведат дотам, че да изгубиш всичко? Ти казваш, че си искал да ни осигуриш добър живот, но винаги ти решаваш как да живеем този живот. Накара ме да отида да воювам, уреди годежа на Стефан, а сега се опитваш да ни убедиш да повярваме на твоите измислици — разкрещя се Деймън в отчаянието си.

Стрелнах с виновен поглед баща ни. Не исках да знае, че не бях обичал Розалин. Но той въобще не ме погледна. Беше прекалено зает

да се вира гневно Деймън.

— Винаги съм искал най-доброто за моите момчета. Зная пред какво сме изправени сега и нямам време за твоите ученически спорове. Не ви разказвам измислици. — Баща ни отново се обърна към мен и аз се насилих да погледна в черните му очи. — Моля ви да ме разберете. Сред нас има демони. Те съществуваха и в старата ни родина. Ходят по земята и говорят също като нас, хората. Но не пият това, което и хората.

— Е, ако не пият вино, това би било благословия, нали? — подметна Деймън със саркастичен тон. Вцепених се. Спомних си за времето след смъртта на майка ни, когато баща ни пиеше прекалено много вино или уиски, заключен в кабинета си, а по-късно през нощта мърмореше за призраци или демони.

— Деймън! — Гласът му беше по-остър от този на брат ми. — Ще пренебрегна безочието ти. Но няма да позволя вие да ме пренебрегвате. Чуй ме, Стефан — обърна се баща ни към мен. — Това, което се е случило с младата ти годеница Розалин, не е било трагичен инцидент с освирепяло животно. Не е бил някой от *койотите* на Деймън — продължи той, като на практика яростно изплюваше всяка дума. — Бил е *un vampire*. Имаше ги в старата ни родина, а ето че се появиха и тук. — Червендалестото му лице се сгърчи. — И те причиняват цялото това зло. Те се хранят с нас. И ние трябва да ги спрем.

— Какво искаш да кажеш? — попитах нервно. Изчезна и последната следа от изтощението ми, от замайването ми. Сега изпитвах само едно — всепоглъщащ страх. Отново се замислих за Розалин, но този път, вместо да видя очите ѝ, си припомних окървавеното ѝ гърло и двете малки, идеално оформени дупчици от едната страна на врата ѝ. Докоснах своето гърло и усетих пулса под кожата. Туптенето на кръвта под пръстите ми се ускори и усетих как сърцето ми пропусна един удар. Възможно ли бе баща ни да е... прав?

— Татко иска да каже, че прекарва прекалено много време в слушане на дрънканиците на набожните дами. Татко, това е история от онези, с които плашат децата. И не е от най-мъдрите. Всичко, което ни наговори, са пълни глупости. — Деймън поклати глава и със сърдита гримаса се надигна от дънера, върху който бе седнал. — Нямам намерение да седя тук и да слушам приказки за призраци. — Вдигна

крака си с ботуша със златни копчета, възседна Джейк и погледна надолу към баща ни с изражение, сякаш го предизвикваше да каже още нещо.

— Запомни думите ми — заговори татко и пристъпи към мен. — Вампирите са сред нас. Изглеждат също като нас и могат да живеят сред нас, но не са като нас. Те пият кръв. Това е техният еликсир на живота. Няма души и никога не умират. Те са безсмъртни.

Думата *безсмъртни* ме накара да поема дълбоко дъх. Вятърът промени посоката си и листата зашумяха. Потръпнах.

— Вампири — повторих бавно. Бях чувал и преди тази дума, когато двамата с Деймън бяхме ученици и имахме навика да се спотайваме на моста Уикъри, за да плашим приятелите си. Едно от момчетата ни сподели, че видяло някаква странна фигура, коленичила във водата, забила зъби във врата на един елен. Момчето си призна, че изпищяло, а фигурата се извърнала към него с червени като на дявол очи, докато кръвта капела от дългите, остри зъби. *Вампир*, убедено ни повтаряше момчето, докато оглеждаше кръга от слушателите си, за да провери дали бе успяло да ни впечатли. Но понеже беше бледо и мършаво и хич не го биваше в стрелбата, ние просто се изсмяхме и започнахме безмилостно да му се подиграваме. На следващата година момчето, заедно със семейството си, се премести в Ричмънд.

— Е, предпочитам вампирите пред един умопобъркан баща — заяви Деймън, смушка хълбоците на Джейк и препусна към залеза.

Обърнах се към баща ни. Очаквах да последва гневна тирада. Но той само поклати глава.

— Вярваш ли ми, синко? — попита.

Кимнах, макар че не бях сигурен в какво да вярвам. Знаех само, че някак си през миналата седмица целият ми свят се промени и вече не знаех къде е мястото ми.

— Добре — кимна баща ми, преди да препуснем към края на гората и да продължим към моста Уикъри. — Трябва да бъдем извънредно внимателни. Изглежда войната е пробудила вампирите. Сякаш подушват кръвта.

Думата *кръв* продължаваше да отеква в съзнанието ми, когато насочихме конете си покрай гробището и оттам по прекия път през полето до езерото. Видях в далечината отраженията на слънчевите лъчи от водата в езерото. Никой не би си представил тази тучна

хълмиста земя да се превърне в обиталище на демони. Демоните, ако въобще съществуваха, принадлежаха на старата ни родина, сред чиито порутени древни замъци и селски църкви беше израснал баща ни. Всички думи, които казваше той, ми бяха познати, но звучаха толкова странно на мястото, където ги изричаше.

Баща ми се огледа, за да провери дали някой не се е скрил в храстите край моста. Конете сега поеха покрай гробището, в което внушителните надгробни камъни се виждаха съвсем ясно на ярката светлина на топлия летен ден.

— С кръвта се хранят. Тя им дава сила.

— Но тогава... — попитах, докато в ума ми кръжаха какви ли не догадки. — Ако те са безсмъртни, как тогава ние ще...

— Ги убием? — довърши той мисълта ми. Издърпа юздата на коня си. — Има си методи за това. Разучил съм ги. Чух, че в Ричмънд живее свещеник, който може да се опита да ги прогони, но и хората в града знаят... някои неща — завърши той. — Джонатан Гилбърт и шериф Форбс обсъдиха с мен някои предпазни мерки.

— Ако има нещо, което мога да направя... — предложих помощта си, неуверен какво точно да кажа.

— Разбира се — отвърна баща ми безцеремонно. — Очаквам от теб да се присъединиш към нашия комитет. Но първо ще поговоря с Корделия. Тя познава билките и ми спомена за едно растение, което се наричало върбинка. — Баща ми докосна с ръка цветето на ревера си. — Ще съставим план. И ще спечелим надмощие. Защото те може да са безсмъртни, но Бог е на наша страна. Или ще ги избием, или те ще ни избият. Разбираш ли ме, момчето ми? Това е войната, в която ти е отредено да се сражаваш.

Кимнах, усещайки в пълна степен тежестта на тази нова отговорност върху раменете си. Може би тъкмо това трябваше да правя: не да се оженя или да отида да воювам за Конфедерацията, а да се сражавам срещу това противоестествено зло. Спогледахме се с баща ми.

— Ще сторя всичко, което поискаш — обещах му. — Всичко.

Последното, което видях, преди да препусна в галоп обратно към конюшнията, беше широката усмивка върху лицето на баща ми.

— Знаех си, че ще го направиш, синко. Ти си истински Салваторе.

13

Прибрах се в стаята си. Не знаех какво да мисля. *Vampiros*. Вампири. Самата дума звучеше неприятно, независимо дали я изговаряш на италиански или на друг език. Койоти. Това бе дума, която имаше смисъл. В края на краищата койотите приличаха на вълците — диви животни, които свързвахме с непроходимите, най-затънтени гори на Вирджиния. Ако Розалин е била убита от койот, би било трагедия, но разбираема. Но да е била убита от демон?

Засмях се. Обаче смехът ми прозвуча по-скоро като кратко излайване, когато седнах на леглото си и обхванах главата си с ръце. Главоболието ми се бе завърнало, при това още по-силно. Припомних си как Емили настояваше да не вкусвам храната, която ми приготвя Корделия. Като капак на всичко, изглежда прислужниците се бяха настроили една срещу друга.

Внезапно чух три леки почуквания по вратата. Звукът бе толкова лек, че би могъл да е порив на вятъра, който не бе престанал, откакто се върнахме от гората.

— Кой е? — извиках колебливо.

Почукването отново се възобнови, този път по-настойчиво. В другия край на стаята памучните завеси се разклатиха силно от вятъра.

— Алфред, ти ли си? — провикнах се. Космите на тила ми отново настръхнаха. Думите на баща ми определено ми бяха повлияли. — Не искам да ям! — извиках високо.

Грабнах ножа за отваряне на писма, скрих го зад гърба си и се насочих предпазливо към вратата. Но тъкмо сложих ръка върху дръжката на бравата, когато вратата започна да се отваря навътре.

— Не е смешно! — извиках, почти изпаднал в истерия, когато съвсем внезапно една фигура в бяло се промъкна в стаята ми.

Катрин.

— Добре, защото никога не съм притежавала чувство за хумор — заговори тя. Усмивката ѝ разкри белите ѝ равни зъби.

— Съжалявам. — Изчервих се и побързах да оставя ножа за отваряне на писма върху бюрото. — Аз просто съм...

— Още се възстановяваш. — Кафявите очи на Катрин се впиха в моите. — Извинявай, че те стреснах. — Седна в средата на леглото и притисна колене към брадичката си. — Брат ти се тревожи за теб.

— О... — заекнах. Не можех да повярвам, че Катрин Пиърс е дошла в спалнята ми и седи на леглото ми, сякаш това е най-естественото нещо на света. Нито една жена, с изключение на майка ми и Корделия, не бяха влизали в спалнята ми. Внезапно се притесних заради калните си ботуши, захвърлени в един от ъглите на спалнята ми, от купчината порцеланови чинии в другия ъгъл, от още отворения том на Шекспир, оставен на бюрото.

— Искаш ли да узнаеш една тайна? — попита ме Катрин.

Стоях до вратата, все още стискащ дръжката на вратата.

— Може би — казах колебливо.

— Ела по-близо и ще ти я кажа. — Повика ме с пръст. Жителите на нашия град щяха да останат скандализирани, ако някоя двойка си позволи да се поразходи до моста Уикъри без придружителка. Но ето че Катрин беше тук без придружителка — и без чорапи, впрочем — удобно разположила се върху леглото ми и дори ми предлагаше да се настаня до нея.

Нямаше как да устоя на съблазънта.

Приседнах предпазливо на ръба на леглото. Тя се приближи до мен, отметна косата си през рамо и слагайки длан до ухото ми, прошепна:

— Моята тайна е, че аз също се тревожа за теб.

Дъхът ѝ бе неестествено студен до бузата ми. Мускулите на краката ми се схванаха. Знаех, че трябваше да настоявам веднага да си тръгне. Но вместо това се приближих още по-близо до нея.

— Наистина ли? — прошепнах.

— Да — промърмори Катрин и впери пронизващ поглед право в очите ми. — Трябва да забравиш Розалин.

Потръпнах и отклоних поглед от тъмнокафявите очи на Катрин към прозореца. Видях как навън се развихри лятната буря.

Катрин пое брадичката ми в леденостудената си ръка и завъртя главата ми, за да продължим да се гледаме в очите.

— Розалин е мъртва — продължи. По лицето ѝ се изписа тъга и симпатия. — Но ти не си. Розалин не би искала да се затвориш като някакъв престъпник. Никоя девойка не би искала това от годеника си, не си ли съгласен?

Кимнах бавно. Макар че и Деймън ми беше казал същото, думите придобиха много по-дълбок смисъл, когато ги чух от устата на Катрин.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Ти отново ще бъдеш щастлив — поде. — Искам да ти помогна. Но ти трябва да ми позволиш, сладък мой Стефан. — Катрин отпусна длан върху челото ми. Усетих по челото си едновременно и горещина, и студ. Потръпнах от допира ѝ, след което ме обзе разочарование, защото Катрин отпусна ръка в скута си.

— Това ли са цветята, които набрах за теб? — внезапно попита тя, като се озърна. — Та ти си ги оставил в ъгъла без никаква светлина!

— Съжалявам — избъбрех смутено.

С обидено изражение тя спусна крака от леглото и се наведе, за да вземе кошницата изпод бюрото ми. Дръпна завесите и се втренчи в мен, скръстила ръце пред гърдите си. Дъхът ми заседна в гърлото. Светлосинята ѝ памучна рокля подчертаваше тънката ѝ талия и огърлицата на шията. Беше неоспорима красавица.

Извади една маргаритка от букета и започна да къса листенцата ѝ едно по едно.

— Вчера видях как детето на една слугиня играеше на една глупава игра — *обича ме, не ме обича*. — Засмя се, но усмивката ѝ внезапно помръкна. — Какъв, според теб, ще бъде отговорът?

И внезапно се изправи пред мен, с ръце върху раменете ми. Вдъхнах уханието ѝ на джинджифил и лимон, неуверен какво да кажа. Знаех само, че исках ръцете ѝ завинаги да останат върху раменете ми.

— Какъв ще бъде отговорът на въпроса „обича ме, не ме обича“? — попита Катрин и се наведе към мен. Тялото ми потръпна от желание, за което досега не подозирах. Устните ми се озоваха на сантиметри от нейните.

— Какъв е отговорът? — попита Катрин и прехапа устни като свенлива девойка. Неволно се засмях. Имах чувството, че наблюдавам разиграващата се сцена, безсилен да прекратя това, което щеше да последва. Знаех, че не е редно. Греховно. Но как можеше да е грях,

след като всяка фибра от съществото ми жадуваше за това повече от всичко друго? Розалин беше мъртва. Катрин беше жива. И аз бях жив и исках отново да се почувствам такъв.

Ако казаното от баща ми беше истина и аз трябваше да се приготвя за битката на живота си между доброто и злото, то тогава се нуждаех от повече увереност в себе си и в избора си. Трябваше да престана да обмислям толкова и да започна да вярвам в себе си, в убежденията, в желанията си.

— Наистина ли не знаеш отговора? — попитах и протегнах ръце към нея. Сграбчих я здраво и я повалих на леглото със сила, която не подозирах, че притежавам. От възторг тя изпищя и се претърколи в леглото до мен. Дъхът ѝ беше сладък, ръцете ѝ студени и сплетени с моите, и внезапно нищо друго — нито Розалин, нито демоните на баща ми, нито дори Деймън — имаха значение.

На следващата сутрин, щом се събудих, протегнах ръце, но останах горчиво разочарован, като не напипах нищо, освен пухените възглавници. Само леката вдлъбнатина на матрака до мен бе единственото доказателство, че случилото се през нощта е било реално, а не някой от трескавите ми сънища, които ме спохождаха след смъртта на Розалин.

Разбира се, не можех да очаквам Катрин да прекара нощта с мен. Не беше възможно, след като прислужницата ѝ я очакваше в къщата за гости, не и след като прислугата толкова упорито клюкарстваше за всичките похождения на господарите си. Тя самата ме закле това да си остане нашата тайна, защото не можела да рискува репутацията ѝ да бъде съсипана. Не че имаше защо да се тревожи. Аз исках ние двамата да си имаме наш таен свят.

Зачудих се кога се е измъкнала, припомняйки си усещането да я държа в обятията си, топлината и лекотата, които не бях изпитвал досега. Чувствах се завършен, в мир със себе си, а Розалин беше само блед спомен, героиня от неприятна история, която трябваше просто да забравя.

Сега съзнанието ми изцяло бе обсебено от мислите за Катрин: как дръпна завесите, така че да останат спуснати, докато навън бушуваше лятната буря и капките трополяха по прозорците, как позволи на ръцете ми да изследват всяка частица от прекрасното ѝ тяло. По едно време, докато галех шията ѝ, пръстите ми напипаха медальона със синята камей, с който тя никога не се разделяше. Понечих да го откопчея, но Катрин отблъсна рязко ръката ми.

— Недей! — извика остро, а ръцете ѝ тутакси се устремиха към закопчалката, за да се увери, че нищо не е повредено. Но после, когато отново нагласи бижутото си във вдлъбнатината на шията си, продължи да ме обсипва с целувки.

Изчервих се, като си спомних за всички места по нея, които тя ми *позволи* да докосна.

Спуснах крака от леглото, отидох до легена с вода за миене на ръцете, за да наплискам лицето си. Огледах се в огледалото и се усмихнах. Черните кръгове около очите ми бяха изчезнали. Вече не ми струваше никакви усилия да крача от единия до другия край на стаята. Облякох жилетката и тъмносиния брич, след което напуснах стаята с тананикане.

— Господарю? — учуди се Алфред, който се изкачваше по стълбите. Носеше сребърния поднос със закуската ми. Недоволно присвих устни. Как можах цяла седмица да се търкалям в леглото, когато навън ме очакваше цял един *свят*, който да открия с Катрин?

— Благодаря ти, Алфред, но вече съм съвсем добре — казах му и се спуснах надолу по стълбата, като взимах по две стъпала наведнъж. Снощната буря бе стихнала също тъй бързо, както бе връхлетяла. В трапезарията ранната утринна светлина струеше през високите от пода до тавана прозорци. Масата беше украсена със свежи, току-що набрани маргаритки. Деймън вече се бе настанил там и отпиваше от чашата си с кафе, докато прелистваше сутрешния вестник, донесен от Ричмънд.

— Здравей, братко! — приветства ме и надигна чашата си с кафе като за наздравница. — Брей, наистина изглеждаш добре. Да не би нашата следобедна езда в крайна сметка да ти се е отразила добре?

Кимнах и седнах срещу него, като хвърлих един поглед върху заглавията във вестника. Войските на Севера бяха превзели форт Морган. Зачудих се къде точно се намираще това.

— Не зная защо още въобще получаваме този вестник. И без това баща ни не го е грижа за нищо, освен за историите, които се въртят в главата му — промърмори Деймън възмутено.

— Щом толкова мразиш това място, защо просто не се махнеш оттук? — попитах го, внезапно раздражен от непрестанното роптаене на Деймън. Може би действително щеше да е по-добре да замине, така че баща ми да не се огорчава толкова силно. Някакъв странен глас, скрит дълбоко в съзнанието ми, безмълвно додаде: *И за да не мисля как двамата с Катрин се люлеете на люлката на верандата.*

Деймън повдигна вежди.

— Добре, признавам, че ще излъжа, ако не се съглася, че събитията тук са *интересни*. — Присви устни в някакво подобие на

усмивка, което внезапно ме изпълни с желание да го сграбча за раменете и здравата да го раздрусам.

Сам се изненадах от силата на обзелите ме емоции, толкова мощни, че трябваше да се насиля да остана седнал и да пъхна в устата си една кифла от препълнената кошница на масата. Никога досега не бях изпитвал ревност към брат си, но внезапно започна да ме измъчва до смърт подозрението: дали Катрин не се е промъквала и в спалнята на брат ми? *Не би могла да го направи.* Миналата нощ изглеждаше толкова нервна да не я заловят, че ме накара да ѝ обещавам отново и отново, че никога и по никакъв начин няма да издам на когото и да било за това, което извършихме.

Влезе готвачката ни, Бетси, претоварена с подноси с овесена каша, шунка и яйца. Стомахът ми се обади и осъзнах, че направо умирам от глад. Нахвърлих се върху храната, като се наслаждавах на солените яйца в комбинация с горчивата сладост на кафето. Сякаш никога досега не бях вкусвал толкова великолепна закуска и сетивата ми най-сетне се бяха пробудили. Въздъхнах доволен, а Деймън ме изгледа развеселено.

— Знаех си, че всичко, от което се нуждаеш, е малко свеж въздух и добра храна — обяви той.

И Катрин, добавих мислено.

— А сега да излезем навън, за да сторим някаква пакост — дяволито се усмихна Деймън. — Баща ни е в кабинета си, зает със своите изследвания върху демоните. Знаеш ли, че е въвлякъл дори Робърт в тази история? — Брат ми поклати недоволен глава.

Въздъхнах. Макар да не вярвах на всичките тези предположения за демоните, уважавах баща си и не си позволявах да се шегувам с неговите разбирания. Дори се чувствах донякъде нелоялен към него, докато слушах как Деймън го критикува.

— Съжалявам, братко. — Деймън поклати глава и избута стола си назад, който изскърца върху керамичните плочки на пода. — Зная, че не ти е приятно, когато с татко се караме. — Приблужи се до мен и издърпа стола, върху който бях седнал. Едва не паднах на пода. Успях да се задържа на крака и дори го блъснах назад, но без лоши чувства.

— Така е по-добре! — извика брат ми радостно. — А сега да тръгваме! — Изскочи през задната врата, като я остави да се затръшне зад гърба му. Корделия се провикна след нас, както правеше, когато

бяхме деца и вършехме какви ли не пакости. Засмях се, като чух от кухнята да долита познатото ѝ въздишане. Затичах се към средата на моравата. Деймън вече беше там и държеше в ръце продълговатата кожена топка, която си подхвърляхме преди две седмици.

— Ето, братко! Улови я! — задъхано изрече Деймън. Обърнах се рязко и подскочих във въздуха, точно навреме, за да хвана коженото кълбо. Притиснах го здраво към гърдите си и се затичах с него към конюшнитея, докато вятърът брулеше лицето ми.

— Хей, момчета! — провикна се някой и аз се заковах на място. Катрин бе застанала на верандата пред къщата за гости, облечена в семпла муселинова рокля с кремав цвят. Изглеждаше толкова невинна и сладка, че не можех да повярвам, че случилото се помежду ни миналата нощ не е било само сън. — Искате да изгорите излишната си енергия?

Извърнах се смутено и закрачих към верандата.

— Играем си с топката! — обясних ѝ и побързах да хвърля топката към Деймън.

Катрин вдигна ръце и сплете къдриците на врата си. Внезапно ме обзе страх, че тя ни мисли за досадни с детската си игра и че е излязла, за да ни се скара, задето сме я събудили толкова рано. Но тя само се усмихна и се настани на люлката на верандата.

— Готова ли си да поиграем? — провикна се Деймън от позицията, която беше заел на моравата. Вдигна топката над главата си, сякаш се готвеше да я хвърли към нея.

— Абсолютно *не*. — Катрин сбърчи нос. — Веднъж ми стига. Освен това имам чувството, че на тези, които се нуждаят от някой да ги подкрепя в техните игри и спортове, им липсва въображение.

— Стефан има богато въображение — ухили се Деймън самодоволно. — Трябва да го чуеш как чете стихове. Като истински трубадур. — Пусна топката и се затича към верандата.

— Деймън също притежава въображение. Заслужава си да го видиш колко е изобретателен, когато играе на карти — шеговито подхвърлих, когато стигнах до стъпалата на верандата.

Катрин ми кимна, когато ѝ се поклоних, но не си даде труд да ме поздрави по друг начин. Отстъпих крачка назад, а сърцето ми застина. Защо поне не ми протегна ръката си, за да я целуна? Нима миналата нощ не означаваше нищо за нея?

— Аз съм способен да проявявам въображение, особено когато ме споходи музата — смигна Деймън на Катрин, след което се изпречи пред мен, за да се добере пръв до ръката ѝ. Поднесе я към устните си. Стомахът ми се сви.

— Благодаря ти — промълви Катрин, изправи се и слезе по стъпалата на верандата, а полите на роклята ѝ зашумоляха. С прибраната си назад коса ми напомняше на ангел. Усмихна ми се скришом и аз най-после се успокоих.

— Красиво е тук — отбеляза тя и разпери ръце, като че ли се готвеше да благослови цялото имение. — Ще ми покажете ли всичко наоколо? — попита, като се обърна и първо погледна към мен, а после отново се извърна към Деймън. — Живея тук повече от две седмици, а всъщност *нищо* не съм видяла, освен спалнята си и градината пред къщата за гости. Искам да видя нещо ново. Нещо потайно!

— Имаме лабиринт — изтърсих глупаво. Деймън моментално ме сръга в ребрата. Не че самият *той* можеше да каже нещо по-умно.

— Зная — кимна Катрин. — Деймън ми го показва.

Стомахът ме присви, като се запитах колко ли време са прекарвали двамата през изминалата седмица, докато лежах болен в леглото си. Ако брат ми наистина ѝ е показал лабиринта...

Но се постарях да изтласкам мисълта от главата си. Деймън винаги споделяше с мен всичко за жените, с които се беше целувал. Това започна още когато бяхме тринайсетгодишни и двамата с Амилия Хок се целували на моста Уикъри. Ако беше целунал Катрин, щях да го зная.

— Ще ми бъде приятно пак да го видя — каза Катрин и плесна с ръце, сякаш току-що ѝ бях съобщил най-интересното нещо на този свят. — Ще ме придружите ли? — попита с надежда, като изгледа и двама ни.

— Разбира се — отвърнахме едновременно.

— О, чудесно! Трябва да кажа на Емили. — Катрин се втурна вътре в къщата за гости, като ни остави да я чакаме в двата края на стъпалата.

— Страхотна жена, нали? — обади се Деймън.

— Такава е — отвърнах лаконично. Преди да успее да кажа още нещо, Катрин се втурна обратно по стъпалата надолу със слънчобрана си в ръка.

— Готова съм за нашето приключение! — извика и ми подаде слънчобрана си с очаквателно изражение на красивото си лице. Преметнах чадърчето ѝ върху ръката си, а тя хвана Деймън под ръка. Тръгнах на няколко крачки след тях, като гледах с каква лекота се докосват бедрата им, все едно тя беше неговата по-малка сестра със закачлив характер. Успокоих се. Това беше всичко. Деймън винаги беше склонен да защитава близките си и само се държеше като по-голям брат на Катрин. А тя се нуждаеше тъкмо от това.

Докато ги следвах, продължавах да си подсвирквам. В предната градина имахме малък лабиринт, но истински големият лабиринт се намираше в далечния край на имението, изграден от баща ми на мястото на едно неизползвано дотогава мочурище. Баща ми се заел с това дело, за да впечатли майка ми. Тя обичала да се разхожда в градината и винаги съжалявала, че цветята, които така добре цъфтели в нейната родина Франция, не можели да се приспособят към много по-различната почва във Вирджиния. Тази зона винаги ухаеше на рози и повет. Точно там намираха убежище двойките, които искаха да останат сами по време на някое празненство в имението Веритас. Слугите разказваха какви ли не суеверия за този лабиринт: че ако някое дете бъде заченато сред лабиринта, ще бъде благословено за цял живот; че ако целунеш истинската си любима точно в центъра на лабиринта, ще останеш обвързан до гроб с нея; но ако изречеш някаква лъжа в очертанятия на лабиринта, ще бъдеш прокълнат завинаги. Днес излъчваше почти магическа атмосфера — дърветата и лозите засенчваха палещите лъчи на слънцето и ние тримата се чувствахме като в някакъв омагьосан свят, далеч от смъртта и войната.

— Тук е още по-красиво, отколкото го помня! — сподели Катрин. — Като в приказка е. Все едно се намирам в Люксембургската градина или в двореца Версай. — Откъсна една кала и вдъхна дълбоко аромата ѝ.

Спрях се и я погледнах.

— Значи си била в Европа? — попитах я и се почувствах като провинциалист, също като онези селяндури от другия край на Мистик Фолс, които казваха нара вместо поток или ручей, и на нашите години вече имаха по четири, дори пет деца.

— Навсякъде съм била — простичко отвърна Катрин. Затъкна калата зад ухото си. — А сега, момчета, ще ми разкажете ли как се

забавлявате, когато не ви гостува тайнствен непознат, когото можете да впечатлите с разходка из вашата градина?

— Забавляваме красивите млади дами с истинско южняшко гостоприемство — ухили се Деймън самодоволно, като използва пресиления си акцент, с който винаги ме разсмиваше.

Катрин го възнагради със закачлив кикот, а аз само се подсмяхнах. След като се уверих, че флиртът между Деймън и Катрин е невинен, като отношенията между братовчеди, можех да се забавлявам с техните закачки.

— Деймън има право. Балът в чест на Деня на основателите е само след няколко седмици — обадих се аз и се развълнувах, като си спомних, че вече бях свободен поканя всяка млада дама, която си пожелае. Нямах търпение да дочакам мига, в който ще притисна Катрин в обятията си сред вихъра на танца.

— А ти ще бъдеш най-красивото момиче на бала. Дори момичетата от Ричмънд и Шарлотсвил ще позеленят от завист! — обяви Деймън гръмко.

— Наистина ли? Е, това би ми харесало. Това грешно ли е? — попита Катрин, като погледна дяволито първо към Деймън, а после и към мен.

— Не — тутакси отрекох аз.

— Да — потвърди Деймън в същия миг. — Що се отнася до мен, смятам, че момичетата трябва да си признават, че таят порочни замисли. В края на краищата всички знаем, че нежният пол си има своя тъмна страна. Помниш ли как Клементайн отрязва косата на Амилия? — Деймън се извърна към мен.

— Да — засмях се аз, щастлив да се изявя като забавен разказвач в компанията на Катрин. — Клементайн повярва, че Амилия се е сближила прекалено много с Матю Хартнът и понеже тя си падаше по него, реши да поеме инициативата в ръцете си, като направи Амилия по-малко привлекателна.

Катрин закри уста с ръка, с жест на престорено съчувствие.

— Надявам се, че бедната Амилия се е възстановила от преживяното.

— Тя се сгоди за някакъв войник. Не се тревожи за нея — каза Деймън. — Всъщност ти за нищо не бива да се безпокоиш, след като си толкова красива.

— Е, поне за едно продължавам да се тревожа. — Катрин разшири очи. — Кой ще ми кавалерства на бала? — Размаха слънчобрана в ръката си, докато гледаше в земята, сякаш обмисляше някакво важно решение. Сърцето ми заби ускорено, когато тя вдигна глава и ни изгледа един след друг. — Сетих се! Ще го решим с надбягване. Победителят ще ми кавалерства на бала! — Захвърли слънчобрана на земята и изтича до центъра на лабиринта.

— Братко? — попита Деймън и повдигна вежди.

— Готов ли си? — усмихнах се, все едно ставаше дума за обикновено детско надбягване. Не исках Деймън да разбере колко забързано биеше сърцето ми, колко страстно копнеех да бъда с Катрин.

— Давай! — извика Деймън.

Моментално се втурнах напред. Размахах буйно ръце и крака. Устремих се като стрела из лабиринта. Докато бяхме в училище, никой от нашия клас не можеше да ме надбяга. Щом удареше звънеца, литвах като светкавица към вратата.

Тогава чух гръмък смях. Обърнах се назад. Деймън се беше превил на две и се пляскаше по коленете. Поех дълбоко дъх, като се опитах да не издавам колко съм задъхан.

— Страх те е да се състезаваш с мен? — попитах го, като се затичах назад и тупнах Деймън по рамото. Исках да бъде игриво потупване, но се получи като тежко цапардосване.

— О, сега вече започваме, братле! — възкликна Деймън, жизнерадостен и развеселен. Сграбчи ме за раменете и с лекота ме събори на земята. Успях да се изправя на крака, хвърлих се към него, повалих го по гръб и стиснах китките му.

— Мислиш, че все още можеш да победиш малкия си брат? — подразних го, зарадван от краткотрайното си превъзходство.

— Никой не ме намери! — нацупи се Катрин и излезе от лабиринта. Но намръщената ѝ физиономия бързо изчезна. Усмихна се, като ни видя на земята, тежко задъхани. — Добре че съм тук, за да ви спасявам и двамата. — Коленичи и притисна устни първо до бузата на Деймън, а после и до моята. Пуснах китките на брат си и се изправих, за да отупам прахта от брича си.

— Видяхте ли? — попита тя, като подаде ръка на Деймън. — Трябва ви само по една целувка, за да се оправят нещата... макар че вие, момчета, не бива да се държите толкова грубо един към друг.

— Борехме се за теб — отвърна Деймън лениво, без да си прави труда да се надигне от земята. Точно в този миг ни прекъсна шум от конски копита. Алфред скочи от коня си и се поклони пред нас. Сигурно сме представлявали страхотна гледка: Деймън проснат на земята, подпрял глава с една ръка, все едно просто си почива полегнал, аз трескаво изтупващ тревата от брича си, и Катрин, изправена между нас с развеселена физиономия.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — заговори Алфред. — Но господарят Джузепе иска да говори с господаря Деймън, и то спешно.

— Разбира се, че е спешно. За баща ми винаги всичко е спешно. Искаш ли да се обзаложим, че е измислил поредната смехотворна теория, която иска начаса да обсъдим? — подхвърли Деймън.

Катрин вдигна слънчобрана си от земята.

— Аз също трябва да тръгна. Толкова съм разрошена, а трябва да посетя Пърл в аптеката.

— Да тръгваме — обади се Алфред, като махна с ръка към Деймън да се настани зад него на седлото. Щом Алфред и Деймън потеглиха, двамата с Катрин се отправихме бавно обратно към къщата за гости. Исках да заговоря отново за бала, но не събрах достатъчно смелост.

— Не е необходимо да вървиш с мен. Може би трябва да се присъединиш към брат си — предложи Катрин. — Струва ми се, че е по-добре да сте двамата, когато говорите с баща си — отбеляза. Ръката ѝ докосна моята и тя ме улови за китката. После се надигна на пръсти и устните ѝ погалиха нежно бузата ми. — Ела тази нощ при мен, сладък Стефан. Покоите ми ще бъдат отворени за теб. — С тези думи побягна.

Приличаше на препускащо в галоп жребче. Имах чувството, че сърцето ми галопира в такт с нея. Нямаше място за съмнение — тя изпитваше същото като мен. И тази увереност ме караше да се чувствам по-жив от всякога досега.

Веднага след като се спусна здрач, се прокраднах надолу по стъпалата, открянах задната врата и поех на пръсти по тревата, вече мокра от росата. Бях извънредно внимателен, тъй като навсякъде из имението горяха факли. А и знаех, че баща ми никак няма да е доволен, ако узнае, че излизам след като се е стъмнило. Но къщата за гости беше само на един хвърлей с камък от голямата къща — до верандата имаше най-много двайсет крачки.

Прекоших двора и спрях, скрит в сенките, докато усещах как сърцето ми се блъска яростно в гърдите. Не се тревожех дали тази нощ ще има нападения от диви животни или някакви загадъчни създания. Повече се вълнувах да не налетя на Алфред или на баща ми, което щеше да бъде още по-лошо. Но мисълта, че нещо може да ми попречи да се видя с Катрин тази нощ, направо ме подлудяваше.

За пореден път земята беше обвита от гъста мъгла, надигаща се към небето. Това странно природно явление най-вероятно се дължеше на смяната на сезона. Потръпнах и се постарях да не поглеждам към върбата, докато се прокрадвах по пътеката и сетне по стъпалата на верандата на къщата за гости.

Спах се пред боядисаната в бяло врата. Завесите на прозорците бяха спуснати и не видях никаква светлина да се процежда през тях. За секунда се изплаших, че съм дошъл много късно. Дали Катрин и Емили не са си легнали? Но за всеки случай почуках силно по дървената рамка на вратата.

Вратата се откряна със скърцане и една ръка сграбчи китката ми.

— Влез! — Чух нечий дрезгав шепот. Влязох и резето на вратата изщрака зад гърба ми. Едва сега проумях, че пред мен е Емили.

— Господине — промълви, усмихна ми се и дори направи лек реверанс. Беше облечена в семпла тъмносиня рокля, а косата ѝ се стелеше на черни вълни върху раменете ѝ.

— Добър вечер — поздравих я и любезно се поклоних. Огледах бавно малката къща, при което очите ми се приспособиха към полумрака. Един червен фенер светеше върху грубо издялана маса във всекидневната и хвърляше сенки по дървените греди на тавана. От години къщата за гости беше в окаяно състояние, защото след смъртта на майка ми нейните роднини престанаха да посещават имението ни. Но сега беше обитавана и в стаите се усещаше топлина, която липсваше в голямата къща.

— Какво мога да направя за вас, господине? — попита Емили, докато черните ѝ очи ме оглеждаха, без да трепнат.

— Хм... дошъл съм да видя Катрин — изговорих сковано, внезапно обхванат от силен смут. Какво ли щеше да си помисли Емили за господарката си? Разбира се, слугините трябваше да са дискретни, но аз отлично знаех колко обичаха да клюкарстват, а със сигурност не желях доброто име на Катрин да бъде опетнено, ако Емили се впусне да я одумва.

— Катрин ви очаква — рече прислужницата и тъмните ѝ очи блеснаха дяволито.

Взе фенера от масата и ме поведе нагоре по дървените стъпала до края на коридора на горния етаж.

Огледах се и си припомних как с Деймън идвахме тук още когато бяхме малки, но се страхувахме да се качваме на горния етаж. Може би защото прислужниците все повтаряха, че това място било обитавано от духове или просто защото дъските по пода проскърцваха зловещо, но действително имаше нещо, което не ни позволяваше да се задържаме за дълго. Обаче сега тук живееше Катрин и за мен това бе най-желаното място на света.

Емили се обърна към мен, опряла кокалчетата на пръстите си до вратата. Почука три пъти. После отвори вратата.

Прекрачих предпазливо прага. Дъските на пода заскърцаха, щом Емили изчезна надолу по коридора. Стаята, в която ме покани, беше скромно обзаведена: легло с метални табли, покрито със семпла зелена кувертюра, шкаф в ъгъла, леген за миене на ръце и високо огледало с позлатена рамка.

Катрин седеше на леглото, с лице към прозореца и с гръб към мен. Краката ѝ бяха подвити под късата ѝ бяла нощница, а дългите ѝ къдрици се стелеха по раменете.

Останах прав до вратата, загледан в Катрин, но накрая не издържах и леко се изкашлях.

Тя се обърна с весела искрица в тъмните, котешки очи.

— Тук съм — изговорих притеснено, пристъпвайки от крак на крак.

— Виждам — усмихна се Катрин. — Наблюдавах те, докато идваше. Не се ли страхуваш да излизаш след като падне мрак?

— Не! — отрекох, засрамен, че ме е видяла как се прокрадвам между дърветата като прекалено предпазлива катерица.

Катрин повдигна черните си вежди и протегна ръце към мен.

— Престани да се тревожиш. Ела тук. Ще ти помогна да забравиш грижите си. — Отново повдигна вежди. Приблжих се до нея като в сън, коленичих на леглото и силно я прегърнах. Успокоих се веднага щом усетих тялото ѝ в прегръдките си. Само да я докосна беше доказателство, че е истинска, че тази нощ е истинска, че нищо друго няма значение — нито баща ми, нито Розалин, нито призраците, за които хората от града бяха убедени, че бродят навън в мрака.

Имаше значение само това, че ръцете ми обгръщаха моята любима. Ръката ѝ се плъзна надолу от раменете ми и аз си представих как влизаме заедно в балната зала в Деня на основателите. Ръката ѝ се спря върху лопатката под рамото ми и усетих как ноктите ѝ се забиха в тънката ми ленена риза. За част от секундата ми се яви видение как след десет години живеем щастливо, заобиколени от деца, изпълващи имението със смях и глъч. За такъв живот копнеех, сега и завинаги. Простенах от желание и се наведох над нея, като оставих устните ми да галят нейните, отначало съвсем бавно, както щяхме да го направим, когато обявим любовта си пред всички при нашата венчавка. След това продължих все по-силно и настойчиво, като устните ми се плъзнаха от устата ѝ към шията, приближавайки снежнобялата ѝ пазва.

Тя ме улови за брадичката и притегли лицето ми към своето. Целуна ме силно, страстно. Отвърнах ѝ със същия плам. Сякаш бях някой примрял от глад, намерил най-сетне живителната храна в устата ѝ. Целувахме се в захлас, аз затворих очи и забравих за бъдещето.

И тогава съвсем внезапно усетих остра болка. Все едно някой бе пронизал шията ми. Извиках, но Катрин продължаваше да ме целува. Но, не, не ме целуваше, а ме *хапеше*, смучейки кръвта ми, бликаща от ранената ми кожа. Отворих широко очи и се взрях в очите на

Катрин, диви, налети с кръв, докато лицето ѝ сияеше призрачно бяло на лунната светлина. Извих глава назад, но болката не се смекчи. Не можех нито да викам, нито да се съпротивлявам. Оставаше ми само да съзерцавам пълната луна през прозореца, да усещам как кръвта ми напуска тялото ми, как вътре в мен се надигат желание и гореща страст, гняв и ужас, слети в едно. Ако смъртта приличаше на това, то аз я желаех. Искях я и така продължих да се чувствам, когато обвих ръце около Катрин, за да ѝ се отдам. И тогава всичко потъна в мрак.

Самотният крясък на бухала — продължителен, печален звук — ме накара да отворя очи. И докато очите ми привикваха към стелещия се наоколо полумрак, усетих пулсираща болка отстрани на врата, която сякаш беше в синхрон с крясъците на нощната птица. Внезапно си припомних всичко — Катрин, устните ѝ, разтворени в зловеща гримаса, блясъка на остриите ѝ зъби. Сърцето ми заби учестено, сякаш умирах и в същото време се раждах. Страхотната болка, червените ѝ очи, непрогледният мрак на мъртвешкия ми сън. Озърнах се наоколо като обезумял.

Катрин, сега само с една огърлица на шията си и семпла долна риза от муселин, се намираше само на няколко крачки от мен, пред легена, и бършеше ръцете си над лактите с мокра кърпа.

— Здравей, сънливко Стефан — поздрави ме кокетно.

Спуснах нозе от леглото и се опитах да пристъпя, но само се заплетох в чаршафите.

— Лицето ти... — избърборих объркано, съзнавайки, че звуча като побъркан и обсебен, като някой от градските пияници на излизане от кръчмата.

Катрин продължи да прокарва най-спокойно памучната кърпа по ръцете си. Лицето, което бях видял през нощта, не беше човешко. Преливаше от жажда, безумно желание и емоции, които дори не можех да назова. Но сега на дневна светлина Катрин изглеждаше по-красива от всякога, със сънените си очи, които примигваха като на котенце, събудено след дълга дрямка.

— Катрин? — попитах я, като се усилих да я погледна в очите. — Коя си ти?

Катрин взе бавно четката си за коса от нощното шкафче, сякаш разполагаше с цялото време на света. Извърна се към мен и започна да я прокарва през разкошните си коси.

— Не се боиш, нали? — попита ме тя.

Значи тя *беше* вампир. Кръвта ми се вледени.

Увих се с чаршафа, сетне грабнах брича си, метнат отстрани на леглото, и набързо го нахлузих. Още по-забързано напъхах крака в ботушите си и дръпнах към себе си ризата си, без да си правя труд да обличам долната си риза, все още захвърлена на пода. Бърза като мълния, Катрин се озова до мен и ръката ѝ се впи в рамото ми.

— Шшт. Шшт — зашепна тя, сякаш бе майка, успокояваща детето си.

— Не! — креснах и вдигнах ръка. Нямаше да ѝ позволя отново да ме омае. — Ти си вампир. Ти си убила Розалин. Ти избиваш хората в града. Ти си злото и трябва да бъдеш спряна.

Но после видях очите ѝ, големите ѝ, блестящи, сякаш бездънни очи. И млъкнах.

— Не се боиш — повтори Катрин.

Думите отекнаха в съзнанието ми, заподскачаха наоколо и накрая заседнаха там завинаги. Така и не проумях как или защо стана така, но в най-съкровения дълбини на сърцето си въобще не бях изплашен. Ала все пак...

— Ти обаче си вампир. Как мога да понеса това?

— Стефан, сладък мой, изплашен Стефан. Всичко ще се нареди. Ще видиш, че ще бъде наред. — Обгърна брадичката си с дланите ми и се надигна на пръсти за целувка. На слънчевата светлина зъбите на Катрин изглеждаха дребни и бели като бисери. По нищо не приличаха на подобията на кинжали, които бях видял през нощта. — Та това съм аз. Аз още съм Катрин — довърши тя с усмивка.

Насилих се да се отдръпна. Искаше ми се да вярвам, че всичко си беше същото, но...

— Мислиш си за Розалин, нали? — попита Катрин. Забеляза сепнатото ми изражение и поклати глава. — Естествено е да си мислиш, че бих могла да съм го направила, като се има предвид каква съм, но ти се кълна, че не съм я убила. И никога не бих го сторила.

— Но... но... — подех.

Катрин притисна пръст към устните ми.

— Шшт. Аз бях с теб тази нощ. Помниш ли? Аз съм загрижена за теб, както и за тези, които обичаш. Не зная как е умряла Розалин, но който и да го е направил — гневна искра проблесна в очите ѝ, които, едва сега осъзнах, бяха изпъстрени със златисти точки — петни името ни. Ти може да се страхуваш да излизаш през нощта, но аз се

страхувам да излизам през деня, за да не ме вземат за някое от онези чудовища. Може да съм вампир, но имам сърце. Моля те, повярвай ми, сладки Стефан.

Отстъпих крачка назад и хванах главата си в ръце. Виеше ми се свят. Слънцето едва бе започнало да се надига над хоризонта, но бе невъзможно да се каже дали мъглата го скриваше или денят щеше да е облачен. Също като с Катрин. Красивата ѝ външност прикриваше истинската ѝ същност и бе невъзможно да се каже дали е добра или зла. Отпуснах се тежко върху леглото. Не исках да си тръгвам. Но не исках и да оставам.

— Трябва да ми вярваш — продължи Катрин, приседна до мен и притисна длан към гърдите ми, за да усети туптенето на сърцето ми. — Аз съм Катрин Пиърс. Нищо повече, нищо по-малко. Аз съм момичето, което ти следеше по цели часове още откакто пристигнах тук преди две седмици. Това, което ти признах, не означава нищо. То не променя това, което чувстваш ти, това, което изпитвам аз, което може да съществува помежду ни — додаде тя, като премести ръката си от гърдите ми към брадичката ми. — Разбра ли? — попита с напрегнат глас.

Погледнах големите кафяви очи на Катрин и осъзнах, че е права. Трябваше да е.

Сърцето ми все още я желаше толкова силно и исках да направя всичко, за да я защита. Защото тя не беше *вампир*; тя беше Катрин. Сграбчих ръцете ѝ и ги стиснах в моите. Нейните изглеждаха толкова малки и уязвими. Поднесох студените ѝ нежни пръсти към устните си и ги зацелувах, един по един. Катрин изглеждаше толкова изплашена и несигурна.

— Не си убила Розалин, нали? — попитах я бавно. Дори преди да бях изрекъл докрай въпроса си, знаех, че трябва да е вярно, защото в противен случай сърцето ми щеше да се пръсне.

Катрин поклати глава и се загледа през прозореца.

— Никога не бих убила никого, освен ако не съм принудена да го сторя. Освен ако не е необходимо, за да защита себе си или някого, когото обичам. Но и всеки друг би убил в подобна ситуация, нали? — попита тя с негодувание, като вирна брадичка. Изглеждаше толкова горда и в същото време беззащитна, че едва се сдържах да не я грабна мигом в прегръдките си. — Ще ми обещаеш ли, че ще пазиш тайната

ми, Стефан? Обещавах ли? — попита ме и черните ѝ очи затърсиха моите.

— Разбира се, че ще я пазя — изрекох сподавено, като го обещах повече на себе си, отколкото на нея. Обичах Катрин. И да, тя беше вампир. И все пак... начинът, по който думата изскочи от устата ѝ, беше толкова различен от онзи, по който баща ми я произнасяше. Не звучеше ужасяващо, а по-скоро романтично и тайнствено. Може би татко грешеше. Може би хората просто не разбираха Катрин.

— Сега си посветен в тайната ми, Стефан. И осъзнавах какво означава това, нали? — продължи Катрин, като обгърна раменете ми с ръце и притисна бузата си до моята. — *Vous avez mon coeur*. Ти владееш сърцето ми.

— И ти моето — промълвих, като вярвах във всяка произнесена от мен дума.

8 септември 1864

Тя не е такава, каквато изглежда. Трябваше ли да съм изненадан? Ужасен? Наранен?

Излиза, че всичко, което зная, всичко, на което са ме учили, всичко, в което вярвах през изминалите седемнайсет години от живота ми, е било невярно.

Още усещам къде ме беше целувала, къде пръстите ѝ бяха стискали ръцете ми. И още копнеех за нея, макар гласът на разума да крещеше в ушите ми: не можеш да обичаш вампир!

Ако имах една от нейните маргаритки, можех да късам листенцата и да ги оставя те да изберат вместо мен. Обичам я... не я обичам... Аз...

Аз я обичам.

Наистина я обичам. Независимо от последиците.

Това ли означава да следваш сърцето си? Искаше ми се да притежавам карта или компас, за да ми помогнат да намеря пътя, който трябва да следвам. Но тя беше сърцето ми, и най-вече моята Северна, пътеводна звезда... и всичко това би трябвало да е достатъчно.

След като се промъкнах обратно от къщата за гости в стаята си, някак си успях да се успокоя и да подремна за няколко часа. Когато се събудих, се запитах дали всичко не е било само сън. Но като отместих главата си от възглавницата, видях малко петно от засъхнала тъмночервена кръв. Пръстите ми инстинктивно докоснаха гърлото ми. Напипах раната там и макар да не ме болеше, всички преживявания от изтеклата нощ възкръснаха в спомените ми.

Чувствах се изтощен и объркан и в същото време необичайно въодушевен. Крайниците ми бяха безпомощно отпуснати, но умът се

измъчваше от десетки въпроси. Сякаш имах треска, но вътрешно изпитвах странно спокойствие, каквото не помнех досега.

Облякох се в ежедневните си дрехи, като много внимавах, докато почиствах раната на шията си с влажна кърпа, преди да я превържа. После закопчах яката на ленената си риза колкото можех по-високо. Проверих в огледалото как изглеждам. Постарах се да открия дали няма нещо по-различно, като издайнически блясък в очите — признак за новооткритото познание. Но лицето ми изглеждаше също както вчера.

Прокраднах се по задната стълба до кабинета на баща ми. Много добре знаех, че той спазва ежедневното си разписание с точността на часовник. Рано сутрин винаги излизаше на проверка из земите ни, придружаван от Робърт.

След като се озовах в хладния полутъмен кабинет, прокарах пръсти по гърбовете на томове с кожена подвързия. Гладката кожа ми поддържа успокояващо. Просто се надявах някъде тук да намеря книга, в която да открия отговорите на въпросите, които не ми даваха спокойствие. Спомних си, че Катрин четеше „Мистериите на Мистик Фолс“. Открих обаче, че томчето не беше на мястото си, нито се забелязваше някъде наоколо.

Продължих да ровя безцелно сред лавиците, като за пръв път в живота си останах изумен от това колко много книги бяха струпани в кабинета на баща ми. Къде, все пак, бих могъл да намеря сведения за вампирите? Баща ми притежаваше толкова много томове с пиеси, романи, атласи, както и две пълни лавици, запазени само за различните издания на Библията — някои на английски, други на италиански, а имаше и на латински. Ръцете ми погалиха кожените гърбчета с позлатени букви на всеки от тези внушителни томове с надеждата, че все някак си ще открия *нещо*.

Най-после пръстите ми се спряха върху тънко, окъсано томче, на чието гърбче едва се четяха олющените сребристи букви на заглавието *Demonios. Demonio...* демон. Тъкмо това търсех. Отворих книгата, но се оказа написана на старовремски италиански, който беше неразбираем за мен въпреки усърдните ми занимания с италианския и латинския.

Все пак отнесох книгата до креслото и се настаних в него. Да се опитам да разгадая написаното в някоя книга бе нещо привично за

мен, много по-лесно, отколкото да се преструвам на закуска, че всичко е наред. Прокарвах пръсти по думите, като ги изчитах на глас, сякаш бях ученик, сричащ уроците, за да съм сигурен, че няма да пропусна обяснението на думата *vampiro*. Накрая го намерих, но изреченията около тази дума оставаха съвсем неясни за мен. Въздъгнах отчаяно.

И тъкмо тогава вратата на кабинета се отвори със скърцане.

— Кой е там? — попитах сърдито.

— Стефан! — По червендалестото лице на баща ми се изписа изненада. — Навсякъде те търсих.

— Така ли? — Ръката ми инстинктивно се стрелна към шията ми, сякаш той можеше да види превръзката под яката на ризата ми, но напипах само гладкия ленен плат. Тайната ми оставаше добре скрита.

Баща ми ме изгледа някак странно. Пристъпи към мен и вдигна книгата от скута ми.

— Двата мислим еднакво — отбеляза той и по устните му пробягна странна усмивка.

— Наистина ли? — Сърцето ми запърха в гърдите като крила на колибри. Бях сигурен, че баща ми чува задъханото ми дишане, задавяно в свитото ми гърло. Бях сигурен, че можеше да прочете мислите ми, че със сигурност знае за Катрин и мен. А щом знаеше за Катрин, щеше да я убие и...

Не можех да понеса мисълта за това, което ще последва.

— Наистина — отново се усмихна баща ми. — Зная, че взимаш присърце разговорите ни за вампирите и оценявам, че възприемаш съвсем насериозно опасността от това зло. Не мога да отрека, разбира се, че имаш свои основания да жадуваш да отмъстиш за смъртта на скъпата си млада Розалин — додаде баща ми и се прекръсти.

Вперих поглед в едно изтъняло място от ориенталския килим, където тъканта вече бе толкова протрита, че под нея прозираше дървения под. Нямах смелост да вдигна очи към лицето на баща си от страх смутеното ми изражение да не издаде тайната ми, да не разкрие тайната на Катрин.

— Защото, синко, можеш да бъдеш сигурен, че Розалин не е умряла напразно. Тя загина за Мистик Фолс и няма да бъде забравена, докато прочистваме нашия град от това проклятие. А ти, естествено, си неотменна част от плана. — Баща ми посочи към книгата, която още държах в скута си. — За разлика от брат ти, който за нищо не става.

Каква полза от цялото му новопридобито военно познание, ако не го прилага, за да защитава фамилията си, за да брани земята си? — запита баща ми реторично. — Ето, тъкмо днес му хрумна да излезе на езда с някакви свои приятели от войската. Дори след като му казах, че тази сутрин ще го чакам, за да ни придружи на нашата среща в дома на Джонатан.

Но аз вече не го слушах. Интересуваше ме единствено това, че той не знаеше за Катрин. Дишането ми постепенно се успокои.

— Не успях да науча много от тази книга. Не ми се струва полезна — заговорих, сякаш цялата сутрин бях посветил на изучаването на вампирите.

— Няма значение — небрежно каза баща ми и спокойно прибра книгата на мястото ѝ в лавицата. — Имам чувството, че двамата заедно ще се сдобием с много познания.

— Заедно ли? — повторих като папагал.

Баща ми махна нетърпеливо с ръка.

— Ние двамата и основателите. Ще основем съвет, който да се занимава с това. Точно сега трябва да тръгнем за срещата по учредяването на този съвет. Ще дойдеш с мен.

— Аз ли? — попитах.

Баща ми ме измери със сърдит поглед. Знаех, че звуча като глупак, но главата ми беше пълна с прекалено много информация, за да мога да я проумея докрай.

— Да. Мисля да взема и Корделия с нас. Тя знае много за билките и демоните. Срещата е уговорена в дома на Джонатан Гилбърт — кимна баща ми, с което ми подсказа, че за него въпросът е приключен.

Аз също кимнах, макар да бях силно изненадан. Джонатан Гилбърт беше университетски преподавател, а понякога се изявяваше и като изобретател, когото баща ми на всеослушание бе обявил за ексцентричен щурак. Ала сега бе изрекъл името му с уважение. За хиляден път днес осъзнах, че това е съвсем различен свят.

— Алфред отиде да впрегне конете и да подготви каретата. Само не казвай никому къде отиваме. Вече накарах Корделия да се закълне, че ще го запази в тайна — обясни ми той на излизане от кабинета. След малко и аз излязох от там, но преди това напъхах книгата със заглавието „Demonios“ в задния си джоб.

Седнах до татко на капрата на каретата, а Корделия се настани зад нас, скрита от погледите на околните за да не предизвиква подозрения. Странно бе да излизаме толкова рано сутрин, още повече без кочияш, за това улових любопитния поглед на господин Уикъри, когато преминахме покрай вратата на съседното имение Блу Ридж. Махнах му с ръка, но в следващия миг усетих как баща ми отпусна ръка на рамото ми като безмълвно предупреждение да не привличам излишно вниманието на съседите ни.

Баща ми отново ме заговори веднага след като се отбихме от пътя между нашата плантация и града, за да продължим по един оголен участък от прашния околен път.

— Не го разбирам брат ти. А ти? Как може един мъж да не уважава баща си? Ако не го познавах толкова добре, бих си казал, че се е сдружил с някой от тях — завърши той с яростен тон, дори се изплю наред прахоляка по пътя.

— Защо мислиш така? — попитах, почувствал се крайно неудобно, докато струйка пот започна да се стича по гърба ми. Прокарах пръст под яката на ризата си, но тутакси го отдръпнах, когато напипах превръзката на шията ми. Беше влажна, но не можех да определя дали е от кръв или от пот.

В главата ми бе истинска плетеница от мисли. Не предавах ли Катрин, като се съгласих да присъствам на тази среща? И в същото време не предавах ли баща си, като пазех тайната на Катрин? Кое беше зло и кое добро? Нищо не ми беше ясно.

— Мисля го, защото те притежават такава сила — заяви баща ми, като размаха камшика, за да пришпори яростно коня ни Блейз, сякаш така думите щяха да звучат по-убедително. Блейз изцвили недоволено, преди да продължи в забързан тръс.

Извърнах се назад и погледнах към Корделия, но тя гледаше безизразно право напред.

— Те са способни да обсебят съзнанието на човек преди той да усети, че нещо не е в ред. Изкушават хората да се покоряват напълно на чара им, на капризите им. Само един поглед дори може да превърне човек в това, което вампирът е пожелал. А когато човек *проумее*, че е контролиран, вече е прекалено късно.

— Наистина ли? — запитах скептично. Отново се замислих за миналата нощ. Това ли бе направила Катрин с мен? Не. Дори и когато

бях силно изплашен, си оставах същият. И всичките ми чувства бяха моите собствени. Може би вампирите умееха да властват над нас, но Катрин със сигурност не ми го бе причинила.

Баща ми се засмя.

— Е, не през цялото време. Можем да се надяваме, че човек ще се окаже достатъчно силен, за да устои на подобно влияние. И аз несъмнено съм възпитавал синовете си така, че да бъдат силни. Но все пак се тревожа какво се мъти в ума на Деймън.

— Сигурен съм, че той е добре — отвърнах, макар че внезапно силно се изнервих от опасението, че Деймън може да е отгатнал тайната на Катрин. — Мисля, че просто не е наясно какво иска.

— Никак не ме е грижа какво иска той — тросна се баща ми. — Трябва единствено да помни, че е мой син и че няма да търпя неподчинението му. Времената сега са опасни, много повече, отколкото Деймън осъзнава. Необходимо е той да разбере, че ако не е нас, хората могат да си помислят, че симпатиите му са насочени някъде другаде.

— Мисля, че той не вярва в съществуването на вампири — подметнах, докато стомахът ми се сви болезнено.

— Шшт! — прошепна баща ми и ми махна с ръка да замълча. Тропотът на конете отекваше по улиците на града. Минавахме покрай кръчмата, а пред вратата ѝ се бе проснал Джеремайя Блек с половин бутилка уиски в краката му.

Не мислех, че Джеремайя Блек чува или вижда какво става наоколо, но кимнах, доволен, че тишината дава шанс да се отдам отново на размишленията си.

Озърнах се надясно, където Пърл и дъщеря ѝ седяха на металната пейка пред аптеката и си вееха с ветрилата си. Махнах им с ръка, но като видях предупредителния поглед на баща ми, си казах, че ще е по-добре да не ги заговарям.

Затворих уста и останах смълчан на капрата, докато не стигнахме другия край на града, където живееше Джонатан Гилбърт в зле поддържано имение, принадлежало някога на баща му. Баща ми често се шегуваше с упадъка на къщата, но днес не каза нищо, когато Алфред отвори вратата на каретата.

— Корделия — лаконично каза баща ми, като ѝ отстъпи път, за да се качи първа по разнебитените стъпала пред къщата на Гилбърт. Ние тутакси я последвахме.

Гилбърт отвори вратата преди да натиснем звънеца.

— Радвам се да ви видя, Джузепе и Стефан. А това трябва да е Корделия. Много съм слушал за твоите познания за билките — рече той и ѝ подаде ръка.

Джонатан ни поведе през лабиринт от коридори. Накрая спряхме пред малка врата в подножието на широка стълба. Той я отвори и ни даде знак да го последваме вътре. Щом прекрачихме прага, се спуснахме надолу и влязохме в някакъв тунел, дълъг към три метра, с паянтова стълба в другия край. Без да разменим нито дума, се качихме по стълбата и се озовахме в едно малко помещение без прозорци. Тутакси ме налегна пристъп на клаустрофобия. Върху лакирана маса горяха две свещи в изпоцапани с восък свещници. След като очите ми се приспособиха към оскъдната светлина, разпознах Хонория Фелс, седнала нащрек в един люлеещ се стол в ъгъла. На съседната дървена пейка се бяха настанили майор Локуд и шериф Форбс.

— Господа — поздрави ни Хонория, като се надигна, все едно се бяхме отбили за следобедния чай. — Опасявам се, че не ви познавам, госпожице... — Хонория изгледа Корделия с нескрито подозрение.

— Корделия — промърмори жената и огледа присъстващите с мрачно изражение, сякаш никак не ѝ се искаше да е тук.

Баща ми се изкашля смутено.

— Тя лекуваше Стефан от отчаянието, обзело го след като...

— След като беше разкъсано гърлото на годеницата му? — прекъсна го майор Локуд грубо.

— Майоре! — възкликна Хонория и притисна длан към устните си.

Щом Джонатан излезе в коридора, аз се настаних на един стол с права облегалка, като го отдалечих колкото можах повече от групата. Чувствах се не намясто, но не толкова като Корделия, която седеше притеснено на един дървен стол до люлеещия се стол на Хонория в ъгъла.

— Готово! — обяви Джонатан Гилбърт, като се върна в помещението, понесъл на ръце различни инструменти, книжа и други предмети, които дори не успях да разпозная. Седна начело на масата, върху едно кресло, чието кадифе беше проядено от молци. Огледа се и обяви: — Да започваме.

— Огън — рече баща ми лаконично.

Тръпка от страх полази по гърба ми. Именно от огън бяха загинали родителите на Катрин. Дали защото и те са били вампири? Нима Катрин е била единствената, която е успяла да се спаси с бягство?

— Огън ли? — повтори майор Локуд.

Татко кимна.

— В хрониките е записано, че много пъти в Италия огънят ги е изстребвал, както и обезглавяването или пробождането с кол в сърцето. Разбира се, билките също могат да ни предпазват. — Той посочи с кимване към Корделия.

— Върбинка — потвърди Корделия.

— Върбинка ли? — замечтано повтори Хонория. — Колко хубаво.

Корделия изсумтя.

— Това не е нищо повече от лековита трева. Но ако я носиш, ще се предпазваш от дявола. Някои казват, че помагала и за укрепването на силите при оздравяване. Но най-важното е, че служи като отрова за дяволите, които вие наричате вампири.

— Искам да имам от нея! — заяви Хонория и протегна нетърпеливо ръка.

— Не съм взела със себе си — призна Корделия.

— Не си ли? — изгледа я баща ми остро.

— Върбинката в градината свърши. Използвах я за възстановяването на господаря Стефан. Но тази сутрин, като отидох в градината, за да набера още малко, не открих нито стрък. Може би дечурлигата са я изпокъсали — додаде Корделия възмутено, но гледаше право в мен. Отвърнах лице, като се опитах да се успокоя с мисълта, че ако знаеше нещо за истинската природа на Катрин, вече би трябвало да го е споделила с баща ми.

— Тогава къде мога да намеря от нея? — попита Хонория.

— Вероятно има върбинка точно под носа ти — отвърна Корделия.

— Какво? — попита Хонория остро, сякаш някой я бе обидил.

— Ами тя расте навсякъде. Освен в нашата градина — промърмори нашата прислужница мрачно.

— Добре — намеси се баща ми, нетърпелив да успокои духовете. — След тази среща Корделия може да съпроводи госпожица Хонория

до нейната градина, за да намерят от върбинката.

— Я почакайте малко — избоботи майор Локуд и тресна с огромния си юмрук по масата. — Нищо не разбирам от тези женски брътвежи. Нима искате да кажете, че ако нося стрък от люляк, демоните ще ме оставят на мяра? — Той изсумтя презрително.

— Върбинка, а не люляк — поправи го Корделия. — Държи злото надалеч.

— Да — подкрепи я със сериозен тон баща ми. — И всеки в града трябва да я носи. Вижте какво, майор Локуд, по този начин не само нашите съграждани ще се предпазват, но и всеки, който откаже да носи върбинка, може да бъде заподозрян, че е вампир и да бъде изгорен. — Баща ми изреди всичко това с толкова спокоен и делови тон, че едва се сдържах да не скоча на крака и да хукна надолу по паянтовата стълба, да намеря Катрин и да избягам с нея.

Но ако го направех и ако Катрин действително беше толкова опасна, колкото си мислеха старейшините на града... Чувствах се като уловено в капан животно, неспособно да намери изход. Дали в момента бях с врага? Или врагът се спотайваше във Веритас? Знаех още, че раната на шията ми започна да кърви под яката на ризата ми и беше само въпрос на време кога ще се процеди през тъканта и ще се превърне във видимо доказателство за предателството ми.

Майор Локуд се размърда неспокойно и столът под него изскърца. Подскочих.

— Е, добре ще е, ако тази трева върши работа. Но сега сме във война. Много от официалните представители на Конфедерацията преминават през Мистик Фолс на път за Ричмънд и ако се разпространят слухове, че вместо да подпомагаме каузата, се борим с някакви измислени създания, като се кичим с лечебни треви... — Той поклати глава. — Не можем да издадем разпореждане, което да задължи всеки да носи върбинка.

— О, така ли? Тогава как да сме сигурни, че ти самият не си вампир? — сърдито попита баща ми.

— Татко! — прекъснах го аз. Все някой трябва да заговори с гласа на разума в този спор. — Майор Локуд е прав. Трябва да го обмислим спокойно. При това колкото може по-разумно.

— Твоят син явно има глава на раменете си — призна майор Локуд неохотно.

— При това по-умна от твоята — промърмори баща ми.

— Добре... може по-късно да обсъдим върбинката. Хонория, ти ще бъдеш отговорна за това да разполагаме със запас от тази трева. Ще насърчаваме решително тези, които обичаме, да носят върбинка. Но сега искам да се занимаем с другите начини, чрез които можем да откриваме вампирите, бродещи сред нас — заяви Джонатан Гилбърт развълнувано, докато разгръщаше върху масата големи листове. Майор Локуд нагласи очилата на носа си и се загледа в чертежите на някакъв доста сложен механизъм.

— Това тук ми прилича на компас — констатира накрая майор Локуд, като посочи към заплетения чертеж.

— Точно така! Но вместо да показва къде е север, той открива вампири — обясни Джонатан, едва сдържайки възбудата си. — Работя върху прототипа. Нуждае се от още усъвършенстване. Може да открива кръвта. Кръвта на другите — добави многозначително.

— Може ли да го видя, господин Джонатан? — попита Корделия.

Изненадан, Джонатан вдигна глава, но ѝ подаде чертежа. Тя поклати глава.

— Не — каза му тя. — Искам да видя прототипа.

— О, да, добре, но е още в много груб вид — заговори Джонатан забързано и бръкна в задния си джоб, откъдето измъкна бляскав метален предмет, който приличаше повече на детска играчка, отколкото на инструмент за откриване на вампири.

Корделия бавно го повъртя в ръцете си.

— Работи ли?

— Ами... — сви рамене Джонатан, — ще проработи.

— Ето какво предлагам аз — намеси се баща ми, като се облегна на стола си. — Ще се снабдим с върбинка. Ще работим денем и нощем, за да усъвършенстваме компаса. И ще съставим план. Ще организираме обсада, така че до края на месеца нашият град ще бъде изчистен от тази напаст. — Баща ми скръсти ръце и се облегна назад с доволен вид. Един по един членовете на групата ни, включително и Корделия, кимнаха одобрително.

Аз се размърдах върху дървения стол, притискайки длан към шията си. В тясната таванска стая беше горещо и влажно, мухите бръмчаха около гредите, все едно беше средата на юли, а не средата на септември. Отчаяно се нуждаех от чаша вода. Имах чувството, че

таванът ще рухне отгоре ми. Имах нужда отново да видя Катрин, да си припомня, че тя не е чудовище. Дишането ми се накъса. Струваше ми се, че ако остана дори още малко тук, ще кажа нещо, което не бива да изговарям.

— Мисля, че ми прилошава — чух се да казвам, макар че думите прозвучаха фалшиво дори и в собствените ми уши. Баща ми ме изгледа остро. Можех да се закълна, че не ми повярва, но Хонория цъкна съчувствено.

Баща ми се изкашля.

— Ще изведе момчето си навън — обяви на присъстващите, преди да ме последва по паянтовата стълба.

— Стефан — каза ми, като ме сграбчи за рамото точно когато се протегнах да отворя вратата, водеща към света, който разбирах.

— Какво? — попитах задъхано, докато се измъквах от къщата през отворената врата. Олекна ми от хладния бриз, който облъхна лицето ми, затова не бързах да се извърна назад към баща ми, когато той пак ме заговори.

— Не забравяй, че не бива да казваш нито дума за всичко това на когото и да е. Дори и на Деймън. Не и докато не се вразуми. Макар да мисля, че си е загубил разума заради нашата Катрин — промърмори баща ми може би по-скоро на себе си, когато отдръпна ръката си от рамото ми. Вцепених се при споменаването на името на Катрин, но като се обърнах назад, видях само гърба на баща си, запътил се обратно към къщата.

Закрачих из улиците на града. Искаше ми се да бях дошъл тук с Мезаноте, а не с каретата. Сега няха друг избор, освен да се прибера пеша у дома. Свих наляво, понеже реших да мина за по пряко през гората. Днес просто не ми се искаше да се срещам с други хора.

Същата вечер Деймън ме покани да поиграем на карти с някои от приятелите му войници, които сега бяха на лагер в Лийстаун, на трийсетина километра оттук.

— Може за много неща да не съм съгласен с тях, но те, дяволите да ги вземат, умеят да разиграват всяка добра ръка и да изпиват по цяла пинта^[1] — осведоми ме Деймън.

Приех поканата му, защото исках на всяка цена да избегна срещата с баща ми и всякакви въпроси за вампирите. Но като започна да се здрачава, а все още не бях видял нито Катрин, нито Емили, започнах да съжалявам, че се съгласих да придружа Деймън. Бях силно объркан и ми се искаше да прекарам още една нощ с Катрин, за да се уверя окончателно, че желанието ми ме водеше в правилната посока. Обичах я, но практичното, разумното в мен, ме караше да изпитвам угризения, задето не се подчинявах на волята на баща си.

— Готов ли си? — попита ме Деймън, облечен в униформата си от армията на Конфедерацията, когато спря пред спалнята ми щом започна да се здрачава.

Кимнах. Прекалено бе късно да кажа „не“.

— Добре — ухили се той и затрополи надолу по стъпалата. Преди да го последвам, погледнах с копнеж през прозореца към къщата за гости.

— Отиваме до войнишкия лагер — провикна се Деймън, като преминахме покрай кабинета на баща ни.

— Почакайте! — извика татко и изскочи от кабинета във всекидневната, понесъл в ръце няколко дълги стръка с малки пурпурни цветчета, приличащи на цветовете на люляка. Върбинка. — Сложете си това — заповяда ни, като натика по един стрък в джобчетата на реверите ни.

— Не биваше да го правиш, татко — възнегодува Деймън, като извади стръка от малкото си джобче и го скри в джоба на брича си.

— Оставил съм те да правиш каквото си искаш, а освен това съм ти осигурил покрив над главата. Сега те моля само да носиш това — ядосано заговори баща ни, като удари с юмрук дланта на лявата си ръка толкова силно, че го видях как примигна от болка. За щастие Деймън, който не пропускаше да направи язвителна забележка при някой признак на слабост у другите, този път не забеляза какво стана.

— Добре, татко — сви безгрижно рамене той и разпери ръце, привидно готов да отстъпи. — За мен ще бъде чест да нося твоето цвете.

В очите на баща ни проблесна гневна искра, но не каза нищо повече. Само откърши още един стрък и го пъкна в джоба на самото на Деймън.

— Благодаря ти — измърморих, когато на свой ред приех стръка върбинка. Но моята благодарност беше не толкова за цветето, колкото за това, че баща ни прояви благосклонност към Деймън.

— Бъдете внимателни, момчета — предупреди ни баща ни, преди да се оттегли в кабинета си.

Като излязохме отвън, Деймън завъртя очи.

— Не биваше да бъдеш толкова груб с него — промърморих, потръпвайки от хладния нощен въздух.

Денят досега беше доста топъл, почти като летен, но с падането на вечерта захладня, както бе нормално за есента. Но поне мъглата се бе вдигнала и сега луната се виждаше кристално ясно.

— А защо не? Той също се държи грубо с нас — изсумтя Деймън, когато тръгна към конюшните. Мезаноте и Джейк вече бяха оседлани и потропваха нетърпеливо с копита. — Наредих на Алфред да приготви всичко. Помислих си, че ще се наложи час по-скоро да се изметем от тук.

Деймън възседна Джейк и препусна в галоп по пътеката, поемайки в посока, противоположна на пътя към града. Поне половин час яздихме в пълна тишина. Отекваше само тропотът на копитата, а луната от време на време надничаше през гъстите листа на дърветата, така че се чувствахме сякаш яздим насън.

Накрая до нас долетяха звуци на флейти, смехове и понякога проехтяваха изстрели. Деймън се насочи нагоре към един хълм, откъдето видяхме просторна поляна. По нея бяха опънати палатки, а в ъгъла свиреше гайдар. Навред пристъпваха униформени мъже, а до

входа на лагера имаше кучета. Обзе ме усещането, че сме пристигнали на някакво тайнствено, неофициално празненство.

— Здравейте, господине. — Към нас се насочиха двама войници от армията на Конфедерацията, насочили пушките си към гърдите ни. Мезаноте отстъпи малко назад и нервно изцвили.

— Войник Деймън Салваторе се явява в лагера! Пуснат в отпуск от лагера на генерал Грум в Атланта.

Двамата войници тутакси сведоха надолу дулата на пушките си и ни отдадоха чест.

— Прощавай, че те спрях така, войнико. Готвим се за битка, пък и хората ни мрат като мухи, преди да са стигнали до бойното поле — заговори по-високият войник и пристъпи напред, за да потупа Джейк по гривата.

— Да, и то не само от тиф — добави вторият, по-нисък, с мустаци, очевидно зарадван, че може да сподели това сведение с нас.

— Убити ли са? — попита Деймън кратко.

— Откъде знаеш? — попита първият войник и погали приклада на пушката си. Сведох поглед към земята, неуверен какво да направя. Притесняваше ме предчувствието, че Деймън нагазва в опасни води, но не знаех как да го предотвратя.

— Двамата с брат ми идваме от Мистик Фолс — обясни Деймън и вдигна ръка, за да посочи посоката, от която бяхме дошли. — Това е съседният град, оттатък гората. И при нас станаха някои убийства. Хората разправят, че са някакви диви животни.

— Едва ли, освен ако не са диви животни, които разкъсват само гърлата на жертвите си и оставят телата им непокътнати — вметна мустакатият войник и тесните му очички припряно зашариха между мен и брат ми.

— Хм — промърмори Деймън. Прозвуча като напълно незаинтересован. После промени темата: — Тази вечер ще има ли добри игри на покер?

— Ей там, на поляната до дъбовете — посочи му по-дребният войник.

— Тогава лека вечер. Благодаря ти за помощта — рече Деймън с престорена учтивост. Продължихме в показаната от войника посока, докато Деймън не спря рязко пред малобройна група войници, скупчени около огъня, заети с игра на карти.

— Здравейте! Войник Деймън Салваторе, в отпуск от войската на генерал Грум — рапортува уверено брат ми, като скочи от коня и огледа осветените от огъня лица. — А това е брат ми Стефан. Може ли да се присъединим?

Един червенокос войник погледна към съседа си — по-възрастен военен с бащински вид с превързана ръка, който повдигна рамене и ни даде знак да се настаним върху един от дънерите около огъня.

— Не виждам защо не.

Като седнахме и получихме раздадените карти, адреналинът във вените ми се покачи. Моята ръка се оказа добра: две аса и един поп. Незабавно измъкнах от джоба си някакви изпомачкани банкноти и влязох в играта с първия си залог. Ако спечеля, мислено се зарекох, тогава всичко между мен и Катрин ще бъде наред. Ако обаче изгубя, то тогава... ами, не ми се мислеше за това.

— Залагам всичко — заявих уверено.

След като играта приключи, не се изненадах, че се оказах победителят в това раздаване. Усмихнах се, като притеглих към себе си купа с парите и се заех внимателно да ги тъпча по джобовете си — усмивка на облекчение, защото най-сетне се почувствах уверен в любовта си към Катрин. Представях си как ще ми прошепне: Стефан *Умника* или може би: Стефан *Спасителя*. Или просто ще се засмее, ще покаже белите си зъби и ще ми позволи да я грабна на ръце и да се завъртя с нея в стаята...

След това изиграхме още няколко ръце, при които изгубих парите, които бях спечелил, но това никак не ме разтревожи. Първото раздаване беше решаващото изпитание, така че сега на сърцето и на ума ми беше олекнало.

— За какво си мислиш? — попита ме Деймън, като измъкна от джоба си плоско шише. Подаде ми го и аз отпих една солидна глътка.

Уискито изгори гърлото ми, но исках да пия още. И без това сякаш никой от другите войници не настояваше да продължаваме играта. И петимата войници, с които седнахме да играем, дъвчеха тютюн, пиеха уиски и се увлякоха в разговори за любимите си жени и за това кога ще се приберат по домовете си.

— Хайде, братле, можеш да ми кажеш — подкани ме Деймън. Взе шишето от мен, отпи от него, после пак ми го подаде.

Отпих следващата глътка, този път по-дълбока, след което се спрях. Трябваше ли да му кажа? В края на краищата нали беше *мой брат*?

— Ами мислех си колко различна е Катрин от всички други момичета, които съм познавал... — започнах леко уклончиво. Знаех, че нагазвам в опасна територия, но част от мен умираше да разбере дали Деймън също знаеше тайната на Катрин. Отпих още една глътка от уискито и се закашлях.

— И с какво е толкова различна? — попита брат ми и лека усмивка заигра на устните му.

— Е, искам да кажа, че тя не е... — заговорих, но изведнъж изтрезнях и трескаво се зачудих как да се измъкна от необходимостта да му отговоря. — Просто исках да кажа, че забелязах, че тя е...

— Вампир? — прекъсна ме Деймън.

Дъхът ми заседна в гърлото. Примигнах смаяно и се заозъртах нервно на всички посоки. Мъжете продължаваха да пият, да се смеят, да си припомнят победите.

Но Деймън просто си седеше до мен, с все същата усмивка на устните. Не можех да си обясня как можеше да се усмихва. И тогава в ума ми изплува една нова, черна мисъл. Откъде Деймън знаеше каква е Катрин? Тя ли му бе казала? И дали не е станало по същия начин, в сумрака преди зазоряване в леглото? Изтръпнах.

— Значи тя е вампир. И какво от това? Тя пак си остава Катрин. — Деймън ме изгледа настойчиво с тъмносините си очи. — А ти няма да кажеш нищо на баща ни. Той и без това съвсем си е загубил ума — Деймън подритна с ботуша си по тревата.

— А ти как разбра? — Не можах да се сдържа да не попитам.

Внезапно проехтя изстрел.

— Убиха войник! — развика се едно момче в униформа, което изглежда нямаше повече от четиринайсет години, докато притичваше поред край палатките. — Убиха войник! Атакуват ни! От гората! — разкрещя се момчето още по-силно.

Лицето на Деймън пребледня.

— Трябва да им помогна. А ти, малък братко, веднага се прибери у дома.

— Сигурен ли си? — попитах, като се почувствах изтощен и внезапно обзет от страх.

Деймън кимна с напрегнато изражение.

— Ако баща ни те попита, кажи, че съм прекалил с пиенето в кръчмата и съм заспал някъде навън.

Проехтя още един изстрел и Деймън се затича към гората, като се смеси с множеството войници.

— Тръгвай! — кресна ми Деймън. Аз също се втурнах да бягам, но към противоположния край на вече опразнения лагер. Метнах се на седлото, забих шпори в Мезаноте, шепнейки в кадифено меките ѝ уши, за да я подтикна да полети напред като стрела.

Мезаноте препускаше през гората по-бързо дори от на идване. Щом прекоси моста Уикъри, веднага зави, все едно че знаеше съвсем точно накъде да поеме, за да ме отведе до дома ми. Но много скоро спря, надигна се на задните си копита и изцвили. Успях да се задържа на седлото, като стегнах бедрата си. Видях някаква неясна фигура на жена в сенките, със златистокестенява коса, хванала под ръка момиче.

Застинах. Нито една жена не можеше да излиза навън след смрачаване, без да е придружена най-малко от един мъж, особено пък в тези смутни времена. И на всичкото отгоре при надвиснала опасност от вампирски нападения.

Непознатата извърна лице и по отражението във водата разпознах бледото лице с остри черти. *Катрин*.

Съпровождаше малката Ана от аптеката. Видях само черните къдрици на Ана да подскачат над раменете ѝ.

— Катрин! — провикнах се от седлото със сила, за която не подозирах, че притежавам. Сега исках да използвам ръцете си не за да я притисна и задържа до себе си, а за да я възпра, да не ѝ позволя да осъществи ужасното нещо, което се канеше да стори. В гърлото ми се надигна горчилка и ме задави, докато си представях как ще грабна първия попаднал пред очите ми прекършен, назъбен клон, за да го забия в гърдите ѝ.

Катрин не се обърна назад. Вместо това още по-здраво стисна Ана и я поведе към гората. Пришпорих яростно Мезаноте в хълбоците и вятърът забрули лицето ми, докато се носех напред в отчаян опит да ги настигна.

[1] Около половин литър, като американската и английската пинта се различават. — Бел.прев. ↑

Препуснах в галоп сред дърветата, като пришпорвах Мезаноте да прескача изпопадалите дънери, да се шумгува сред храстите, само и само да не изгубя от погледа си Катрин и Ана. Как *можях* да повярвам на Катрин? Как *можях* да си помисля, че я *обичам*? Трябваше да я убия, когато имах тази възможност. Ако сега не ги настигна, кръвта на Ана ще опетни ръцете ми. Също като кръвта на Розалин.

Стигнах до едно повалено дърво. Мезаноте се изправи рязко на задните си крака и ме запрати по гръб върху горската пръст. Остра болка прониза слепоочието ми, когато главата ми се блъсна в един остър камък. Вятърът ме връхлетя и едва си поех дъх, измъчван от опасението, че е само въпрос на време кога Катрин ще убие Ана, а след това и мен.

Усетих как нежни, леденостудени ръце ме повдигнаха, за да седна.

— Не... — простенах. Дори дишането ми причиняваше болка. Бричът ми бе скъсан, на коляното си имах голяма рана, а от слепоочието ми шуртеше кръв.

Катрин коленичи до мен и разкъса ръкава на роклята си, за да направи превръзка, с която спря кръвоизлива. Забелязах как облиза устните си, но после твърдо ги стисна.

— Ранен си — каза тихо тя и продължи да притиска превръзката върху раната ми. Опитах да се отдръпна от нея, но тя стисна рамото ми и ме задържа да не помръдна.

— Не се тревожи. Забрави ли, че си господар на сърцето ми? — промълви Катрин и впери очи в моите. Само ѝ кимнах безмълвно. Ако часът на смъртта ми бе настъпил, поне по-бързо да се свършва. Не се съмнявах, че Катрин ще оголи зъбите си, затова затворих очи в очакване на агонизиращия екстаз от впиването на зъбите ѝ във врата ми.

Ала нищо подобно не се случи. Вместо това усетих само студената ѝ кожа близо до устните ми.

— Пий — заповяда ми и видях тънък прорез върху нежната ѝ бяла кожа. Кръвта се стичаше от порязаното място като ручейче, бликнало след проливен дъжд. Отвратих се и се помъчих да извърна глава настрани, но Катрин ме улови здраво за тила, така че да не мога да мръдна. — Довери ми се. Ще ти помогне.

Бавно, неохотно, с много боязън позволих на устните си да вкусят гъстата лепкава течност. И тутакси ме обля топлина, която се стече надолу по гърлото ми. И продължих да пия, докато Катрин не отдръпна ръката си.

— Това ти стига — промърмори и задържа дланта си върху раната. — Сега как се чувстваш? — Приклезна и ме огледа изпитателно.

Как се чувствах ли? Докоснах раната на крака си, после и раната върху слепоочието си. Навсякъде напипах само съвсем гладка кожа. Бях напълно излекуван.

— Ти го направи! — възкликнах, все още неспособен да повярвам на чудодейното изцеление.

— Направих го. — Тя се изправи и изтупа ръцете си. Забелязах, че и нейната рана беше напълно зараснала. — А сега ми кажи защо трябваше да те лекувам? Какво правеше в гората? Нали знаеш, че тук не е никак безопасно — довърши тя, като зад обичайния ѝ привидно закачлив тон се прокрадна тревожна нотка.

— Ти... и Ана... — промърморих, но се почувствах изтощен и сънен като след дълъг обяд, обилно полят с вино. Примигнах и се огледах наоколо. Юздата на Мезаноте беше завързана за едно дърво, а Ана седеше върху един паднал клон, притиснала колене към гърдите си, докато ни гледаше с интерес. Но вместо ужас по лицето на Ана беше изписано само смущение, докато местеше поглед от мен към Катрин.

— Стефан, Ана е една от моите приятелки — простичко ми обясни Катрин.

— Нима Стефан... знае? — запита Ана, изпълнена е любопитство, при това шепнешком, сякаш не бях само на метър от нея.

— Можем да му се доверим — кимна Катрин решително.

Изкашлях се смутено, а двете момичетата ме изгледаха напрегнато.

— Какво правите тук? — запитах ги, като се посъвзех.

— Дошли сме на среща — обясни ми Катрин и махна с ръка към поляната.

— Стефан Салваторе — прозвуча гърлен глас. Извъртях се и зърнах трета фигура да се появява от храстите. Без да се замисля, измъкнах върбинката от джоба на ризата си, но цветето ми се видя безполезно, все едно че стисках в дланта си безобидна маргаритка.

— Стефан Салваторе — чух отново. Погледът ми зашари диво между Ана и Катрин, но от израженията им не успях да проумея нищо. Някъде изкряска бухал, а аз притиснах юмрук към устата си, за да не закрепця.

— Всичко е наред, мамо. Той знае — провикна се Ана към сенките.

Мамо. Това означаваше, че и Пърл беше вампир. Но как бе възможно? Нали тя беше аптекарка и от нея се очакваше само да лекува болните, а не да прегризва човешки гърла. Но пък Катрин ме излекува, а не ми разкъса гърлото.

Пърл се появи сред дърветата, вперила поглед в мен.

— Откъде знаеш, че е безопасен? — попита тя с нескрита нотка на подозрение. Сега прозвуча много по-заплашително от учтивия тон, който използваше в аптеката си.

— Такъв е — увери я Катрин и се усмихна сладко като докосна нежно рамото ми. Потръпнах и в мозъка ми отекнаха думите на Корделия. Тази трева може да спре дявола. Ами ако всичко, в което сме вярвали, се окаже грешно, а вампирите като Катрин не са дяволи, а ангели? Какво ще стане тогава?

— Пусни върбинката — каза ми Катрин. Вгледах се в големите ѝ котешки очи и пуснах растението на земята. С върха на ботуша си Катрин го зарови сред боровите иглички и другите листа.

— Стефан, приличаш на някой, който е видял призрак — засмя се Катрин, като се обърна към мен. Но в смеха ѝ не долових злоба. Вместо това ми прозвуча мелодичен, музикален и леко тъжен. Свлякох се върху възлестия корен на дървото. Забелязах, че кракът ми трепери и стиснах здраво с ръце коляното си, чиято кожа бе съвсем гладка, все едно никога не бях падал. Катрин възприе движението ми като покана да седне върху коляното ми. Направи го и зарови пръсти в косата ми.

— Хайде, Катрин, той няма вид на човек, който е видял призрак, а на такъв, който е видял вампири. При това три. — Вдигнах очи към

Пърл като послушен първолак пред учителката си. Тя се отпусна върху един скален отломък наблизно, а Ана седна до нея. Внезапно ми се стори много по-млада от шестнайсетгодишна. Но, разбира се, и тя беше вампир, което означаваше, че въобще не беше на шестнайсет години. Мислите препускаха объркано в главата ми и за миг ми се зави свят. Катрин ме потупа по гърба и изведнъж започнах да дишам по-леко.

— Добре, Стефан — поде Пърл, като подпря брадичката на фините си, дълги пръсти и се втренчи в мен. — Преди всичко искам да помниш, че ние с Ана сме твои съседни и твои приятели. Можеш ли да го запомниш?

Кимнах безмълвно, хипнотизиран от втренчения ѝ поглед. Тогава Пърл се подсмихна леко.

— Добре — въздъхна.

Още веднъж кимнах мълчаливо, прекалено зашеметен, за да мога да разсъждавам, така че я оставих само тя да говори.

— Веднага след войната се преселихме да живеем в Южна Каролина — поде жената.

— След войната? — попитах, преди да се досетя за какво ми говореше тя.

Ана се закиска, а леката усмивка изчезна от лицето на Пърл.

— Войната за независимост — обясни ми Пърл накратко и аз кимнах смутено. — Бяхме щастливи по време на войната. Всички бяхме в безопасност, здрави, цялото ни семейство бе заедно. — Гласът ѝ заседна в гърлото и тя затвори за миг очи, преди да продължи. — Съпругът ми държеше малка аптека, когато градът бе зaleyт от епидемия от туберкулоза. Всички бяха засегнати — съпругът ми, двамата ми сина, малката ми дъщеричка. Измряха само за една седмица.

Кимнах отново, макар че не знаех какво да кажа. Пък и какво можех да кажа за нещо, което се е случило толкова отдавна?

— И тогава и Ана започна да кашля. Знаех, че не бих могла да изгубя и нея. Сърцето ми щеше да се пръсне от мъка, но освен това — Пърл поклати глава, унесена в горчивите спомени от миналото си, — знаех, че и душата ми и духът ми ще се прекършат. И точно тогава срещнах Катрин.

Погледна към Катрин. Тя изглеждаше толкова млада, толкова невинна. Отвърнах очи, преди да обърне лицето си към мен.

— Катрин беше различна — продължи Пърл. — Тя се бе появила мистериозно в нашия град, нямаше никакви роднини, но веднага се вписа в нашето общество.

Кимнах, докато се замислих кой тогава е бил убит при пожара в Атланта, заради което Катрин се бе преместила в Мистик Фолс. Но не попитах нищо, а само чаках Пърл да свърши разказа си.

Тя се изкашля и отново заговори.

— Все пак имаше нещо около нея, което не беше обичайно. Всички дами, включително и аз, оживено го обсъждахме. Разбира се, беше красавица, но имаше и още нещо. Нещо от някакъв друг свят. Някои я наричаха ангел. Тя никога не боледуваше, нито през студените месеци, нито по-късно, когато туберкулозата започна да върлува в града. Освен това отказваше да се докосва до някои от билките в аптеката. Чарлстън е малък град. Хората там се познават много добре и непрекъснато клюкарстват един за друг.

Пърл се пресегна към ръката на дъщеря си.

— Ана щеше да умре — продължи Пърл. — Това ми каза лекарят. Отчаяно се нуждаех от чудодеен лек, толкова бях сломена от мъка и безнадеждност. Оказа се, че аз, която дотогава се бях занимавала само с медицина, не можех да помогна на дъщеря си да оживее. — Пърл тръсна възмутено глава.

— И какво се случи? — попитах.

— Един ден попитах Катрин дали знае нещо, което да ни помогне. И още щом я попитах, разбрах, че тя разполага с вълшебно средство. Нещо се промени в очите ѝ. Но остана мълчалива за няколко минути, преди да ми отговори, и тогава...

— През една от следващите вечери Пърл доведе Ана в стаята ми — прекъсна я Катрин.

— Тя ме спаси — тихо добави Ана. — Спаси и мама.

— Ето как се озовахме тук. Не можехме да останем завинаги в Чарлстън и никога да не остареем — обясни Пърл. — Разбира се, много скоро ще се наложи отново да се преместим. Такъв е животът ни. Ние сме като цигани катунари, които се местят между Чарлстън и Атланта и всички градове наоколо. А ето че сега трябва да се справим с друга война. Когато си свидетел на толкова много исторически

събития, се убеждаваш, че някои неща никога не се променят — завърши Пърл и се усмихна горчиво. — Но има и по-лоши начини за прекарване на времето.

— На мен тук ми харесва — призна Ана. — Ето защо съм така уплашена, че ще бъдем прогонени. — Изрече последните думи като шепот и нещо в интонацията ѝ ме изпълни с тъга.

Замислих се за срещата, на която присъствах днес следобед. Ако баща ми продължи да следва избрания от него път, те няма да бъдат прогонени, а ще бъдат изгорени.

— Ами нападенията? — попитах накрая. Този въпрос не ми даваше спокойствие, след като изслушах признанието на Катрин. Защото, ако не го е направила тя, тогава кой?

Пърл поклати глава.

— Не забравяй, че ние сме твои съседи и приятели. Не бяхме ние. Никога не бихме направили нещо подобно.

— Никога — повтори Ана като папагал и поклати глава боязливо, сякаш тя бе обвиняема.

— Но някои от нашата раса го правят — заяви Пърл мрачно.

Погледът на Катрин се втвърди.

— Но това още не означава, че точно ние или че някои други вампири са причината за тези нещастия. Разбира се, всички ни обвиняват, но забравят, че се води незапомнено кръвопролитна война. И всеки, който участва в нея, е като вампир.

Да чуя думите на Деймън от устата на Катрин ми подежда като плисане на кофа студена вода в лицето ми напомняне, че не съм единствената личност в света на Катрин.

— Кой са тези други вампири? — попитах сърдито.

— Това е нашата общност и ние ще се погрижим за тях — заяви Пърл твърдо. Изправи се и прекоси поляната. Листата под подметките ѝ шумоляха, докато тя не се спря до мен. — Стефан, разказах ти нашата история, а ето и фактите: ние се нуждаем от кръв, за да съществуваме. Но не е задължително да е човешка — додаде Пърл, сякаш обясняваше на някой от клиентите си как действат билките. — Можем да прием животинска кръв. Но също като хората, някои от нас не притежават достатъчно самоконтрол и нападат човешки същества. С това не се различават много от ожесточените, освирепели войници, нали?

Внезапно си припомних лицето на един от войниците, с които съвсем наскоро играх на карти. Възможно ли е някой от тях също да е вампир?

— И не забравяй, Стефан, че ние познаваме само някои вампири. Възможно е да са много повече. Не сме чак толкова рядко явление, колкото си мислиш — обади се Катрин.

— И ето че заради тези вампири, които дори не познаваме, всички ние сме преследвани — сподели Пърл с насълзени очи. — Ето защо се събрахме тук тази вечер. Трябва да обсъдим какво ще правим и да съставим план. Точно днес следобед Хонория Фелс донесе в аптеката отвара от върбинка. Нямам представа откъде е научила за тази трева. Внезапно се почувствах като животно, уловено в капан. Хората се заглеждат в шиите ни и зная, че се питат за медальоните ни, свързват фактите и стигат до заключението, че и трите винаги ги носим... — Гласът на Пърл замря и тя вдигна ръце към небето, сякаш в израз на нетърпелива молитва.

Огледах бързо всяка от трите жени и едва сега ми направи впечатление, че Ана и Пърл носеха медальони с камея също като Катрин.

— Медальоните? — попитах и се хванах за гърлото, сякаш и аз носех подобно тайнствено синьо бижу.

— Лапис лазули. Позволява ни да излизаме на дневна светлина. Създанията от нашия вид обикновено не могат да я понесат. Но тези скъпоценни камъни ни предпазват. Те ни позволяват да живеем нормално и навярно да останем много повече свързани с човешката си същност, отколкото би било в противен случай — произнесе Пърл замислено. — Ти не знаеш какво е това, Стефан. — Гласът на Пърл, звучащ досега делово, внезапно се задави от сълзи. — Добре е да знаем, че имаме приятели, на които можем да разчитаме.

Извадих носната си кърпичка от джоба на ревера си и я подадох на Пърл, неуверен какво друго да сторя за нея. Тя избърса очите си и поклати глава.

— Извинявай. Толкова съжалявам, че трябваше да узнаеш всичко това, Стефан. Зная, че напоследък войната промени много неща, но никога не съм очаквала... че толкова скоро ще трябва отново да се местим.

— Аз ще ви защитя — чух се да казвам с глас, който не прозвуча точно като моя.

— Но... но... как? — попита Пърл. Някъде в далечината се счупи някакъв клон и четиримата подскочихме. Пърл се озърна наоколо. — Как? — повтори накрая, когато отново се възцари тишина.

— Баща ми от няколко седмици е начело на една кампания. — Докато го казах, ме прободете вината, че постъпвам като предател.

— Джузепе Салваторе. — Пърл поклати глава невярващо. — Но как е узнал?

Тръснах глава.

— Баща ми си сътрудничи с Джонатан Гилбърт, майор Локуд и шериф Форбс. Изглежда те са научили за вампирите от книгите. Баща ми има в кабинета си една стара книга и те заедно са стигнали до извода, че трябва да организират обсада.

— Тогава ще я осъществят. Джузепе Салваторе не е от онези, които лесно се отказват от решенията си — констатира Пърл.

— Не, госпожо. — Хрумна ми, че е смешно да наричам така един вампир. Но кой бях аз, че да определям кое е нормално и кое не? Отново мислите ми се отклониха към брат ми и думите му, нехайния му смях, когато стана дума за истинската природа на Катрин. Може би най-важното не беше, че Катрин е зло или нещо необичайно. Може би единственото необичайно беше това, че баща ми беше толкова обсебен от идеята да унищожи вампирите.

— Стефан, кълна ти се, че всичко, което ти казах, е истина — заяви Пърл. — Зная, че ще направим всичко, което е по силите ни, за да е сигурно, че докато сме тук, повече няма да бъдат убивани животни или хора. Но ти просто трябва да ни помогнеш с всички сили. Заради нас. Защото с Ана сме преживели прекалено много, за да бъдем убити от съседите си.

— Няма да бъдете убити — уверих я. Никога досега в живота си не съм изпитвал по-дълбока убеденост. — Още не зная какво ще направя, но ще ви защитя. Обещавам. — Обещах на трите, но гледах само към Катрин. Тя кимна и в очите ѝ проблесна искра.

— Добре — рече Пърл и протегна ръка, за да помогне на уморената Ана да се изправи на крака. — Но много се застояхме в гората. Колкото по-малко ни виждат заедно, толкова по-добре. И, Стефан, ние ти вярваме — завърши тя с лека предупредителна нотка.

— Разбира се, че можете да ми вярвате — уверих я и сграбчих ръката на Катрин, докато Ана и Пърл се отправяха към края на поляната. Не се тревожех за тях. Тъй като работеха в аптека, те можеха да излизат нощем — винаги можеха да обяснят, че търсят лечебни билки и гъби.

Но се боях заради Катрин. Ръцете ѝ бяха толкова малки, очите ѝ гледаха толкова изплашено. Тя зависете от мен и тази мисъл ме изпълни с гордост, но едновременно с това ме ужаси.

— О, Стефан — промълви Катрин, като обви ръка около врата ми. — Зная, че докато сме заедно, всичко ще бъде наред. — Улови ръката ми и ме притегли, докато се отпускахме върху меката горска трева. И тогава, докато лежах до Катрин сред боровите иглички, с които беше посипана влажната земя, и вдъхвах уханието на кожата ѝ, аз забравих за страховете си.

През следващите няколко дни не се видях с Деймън. Баща ми каза, че бил във военния лагер. Идеята явно го изпълваше с голямо задоволство. Баща ми се надяваше, че прекараното в лагера време ще накара брат ми отново да се присъедини към армията, макар че подозирах, че престоят му там беше запълнен предимно с игра на карти и разговори за жени. Аз, от своя страна, бях радостен от този развой на събитията. Липсваше ми брат ми, но никога нямаше да мога да прекарвам толкова време с Катрин, без никой да ни пречи, ако Деймън се навърташе наоколо.

Честно казано, макар че се чувствам донякъде нелоялен да го призная, но двамата с баща ми лесно свикнахме с отсъствието на Деймън. Започнахме да се храним заедно, а след вечеря играехме на карти, най-вече на крибидж. Баща ми споделяше с мен как е прекарал деня, мнението си за надзирателя, за плановете си да купи нови коне от една ферма на юг, в Кентъки. За стотен път осъзнах колко силно желаше той един ден аз да поема имението, а аз за пръв път изпитах възмущение от тази възможност.

Всичко беше заради Катрин. Добих навика да прекарвам всяка нощ при нея, като си тръгвах малко преди началото на новия ден. След онази нощ в гората тя повече не бе оголвала остриите си кучешки зъби. Сякаш тайната среща в гората бе променила всичко. Тя се нуждаеше от мен, за да пазя тайната ѝ, а аз се нуждаех от нея, за да се чувствам цялостен. В полумрака на малката ѝ спалня, всичко беше страстно и съвършено — все едно бяхме младоженци на меден месец.

Случваше се, разбира се, да се запитам какво ще стане, когато започна да остарявам с всяка изминала година, а Катрин да остава все така млада и красива. Но това беше въпрос, който старателно отлагах за по-нататък, след като заглъхнат страховете от вампирската напасть, когато ще се сгодим и ще си уредим живота, без повече да е необходимо да се крием.

— Зная, че прекарваш времето си с младата Катрин — каза баща ми веднъж на вечеря, докато Алфред почистваше масата, след което донесе на баща ми износеното тесте с карти за игра.

— Да. — Загледах се в шерито, което Алфред наливаше в чашата на баща ми. На светлината на примигващите свещи нормалният му розов цвят ми заприлича на цвета на кръвта. Алфред поднесе гарафата и към мен, но аз поклатих глава.

— Както и Деймън — продължи баща ми, като взе тестето карти в дебелите си пръсти и бавно започна да го прехвърля от едната в другата си ръка.

Въздъгнах, раздразнен, че Деймън отново присъстваше в един разговор, посветен първоначално само на Катрин.

— Тя се нуждае от приятел. По-скоро от приятели.

— Така е. Радвам се, че ти можеш да ѝ правиш компания — съгласи се баща ми, остави картите на масата и ме погледна в очите.

— Знаеш, че не съм наясно за нейните роднини в Атланта. Чух за нея от един от партньорите си, които се занимават с кораби. Много тъжна история. Момичето е осиротяло след битката с армията на генерал Шърман, но не са останали други от рода Пиърс, които да са я познавали отпреди.

Размърдах се нервно на стола си.

— Пиърс е доста разпространено фамилно име. Може би тя не желае да я свързваме с някои от роднините ѝ. — Поех дълбоко дъх. — Сигурен съм, че има и други хора с фамилно име Салваторе, за които ние не сме чували.

— Звучи разумно — рече баща ми и отпи от своето шери. — Салваторе *не* е много често срещано име, но е достойно. Ето защо се надявам ти и Деймън да сте наясно в какво се забърквате.

Измерих го с тревожен поглед.

— Да се борите за едно и също момиче — рече баща ми просто. — Не искам да застрашите братските си отношения. Зная, че самият аз невинаги се държа добре с брат ти, но той си остава твоя плът и кръв.

Изтръпнах, защото тази позната фраза изведнъж ми прозвуча някак си многозначително. Но дори и баща ми да забележа потрепването ми, не се издаде с нищо. Вместо това само взе тестето и ме погледна с очакване:

— Ще играем ли? — попита и без да дочака отговор, започна да раздава картите.

Взех ръката си, но вместо да гледам картите, крадешком хвърлих поглед през прозореца, за да проверя дали някой ще излезе от къщата за гости.

Алфред влезе в стаята.

— Имате посещение, господине.

— Някой ни е дошъл на гости? — попита татко, изпълнен с любопитство и леко се надигна. В имението рядко идваха гости, освен на празненствата. Баща ми винаги предпочиташе да насрочва срещите си в града или в кръчмата.

— Моля да извините ненадейната ми поява. — С тези думи в стаята влезе Катрин. Нежните ѝ ръце бяха затрупани с много цветя от най-различни форми и цветове — рози, хортензии, момини сълзи. — Двете с Емили набрахме тези цветя край езерото. Мисля, че ще ви харесат багрите на някои от тях. — Катрин леко се усмихна на баща ми, който сковано вдигна ръка, за да се здрависа с нея. Откакто беше пристигнала при нас, едва ли бе разменил с нея повече от четири думи. Затаих дъх, целият нащрек, все едно представях баща ми пред годишницата ми.

— Благодаря ви, госпожице Пиърс — заговори баща ми. — Чувствайте се като у дома си. И не сте задължена да искате разрешение, за да ни посещавате. За нас е удоволствие да ви видим и ще се радваме на компанията ви винаги, когато решите да прекарате част от времето си с нас.

— Благодаря ви, но не бих искала да досаждам — изчурулика тя и затрепка с мигли по начин, на който никой мъж не би могъл да устои.

— Седнете, моля — покани я той, като се премести на стола на челното място край масата. — Синът ми и аз тъкмо се готвехме да играем на карти, но можем и да го отложим.

Катрин погледна картите.

— О, на крибидж ли играете? Двамата с баща ми често играехме заедно. Мога ли да се присъединя? — Разцъфна в подкупваща усмивка, настани се грациозно на стола ми и взе моята ръка. Но веднага се намръщи и започна да пренарежда картите.

Как можеше да бъде толкова безгрижна и пленително кокетна, когато животът ѝ бе застрашен?

— Защо не? Разбира се, че можете, госпожице Пиърс. Ако ви е приятно да поиграете, за мен ще бъде чест. Сигурен съм, че моят син ще бъде щастлив да ви помага в играта.

— О, аз зная тази игра. — Постави една карта в центъра на масата.

— Добре — промърмори одобрително баща ми и постави своя карта върху нейната. — И знаете ли, безпокоя се за вас и за вашата прислужница. Толкова сте усамотени в къщата за гости. Ако желаете да се преместите в голямата къща, само ме уведомете. Желанието ви ще бъде заповед за мен. Мислех, че бихте искали да разполагате с известна самостоятелност, но при днешните събития и всички тези опасности... — Баща ми не доизрече мисълта си.

Катрин поклати глава и ведрото ѝ чело леко се намръщи.

— Не се страхувам. Преживях доста в Атланта — добави и постави на масата едно асо с лицевата страна нагоре. — Освен това помещенията на слугите са съвсем наблизо, така че ще ме чуят, ако се разпищя.

Докато баща ми поставяше седмица пика на масата, Катрин докосна коляното ми под масата и започна бавно, съвсем нежно да го гали. Изчервих се от толкова интимния допир, още повече, когато баща ми беше съвсем наблизо, но не исках да я спирам.

Катрин остави петица каро върху купчината от карти.

— Тринайсет — обяви тя. — Мисля, че имах късмет с картите, господин Салваторе — допълни и премести своята кегла върху дъската.

Баща ми се засмя, искрено очарован.

— Наистина сте страхотно момиче. Стефан така и не можа да вникне по-дълбоко в правилата на тази игра.

Вратата се отвори с трясък и влезе Деймън, праметнал войнишката си раница през рамо. Стовари я на пода и Алфред я взе. Деймън сякаш не забеляза.

— Виж ти какво забавление съм изпуснал — заговори брат ми с обвинителен тон, докато местеше поглед от татко към мен.

— Така е — спокойно му отвърна баща ми, след което вдигна глава и му се усмихна. — Младата Катрин тук ни доказа, че не само е красива, но и умна. Една крайно опасна комбинация — отбеляза той, като забеляза, че Катрин бе избързала да си добави още една точка

върху дъската за резултатите от играта, докато той бе отклонил очи към вратата.

— Благодаря — кимна Катрин, като ловко изчисти една карта и взе друга. — Накарахте ме да се изчервя. Макар че съм длъжна да призная, че намирам вашите комплименти само като част от изкусен план да ме разсеете, за да можете да спечелите играта — изрече Катрин, като се престори, че не забелязва появата на Деймън.

Приблжих се към Деймън. Двамата се изправихме до вратата, загледани в Катрин и баща ни.

Деймън скръсти ръце пред гърдите си.

— Какво прави тя тук?

— Играе на карти — свих рамене аз.

— Смяташ ли, че това е разумно? — Деймън снижи глас. — Като се има предвид мнението му за нейния... произход.

— Не виждаш ли? Всичко се подрежда чудесно. Тя успя да го очарова. Откакто мама почина, не съм го чувал да се смее така сърдечно. — Внезапно се изпълних с опияняващо усещане за пълно щастие. Това беше по-добро от всичко, което бих могъл да измисля. Вместо да се опитвам да кроя сложни планове как да отклоня вниманието на баща ми от вампирската следа, татко просто можеше да се увери с очите си, че Катрин е човешко същество. Че не е лишена от чувства и не би причинила никому нищо лошо, освен да прекрати поредицата от победи на баща ни на крибидж.

— И какво от това? — попита Деймън с невъзмутим тон. — Той е луд на тема лов на вампири. Няколко усмивки няма да го променят.

Катрин шумно се изкикоти, когато баща ми свали картите си.

— Мисля, че ако го оставим да я поопознае, ще промени мнението си за нея — заобяснявах му с приглушен глас. — Ще разбере, че тя няма да ни причини никакво зло.

— Да не си полудял? — просъска Деймън и стисна ръката ми. Лъхна ми на уиски. — Ако татко разбере за Катрин, моментално ще я убие! Откъде знаеш дали вече не замисля нещо?

Точно тогава Катрин прихна от смях. Баща ни отметна глава назад и дрезгавият му смях се присъедини към нейния. Двамата с Деймън стояхме смълчани, когато тя отклони поглед от картите си. Погледна към нас и намигна.

Но тъй като Деймън и аз стояхме плътно един до друг, бе невъзможно да се прецени за кого от двамата ни бе предназначено това намигване.

На следващата сутрин Деймън напусна имението след краткото обяснение, че трябвало да помага на военните в лагера им. Не бях сигурен, че повярвах на извинението му, но в негово отсъствие в къщата определено ставаше много по-спокойно. Всяка вечер Катрин се отбиваше при нас, за да играе крибидж с баща ми. Понякога и аз се присъединявах към тях, оформяйки отбор от двама срещу един.

Докато играехме, Катрин разказваше на баща ми истории от миналото си: за бизнеса на баща си с корабите, за майка ѝ, която била италианка, за шотландския си териер Уийт, който имала като малка. Чудех се дали нещо от казаното от нея беше вярно или бе само част от плана ѝ да разиграва ролята на съвременна Шехеразада, като разказваше всичките тези истории с цел накрая да убеди баща ми да ѝ пощади живота.

Катрин винаги се прибираше в къщата за гости и за мен беше истинска агония да чакам момента, когато баща ми си легне, за да отида при нея. С мен тя никога не говореше за миналото си, нито за плановете си. Не ми обясняваше как се прехранва, а аз не питах. По-лесно ми беше да се преструвам, че тя е нормално момиче.

Един ден, следобед, когато баща ми беше в града с Робърт, за да обсъжда бизнеса си с фамилията Картрайт, двамата с Катрин решихме да прекараме целия ден заедно, вместо да се задоволяваме само с малкото откраднати часове през нощта. Наближаваше октомври, но беше необичайно топло и почти всеки ден имаше гръмотевични бури. През цялото лято не бях ходил да плувам и вече няхах търпение да се гмурна в езерото, както и да прегърна Катрин на дневна светлина. Затова се съблякох набързо и веднага се потопих в езерото.

— Не плискай водата! — извика Катрин. Повдигна синята си рокля до глезените и пристъпи предпазливо към водата. Вече беше оставила обувките си под върбата. Не можех да откъсна очи от нежно белите ѝ глезени.

— Хайде! Водата е чудесна! — провикнах се, макар че зъбите ми тракаха от студ.

Катрин продължи да пристъпва на пръсти към края на езерото, докато накрая не нагази в калната ивица между тревата и водата.

— Мръсно е. — Сбърчи нос и закри очите си от слънцето.

— Ето защо трябва да влезеш във водата. За да се измиеш от калта — заявих и пръснах с длан малко вода към Катрин. Няколко капчици опръскаха корсажа ѝ и почувствах как ме обзе горещо желание. Потопих се под водата, за да охладя главата си.

— Не се плаши от едно леко опръскване — казах ѝ, като се подадох от водата. Капките от косата ми се стичаха по раменете ми. — Или по-точно от пръскащия Стефан? — Докато изричах думите, почувствах, че ставам смешен, защото подобни забележки никога не са звучели остроумно от устата ми. Все пак тя прояви снизходителност, като посрещна със смях казаното от мен. Внимателно запристъпях по камъните на дъното на езерото, за да се доближа до нея, след което плиснах още повече вода към нея.

— Не! — изпищя Катрин, но не понечи да побегне, когато излязох от езерото, сграбчих я през кръста и я понесох към водата.

— Стефан! Спри! — извика тя, като се вкопчи във врата ми. — Поне ме пусни да си съблека роклята!

При това съблазнително обещание тутакси я пуснах. Тя вдигна ръце над главата си, за да ми помогне да съблека по-лесно роклята ѝ. Остана само по къса бяла долна риза. Ахнах от възхита. Разбира се, бях виждал тялото ѝ, но винаги в сенките на полумрака. А сега можех да се наслаждавам на чудесната гледка на огрените ѝ от слънцето рамене, на извивките на тялото ѝ. И за милионен път разбрах, че съм влюбен в нея до полуда.

Катрин се потопи под водата и скоро изплува до мен.

— А сега ще последва отмъщение! — Наведе се и с все сила плисна обилно хладната вода върху мен.

— Ако не беше толкова красива, щях да ти го върна — казах ѝ, като я притеглих към себе си, за да я обсипя с целувки.

— Съседите ще ни одумват — измърмори Катрин едва чуто, притиснала устни в моите.

— Нека си говорят — промърморих. — Искам всички да знаят колко много те обичам. — Тя ме целуна по-силно, с повече страст от

всеки друг път. Не можех да си поема дъх, обзет от толкова силно желание, че се олюлях. Обичах Катрин до болка. От страстната си любов към нея не можех да дишам, не можех да говоря, не можех да мисля. Сякаш желанието ми беше сила, по-могъща от самия мен. Едновременно бях изплашен и обезумял от радост да я следвам навсякъде, накъдето ме поведе.

Задишах накъсано и погледнах към небето. По него се появиха големи буреносни облаци, въпреки че само преди броени мигове беше съвсем ясно.

— Трябва да се прибираме — казах ѝ и я затеглих към брега.

Разбира се, още щом стъпихме на влажния бряг, в далечината проехтя първата гръмотевица.

— Бурята приближава бързо — отбеляза Катрин докато изцеждаше къдриците си. Не изглеждаше притеснена, въпреки че мократа ѝ бяла риза не оставяше нищо за въображението. Струваше ми се, че беше по-непозволено и еротично да я видя толкова оскъдно облечена, отколкото ако бе съвсем гола. — Човек би могъл да си помисли, че това е знак, че връзката ни е обречена. — Тонът ѝ си оставаше закачлив, но по гърба ми полазиха тръпки.

— Не — изрекох със силен глас, за да убедя самия себе си.

— Само те дразня! — Катрин ме целуна по бузата, преди да се наведе, за да си вземе дрехите. И докато се обличаше зад ствола на плачещата върба, аз нахлузих брича и си облякох ризата.

Катрин се появи иззад дървото след броени секунди, с прилепнала по тялото памучна рокля, която подчертаваше чувствените му извивки, с влажни къдрици на гърба. Кожата ѝ беше посиняла от студ.

Прегърнах я и се заех енергично да я разтривам, за да я стопля, макар да знаех, че е невъзможно.

— Трябва да ти кажа нещо — промърмори ми тя, докато повдигна лице нагоре към небето.

— Какво? — попитах я.

— За мен ще бъде чест да ми кавалерстваш на бала на основателите — отвърна ми тя и после, преди да успее отново да я целуна, се отскубна от мен и побягна към къщата за гости.

Седмицата, през която щеше да се проведе балът в чест на Деня на основателите, започна със студена вълна, която се настани в Мистик Фолс и отказваше да изчезне. Дамите ходеха следобед из града с вълнени палта и шалове, а вечерите бяха облачни. Звездите въобще не се виждаха. На полето фермерите мърмореха недоволно заради подранилите слани. Все пак това не попречи на хората да дойдат за бала чак от Атланта. Пансионът беше препълнен. През дните преди голямото събитие в целия град витаеше карнавална атмосфера.

Деймън се върна във Веритас с обяснението, че мистериозните му задължения към военната бригада приключили. Не му бях казал, че двамата с Катрин ще отидем заедно на бала, пък и той не ме попита. Вместо това си намирах най-различна работа, защото в мен се бе възобновила решителността да се заема с имението. Искях да докажа на баща ми, че се отнасям сериозно към Веритас и съм загрижен за разрастването на имотите ни, както и да си осигуря подобаващо място в този свят. Татко ми възлагаше все по-отговорни задачи, позволяваше да се занимавам със счетоводните книги и дори ме насърчи да отида до Ричмънд с Робърт, за да присъствам на търг на добитък. Можех да си представя живота си за десетина години напред. Щях да управлявам Веритас, а Катрин ще се грижи за къщата, ще устройва приеми и понякога, вечер, ще играе карти с баща ми.

Във вечерта на бала Алфред почука на вратата ми.

— Господине? Нуждаете ли се от помощ? — попита ме той, когато отворих вратата.

Проверих отражението си в огледалото. Бях облечен в черен костюм с черна вратовръзка. Косата ми беше грижливо сресана назад. Изглеждах по-зрял, по-уверен.

Алфред проследи погледа ми.

— Изглеждате прекрасно, господине — позволи си да изкаже мнението си.

— Благодаря. Готов съм — отговорих. Сърцето ми тръпнеше от възбуда. През миналата нощ Катрин ме дразнеше безмилостно, като с нищо не ми подсказа как ще бъде облечена тази вечер. Нямах търпение да я видя по-скоро. Знаех, че ще бъде най-красивото момиче на бала. Но което беше много по-важно, тя щеше да е моето момиче.

Спуснах се по стълбата, облекчен, че Деймън не се виждаше никъде. Зачудих се дали няма да се появи на бала с някои от своите приятели от армията или може би с някое от градските момичета. Напоследък бе някак си отчужден, сутрин бе невъзможно да го намериш в имението, нито пък вечер в кръчмата.

Навън конете риеха земята с копита. Влязох в каретата, която ме очакваше, и поехме към къщата за гости.

Погледнах през прозореца и видях Катрин и Емили до предната врата. Емили беше в семпла рокля от черна коприна, а Катрин...

Трябваше да опра гръб на седалката в каретата, за да не скоча в движение. Роклята ѝ беше изумрудено-зелена, пристегната в талията, преди да се спусне на широки дипли надолу към ханша и бедрата. Корсажът бе плътно прилепнал, с дълбоко деколте, което подчертаваше кремавобялата ѝ кожа. Косата ѝ бе прибрана нагоре и откриваше грациозната ѝ лебедова шия.

В секундата, в която Алфред дръпна към себе си поводите на конете, аз отворих вратата на каретата и изскочих от нея. Усмихнах се широко в мига, в който погледът ми срещна този на Катрин.

— Стефан! — задъхано изрече тя и повдигна леко полите си, за да се понесе плавно надолу по стъпалата.

— Катрин. — Целунах нежно бузата ѝ, преди да ѝ подам ръката си. Заедно се извърнахме и поехме към каретата, където Алфред ни очакваше пред отворената врата.

Пътят до Мистик Фолс беше изпълнен с непознати карети от всякакви размери и форми. Всичките се насочваха към пансиона Локуд в далечния край на града. Прониза ме тръпка на изгарящо нетърпение. Днес за пръв път в живота си кавалерствах на девойка по време на бал в чест на Основателите на града. През всичките години досега прекарвах повечето вечери в игра на покер с приятелите си. Винаги се случваше нещо неприятно. Например миналата година Матю Хартнът се напи с уиски и по невнимание отвърза конете от каретата на родителите си. Преди две години Нейтан Лейман се впусна в

ръкопашен бой с Грант Вандербилт, при което и двамата приключиха боя със счупени носове.

Проправихме си бавно път към сградата и най-после стигнахме до входната алея. Алфред спря конете и ни помогна да слезем от каретата. С Катрин сплетохме ръце и преминахме заедно през широко разтворените врати на сградата, за да се насочим към залата за празничната вечеря.

В залата с високия таван бяха разчистили всички мебели, а свещите хвърляха мека светлина върху стените. Оркестърът в ъгъла свиреше ирландски мелодии, а двойките вече бяха започнали да танцуват, въпреки че нощта едва започваше. Стиснах ръката на Катрин и тя ме дари с усмивка.

— Стефан! — Извърнах се и видях господин и госпожа Картрайт. Тутакси пуснах ръката на Катрин.

Очите на госпожа Картрайт бяха зачервени и определено бе отслабнала от последната ни среща. Господин Картрайт ми се видя състарен с десет години. Косата му бе побеляла като сняг и пристъпваше трудно, с помощта на бастун. И двамата носеха пурпурни стръкове върбинка — един по-кичест бе затъкнат в джобчето на ревера на господин Картрайт, а шапката на госпожа Картрайт беше украсена с цветя от върбинка. С изключение на това целите бяха облечени в черно заради траура по дъщеря си.

— Господин и госпожо Картрайт — заговорих ги вежливо, със свит на топка стомах от чувството ми за вина. В интерес на истината почти бях забравил, че двамата е Розалин сме били сгодени. — Радвам се да ви видя.

— Можеше да ни видиш по-рано, ако ни беше посетил — заяви господин Картрайт, като едва успяваше да прикрие нотката на презрение в гласа си, докато обхождаше с поглед Катрин. — Но разбирам, че сигурно си бил потопен в дълбока... скръб.

— Ще дойда, след като вече зная, че приемате посетители — отвърнах колебливо, като подръпнах яката си, която внезапно ми се стори прекалено стегната около врата ми.

— Не е необходимо — процеди госпожа Картрайт ледено и бръкна в ръкава си, за да извади носната си кърпичка.

Катрин стисна ръката на госпожа Картрайт. Госпожа Картрайт сведе очи надолу, а по лицето ѝ се изписа безкрайна изненада. Мен ме

обля студена вълна. Изпълнен с опасения, едва се сдържах да не се изпреча между двете жени, за да защита любимата си от гнева на госпожа Картрайт.

Но тогава Катрин се усмихна и, колкото и да бе смайващо, двамата Картрайт също ѝ се усмигнаха.

— Господин и госпожо Картрайт, безкрайно съжалявам за вашата загуба — изрече Катрин топло, без да откъсва поглед от тях. — Изгубих родителите си при обсадата на Атланта и зная колко е тежко. Не познавах Розалин много добре, но съм сигурна, че тя никога няма да бъде забравена.

Госпожа Картрайт, с насълзени очи, издуха шумно носа си.

— Благодаря ти, скъпа — продума почтително.

Господин Картрайт потупа съпругата си по гърба.

— Да, и аз ви благодаря. — Извърна се към мен. Съчувствие бе заменило господстващото само до преди няколко мига презрение. — И ви моля да се грижите за Стефан. Зная колко страда той.

Катрин се усмихна, когато двойката се присъедини към тълпата.

Аз зяпнах от удивление.

— Омагьоса ли ги? — попитах я и само от тази дума в устата ми загорча.

— Не! — Катрин притисна длан към сърцето си. — Това беше само добрата стара вежливост. А сега да танцуваме — подкани ме, като ме повлече към голямата бална зала. За щастие дансингът бе препълнен с танцуващи двойки, така че бе почти невъзможно да се разпознаят конкретните личности. От тавана висяха гирлянди с цветя, а мраморният под бе излъскан до блясък. Въздухът беше сгорещен и се дишаше трудно, напоен с мириса на стотици съпернически си парфюми.

Отпуснах ръка върху рамото на Катрин и се опитах да се успокоя в завладяващия ритъм на валса. Но си оставах напрегнат. Разговорът с двамата Картрайт ме разстрои, чувствах се гузен, задето не почитах достатъчно паметта на Розалин. Дори и към Деймън имах угризения. Не постъпих ли непочтено с него, като не му казах, че ще бъда на бала с Катрин? И дали не бе греховно да се радвам толкова много на продължителното му отсъствие от имението?

Оркестърът престана да свири и всички жени пооправиха роклите си, преди отново да хванат под ръка кавалерите си. Насочих се

към масата с освежителни напитки в ъгъла.

— Добре ли си, Стефан? — попита ме Катрин. Челото ѝ, което толкова много харесвах, се сбърчи от тревога, като тръгна с мен.

Кимнах, но не се спрях.

— Просто ожаднях — излъгах.

— И аз съм жадна. — Катрин се спря зад мен, докато изчакваше да гребна с черпака от тъмночервения пунш в кристалната купа.

Подадох ѝ чашата и я наблюдавах докато отпиваше голяма глътка, питайки се дали изглежда по този начин, когато пиеше кръв. След като остави чашата си на масата, около устните ѝ останаха едва забележими следи от червената течност. Не успях да се сдържа. С показалеца си избърсах капчиците по чувствената им извивка. После изсмуках капчиците от пръста си. Имаха сладък, но силно въздействащ вкус.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита ме Катрин.

— Безпокоя се за Деймън — признах ѝ, като налях и на себе си чаша пунш.

— Но защо? — учуди се Катрин и по лицето ѝ се изписа съвсем искрено объркване.

— Заради теб — отвърнах.

Катрин взе чашата от мен и ме поведе настрани от масата с напитките.

— Той ми е като брат — заговори тя, като разтри веждите ми с леденостудените си пръсти. — А аз съм за него като по-малка сестра. И ти го знаеш.

— Но през всичките онези дни, когато бях болен? Когато двамата бяхте все заедно? Изглеждаше сякаш...

— Сякаш съм имала нужда от приятел — заяви Катрин твърдо. — Деймън обича да флиртува. Той не желае да се обвързва, нито пък аз искам да се обвързвам с него. Ти си моята любов, а Деймън е моят брат.

Около нас двойките се въртяха вихрено в полумрака, понесени на вълните на музиката, а понякога се смееха весело на някакви свои шеги, напълно нехаещи за света. Те също навярно се тревожеха за нападенията, за войната, за царящата наоколо мъка, но при все това се смееха и танцуваха. Защо и аз не можех да съм като тях? Защо винаги трябваше да се съмнявам в себе си? Погледнах към Катрин. Една

тъмна къдрица се бе измъкнала от вдигната нагоре коса и аз я затъкнах зад ухото ѝ, наслаждавайки се на копринената мекота между пръстите ми. Обзе ме копнеж и докато се вирах в тъмнокафявите ѝ очи, всички чувства на вина и притеснения изчезнаха.

— Ще танцуваме ли? — попита ме Катрин, като улови ръката ми и я притисна към бузата си.

След малко, въпреки пренаселения дансинг, успях да забележа, че баща ми, господин Картрайт и останалите от градските старейшини, се бяха оттеглили в отсрещния ъгъл и си шепнеха нещо.

— Не — прошепнах ѝ дрезгаво. — По-добре да се приберем у дома.

Обгърнах рамото ѝ и се завъртяхме по дансинга, докато стигнахме до вратата, водеща към кухнята, където прислужниците приготвяха освежителните напитки. Хванати за ръце, ние профучахме през кухнята — за голям смут на прислужниците — и излязохме от задната страна на сградата.

Затичахме се в тъмнината, без да обръщаме внимание на студения въздух и долитащия от балната зала смях, както и на факта, че току-що бяхме избягали от най-важното обществено събитие на сезона.

Каретата бе оставена край конюшната на Локуд Алфред несъмнено се беше оттеглил да играе на зарове с другите прислужници.

— След вас, милейди — поклоних се, сетне вдигнах Катрин за талията и я сложих на седалката до кочияша. Аз самият се настаних на капрата и размахвах камшика, което мигом пришпори конете да препуснат напред в посока към имението ни.

Усмихнах се на Катрин. Очакваше ни цяла нощ на свобода, което ми действаше опияняващо и възбуждащо. Нямах да се промъквам тайно в къщата за гости. Нямах да се старая да избягвам прислугата. Само часове на блаженство, несмуцавано от никого.

— Обичам те! — извиках, но вятърът отнесе думите ми, веднага щом се отрониха от устните ми. Представях си как летят нанякъде с вятъра, за да обиколят целия свят, докато всеки човек във всеки град узнае за моята любов.

Катрин се изправи, разрошените ѝ къдрици се обвиваха буйно около лицето ѝ.

— И аз те обичам! — извика в отговор, после се отпусна на седалката, за да се смее до насита.

Когато пристигнахме в къщата за гости, и двамата бяхме изпотени, със зачервени лица от препускането. В секундата, в която стигнахме до стаята на Катрин, смъкнах роклята ѝ, и обезумял от страст, прокарах нежно зъби по шията ѝ.

— Какво правиш? — отдръпна се тя и ме изгледа остро.

— Аз само... — Какво правех ли? Нима разигравах някаква роля? Или се опитвах да докажа на Катрин, че сме еднакви? — Предполагам, че исках да разбера как се чувстваш ти, когато...

Катрин прехапа устни.

— Може би някой ден ще го разбереш, мой невинен, сладък Стефан. — Излегна се по гръб на леглото и косата ѝ се разстла върху снежнобялата възглавница с гъши пух. — Но точно сега ти си единственото, което желая.

Легнах до нея и погалих с показалец извивките на брадичката ѝ, докато приближавах устни към нейните. Целувката беше толкова нежна, че усетих как двете ни същества се сливат, създавайки сила мощна от самите нас. За пръв път изследвахме телата си в сумрака на стаята и не бях сигурен къде свършваше реалността и започваха сънищата. Нямах срам, нито очакване, само страст и желание и усещане за опасност — едновременно тайнствено, красиво и всепоглъщащо.

Онази нощ бих позволил на Катрин да ме погълне изцяло, да ме обяви за своя собственост. С радост бих ѝ предложиш шията си, ако това означаваше, че двамата ще останем склучени в тази прегръдка във вечността.

Но същата нощ прегръдката ни не продължи във вечността и аз потънах в дълбок сън, без съновидения. Обаче умът и тялото ми се сепнаха внезапно и напълно се пробудих, когато чух силни викове, които сякаш отекнаха в крайниците ми.

— Убийци!

— Кръвопийци!

— Демони!

Крясъците нахлуха през отворения прозорец като скандиране от тълпа. Промъкнах се до прозореца и отворих скърцащия дървен капак. Навън, от другата страна на езерото, гореше силен огън. Чух дори изстрели от пушка. Някакви черни фигури се движеха накуп, като обща маса от скакалци, нападащи поле с памук.

— Вампири! Убийци!

Започнах да различавам все повече думи сред гневния рев на тълпата. Вероятно бяха най-малко петдесетина. Петдесет пияни, разгневени мъже, готови да убиват. Сграбчих Катрин за рамото и здравата я раздрусих.

— Събуди се! — зашепнах ѝ припряно.

Тя се събуди и се надигна. Очите ѝ се подбелиха от ужас. Под тях се виждаха тъмни сенки.

— Какво става? Наред ли е всичко? — Пръстите ѝ се вкопчиха в медальона.

— Не, не е наред — прошепнах. — Навън има многочислен отряд. Търсят вампири. Точно сега са на главния път. — Посочих мястото през прозореца.

Викове и крясъци приближаваха все повече. Огънят засвети ярко в нощта, пламъците се устремиха към небето като червени кинжали. Обзе ме страх. Това не се очакваше да се случи... поне толкова рано.

Катрин се измъкна от леглото, загърната с бялото одеяло. Затвори с трясък капачите на прозореца.

— Баща ти — изрече напрегнато.

Поклатих глава. *Не можеше да е истина.*

— Засадата е насрочена за следващата седмица, а татко не е от онези, които ще се отклонят от един утвърден план.

— Стефан! — прекъсна ме Катрин остро. — Ти обеща да направиш нещо. *Трябва* да спреш това. Тези мъже там долу не знаят срещу какво се изправят и не знаят колко опасно може да бъде. Ако продължават, ще пострадат невинни хора.

— Опасно ли? — Потърках слепоочието си. Внезапно ме налегна ужасно главоболие. Сега виковете навън постихнаха. Като че ли тълпата бе притисната отпред... или може би разпръсната. Питам се дали това не беше повече протест, въодушевен от внезапно придобитата смелост покрай обилното пиене, а не истинска засада.

— Не от мен, а от онези, които са извършили тези нападения. — Погледите ни се преплетоха. — Ако хората от града знаят какво е безопасно за тях, какво е *най-доброто* за тях, ще спрат преследването. Ще ни позволят да намерим разрешение. Ще ни оставят да открием източника на нападенията.

Приседнах на ръба на леглото и опрях лакти на коленете си, с ужасен поглед, прикован в дървените дъски по пода, сякаш така можех да намеря някакъв отговор, някакъв начин да спра това, което явно бе започнало да се случва.

Катрин пое лицето ми в шепите си.

— Аз разчитам изцяло на теб. Ти трябва да ме защитиш. Моля те, Стефан.

— Зная, Катрин! — викнах, като някой, озовал се на ръба на истерията. — Но ако се окаже, че е прекалено късно? Те са събрали цял отряд, изпълнени са с подозрения, дори имат изобретение за откриване на вампири.

— Какво? — изкрещя Катрин на свой ред. — Изобретение? Досега не си ми казал нищо за това — додаде с обвинителна нотка.

Корава буца заседна в гърдите ми, докато ѝ обяснявах за устройството на Джонатан. Как така бях пропуснал да спомена за него на Катрин? И дали щеше някога да ми прости?

— Джонатан Гилбърт. — Лицето на любимата ми се изкриви от презрение. — Значи този глупак си въобразява, че може просто така да ни излови? Като някакви животни?

Изтръпнах. Никога не я бях чувал да използва такъв груб тон.

— Съжалявам — добави Катрин с много по-спокойна интонация, сякаш усетила как сърцето ми трепна от страх. — Съжалявам. Това е просто... просто не можеш да си представиш какво е да си преследван.

— Навън гласовете май стихнаха. — Надникнах през капациите на прозорците. Тълпата действително бе започнала да се разпръсва, а пламъците се превръщаха в трепкащи светещи точки в черната като мастило нощ. Вероятно опасността се бе разминала.

Поне засега. Но през следващата седмица щяха да разполагат с изобретението на Джонатан. Щяха да съставят списък с вампирите. И да ги открият до последния.

— Слава Богу. — Катрин се отпусна върху леглото, пребледняла както никога досега. Една самотна сълза се отрони от окото ѝ и се търкулна по алабастровата ѝ кожа. Пресегнах се да я изтрия с показалец, след което нежно облизах пръста си, както бях направил на бала. Засмуках пръста си и установих, че сълзите ѝ имат солен вкус. Човешки.

Притеглих я към гърдите си, обгърнах я в плътна прегръдка. Не бях сигурен колко време останахме така, притиснати един до друг. Но станах едва когато през прозореца започна да прониква слабата светлина на настъпващото утро.

— Ще ги спра, Катрин. Ще те защитавам до смърт. Кълна се.

25 септември 1864

Казват, че любовта може да победи всичко. Но може ли да заглуши вътрешния глас на баща ми, който му нашепва, че Катрин и такива като нея, са демони — дяволски създания?

Не преувеличавам, като казвам, че Катрин е ангел. Тя ми спаси живота, спасила е и живота на Ана. Баща ми трябва да узнае истината. И след това повече няма да може да отрича добротата на Катрин. Мой дълг е, като достоен представител на фамилията Салваторе, да остана верен на убежденията си и на тези, които обичам.

Но сега е време за действие, а не за съмнения и размишления. Вълна от увереност се разлива по вените ми. Ще накарам баща ми да прозре истината — че всички ние сме еднакви. Тогава помежду ни ще се възцари любов. И баща ми ще отмени засадата.

За това се заклевам в името си, в живота си.

През остатъка от деня останах до бюрото в спалнята си, загледан в тетрадката, докато размишлявах какво да предприема. Ако баща ми узнае, че Катрин е вампир, веднага ще отмени преследванията на вампирите. Длъжен бе да го стори. Нали толкова пъти съм бил свидетел как се смее с Катрин, как се опитва да я впечатли със забавни истории от детските си години, прекарани в Италия, как я третира като родна дъщеря. Катрин дари на баща ми жизненост и енергия, каквито не помнех да съм виждал в него. Тя му даде живот.

Но как можех да го убедя във всичко това, когато той така яростно мразеше демоните? В същото време баща ми беше много рационален. Винаги се стремеше да разсъждава логично. Може би ще осъзнае това, на което Катрин вече ме бе научила: че вампирите не са зло. Те ходят сред нас, плачат като нас с човешки сълзи; всичко, което искат, е да имат истински дом — и да бъдат обичани.

Накрая събрах цялата си смелост, изправих се и затворих рязко тетрадката. Това не беше домашно, възложено ми от някой учител, и не се нуждаех от бележки, за да излея сърцето си. Бях готов да говоря с татко като мъж с мъж. В края на краищата вече бях почти на осемнайсет и той възнамеряваше един ден да ми повери управлението на Веритас.

Поех дълбоко дъх и тръгнах надолу по витата стълба, през притихналата всекидневна. Почуках силно на вратата на кабинета на баща ми.

— Влез! — чу се отвътре приглушеният му глас. Но преди да докосна дръжката на бравата, баща ми отвори вратата пред мен. Беше облечен в костюма си, ушит по поръчка, а на ревера си бе забол стрък от върбинка. Но от погледа ми не убягна, че не се бе обръснал и имаше леко набола брада, а очите му бяха зачервени, със сенки под тях.

— Не те видях снощи на бала — заговори ме той, като ме вкара в кабинета си. — Надявам се да не си се присъединил към онази шумна и буйстваща тълпа.

— Не. — Разтърсих енергично глава, изпълнен с плаха надежда. Дали това означаваше, че баща ми се е отказал от планираното нападение?

— Добре. — Татко се върна до бюрото си от дъбово дърво и затвори шумно книгата си с кожена подвързия. Под нея видях сложни чертежи и схеми на града, върху които с кръстчета бяха отбелязани няколко сгради, сред които и аптеката. И тогава, в същия миг последната ми искрица надежда угасна, за да отстъпи на неудържимо мощна вълна от вледеняващ страх.

Той проследи погледа ми.

— Както сам виждаш, нашите планове са много по-добре обмислени от буйствата на разпасана шайка от пияници и хлапаци. За щастие шериф Форбс и хората му ги спряха. Никой от тях няма да бъде приет за помощник при нашата обсада. — Баща ми въздъхна и сплете пръсти. — Живеем в опасни, несигурни времена. Ти трябва да се държиш подобаващо на тази обстановка. — Черните му очи поомекнаха за секунда. — Искам само да си сигурен поне за едно — че решенията ти са благоразумни. — Не добави „за разлика от тези на брат ти Деймън“, но не беше необходимо. Знаех за какво си мислеше.

— Значи засадата...

— Както е планирано, ще се проведе следващата седмица.

— А какво става с компаса? — попитах, припомняйки си разговора с Катрин.

Баща ми се усмихна.

— Работи. Джонатан го доопроя.

— О! — Обля ме вълна на ужас. Ако компасът заработи, това несъмнено ще означава, че баща ми ще стигне до Катрин. — И откъде знаеш, че работи?

Баща ми пак се подсмихна и започна да сгъва чертежите.

— Защото работи — заяви лаконично.

— Мога ли да поговоря с теб за нещо друго? — попитах го с надеждата гласът ми да не ме издаде с треперенето си колко съм напрегнат. Образът на Катрин изплува в ума ми и ми даде сили да не отклоня поглед от лицето на баща ми.

— Разбира се. Седни, Стефан — заповяда ми той. Настаних се послушно в коженото кресло до лавиците с книгите. Самият той се изправи и се приближи до гарафата с бренди, оставена върху масичката в ъгъла. Наля една чаша за себе си, а после и една за мен.

Поех чашата и я поднесох към устните си. Отпих съвсем малка глътка. После събрах цялата си смелост и го погледнах право в очите.

— Имам съмнения за твоя план за вампирите.

— О, така ли? И защо? — попита ме баща ми и се облегна на стола си.

Нервно отпих голяма глътка бренди.

— Ние допускаме, че те са непоправимо зло, както се говори за тях. Но ако това не е вярно? — попитах, като се насилих да устоя на пронизващия взор на баща си.

Той изсумтя недоверчиво.

— Имаш ли доказателства за обратното?

Поклатих глава.

— Разбира се, че не. Но защо възприемаш за чиста монета това, което говорят хората? Ти си ни учил да разсъждаваме другояче.

Баща ми въздъхна и отново се приближи до гарафата, за да си налее още бренди.

— Защо ли? Защото тези създания са от най-тъмните бездни на Ада. Те знаят как да контролират съзнанието ти, да съблазняват духа ти. Те са смъртно опасни и трябва да бъдат унищожени.

Сведох поглед надолу, към течността в чашата ми. Обикновено имаше цвят на кехлибар, но сега ми се видя тъмна и мътна, като мислите ми.

— Не бива да ти го казвам, синко, но тези, които се изправят в тяхна подкрепа, тези, които посрамват фамилията си, също ще бъдат унищожени.

Ледена тръпка се плъзна по гърба ми, но устоях на погледа му.

— Всеки, който е на страната на злото, трябва да бъде унищожен. Но не ми се струва разумно да се допуска, че всички вампири са зли само защото се е случило така, че са станали вампири. Ти винаги си ни учил да търсим доброто в хората, да мислим самостоятелно. Последното, от което се нуждае този град, когато загиналите във войната и без това са толкова много, са още безсмислени убийства — изрекох на един дъх, като си припомних ужасените лица на Пърл и Ана в гората. — Градските старейшини са длъжни да обмислят по-задълбочено плана си. Ще дойда с теб, за да присъствам на следващото събиране. Зная, че досега не съм бил изцяло посветен на делото ви, както би трябвало, но съм готов да поема своята отговорност.

Баща ми седна отново на стола си и облегна глава на дървената облегалка. Затвори очи и се зае да разтрива слепоочията си. Остана в тази поза за няколко мига, които ми се сториха безкрайно дълги.

Чаках, докато всеки мускул на тялото ми се напрягаше, готов да посрещне гневния поток от думи, който бях сигурен, че ще изригне от устата му. Взирах се мрачно в чашата си. Бях се провалил. Не успях да защитя Катрин, Пърл и Ана. Не можах да осигуря собственото си щастливо бъдеще.

Накрая баща ми отвори очи. Имаха същият зелен цвят като моите. За моя изненада той кимна.

— Предполагам, че бих могъл да помисля по въпроса.

Изпълни ме страхотно облекчение, все едно бях скочил в хладните води на езерото в разгара на знойно горещ летен ден. Щеше да помисли по въпроса! За някои хора това не изглеждаше кой знае колко, но за моя толкова упорит баща означаваше много. Означаваше, че има шанс. Шанс да се спре с това дебнене в мрака. Шанс за Катрин да оцелее. За нас да бъдем винаги заедно.

Баща ми повдигна чашата си към мен.

— За фамилията.

— За фамилията — отвърнах като ехо.

После пресуши чашата си, което ме накара да последвам примера му.

Възбуда пулсираше във вените ми, докато се измъквах от голямата къща през мократа от росата морава, забързан към къщата за гости. Мушнах се покрай Емили, която държеше вратата отворена за мен. Изкачих стъпалата на един дъх. Вече не се нуждаех от светлината на свещите, за да стигна до Катрин. Открих я в спалнята, облечена в семпла, памучна нощница, да люлее разсеяно огърлица от кристали, проблясваща на лунната светлина.

— Мисля, че татко може да бъде убеден да отмени засадата. Поне се съгласи да поговори с мен. Зная, че мога да го убедя! — възкликнах още от прага, а после я грабнах и я завъртях из спалнята.

Очаквах да запляска от радост, да засияе в усмивка. Но вместо това Катрин побърза да се отскубне от прегръдката ми и остави огърлицата върху нощното си шкафче.

— Знаех си, че ще се справиш — промълви, без да ме погледне.

— По-добър съм от Деймън, нали? — попитах я. Не можах да устоя на предизвикателството.

Най-после Катрин се усмихна.

— Престани да се сравняваш с Деймън. — Пристъпи по-близо до мен и докосна устни до бузата ми. Потръпнах от удоволствие, когато се притисна към мен. Вкопчих пръсти в гърба ѝ през тънката памучна нощница.

Тя целуна първо устните ми, после брадичката ми, сетне спусна нежните си като перце устни надолу към извивката на шията ми. Простенах от наслада и я притеглих още по-плътно към себе си. Искях да я почувствам цялата, плътно притисната към мен. Тогава тя заби зъби в шията ми. Изпитах странна смесица от болка и екстаз, докато усещах как зъбите ѝ разкъсват кожата ми, как пие от кръвта ми. Стори ми се, че хиляди ножове се забиват в шията ми. Но все още я стисках здраво в ръцете си, жадуващ да усещам устните ѝ по кожата ми. Копнеех напълно да се подчиня на болката, която я хранеше.

Също така внезапно, както ме бе ухапала, Катрин се отдръпна. Тъмните ѝ очи горяха като два нажежени въглена, но по лицето ѝ бе изписана агония. Малка капка кръв се виждаше в края на устните ѝ, а устата ѝ бе изкривена от непоносимо страдание.

— Върбинка — простена, отстъпи още назад и се строполи на леглото, сгърчена от болка. — Какво си направил?

— Катрин! — Сложих ръце върху гърдите ѝ, впих устни в нейните в отчаян опит да я излекувам така, както тя ме бе излекувала в гората. Но тя ме отблъсна, гърчейки се върху леглото, закрила уста с дланите си. Сякаш невидима ръка я изтезаваше. От очите ѝ рухнаха сълзи на агония.

— Защо го направи? — Катрин се улови за гърлото и затвори очи. Дишаше накъсано, едва-едва. Всеки неин агонизиращ вик усещах като пробождане в сърцето.

— Не съм аз! Баща ми! — изкрещях, като си припомних събитията от същата вечер. Брендито ми. Баща ми. Той е *знаел*...

От долния етаж се чу силно трополене и миг по-късно баща ми връхлетя в спалнята.

— Вампир! — изрева, размахвайки грубо одялан кол. Катрин се сгърчи на пода от болка и се разкрещя пискливо, с тон, какъвто никога не бях чувал да излиза от устата ѝ.

— Татко! — креснах и вдигнах ръце, когато той я изрита с ботуша си. Тя изохка и безпомощно размаха ръце и крака.

— Катрин! — Свлякох се на колене, вдигнах я и я притиснах към гърдите си. Тя изпищя. Очите ѝ се подбелиха. Пяна изскочи от ъглите на окървавените ѝ устни, сякаш беше животно, обзето от пристъп на бяс. Зинах ужасен и я пуснах. Гърчещото ѝ се тяло рухна на пода със смразяващо кръвта глухо тупване.

Отдръпнах се назад, коленичих и вперих отчаян поглед в тавана като за молитва. Не можех да гледам в лицето нито Катрин, нито баща си.

Тя отново изпищя високо, когато баща ми я прободеше с кола. Но успя да се надигне, с пяна на устата, с оголени кучешки зъби, с див, невидещ поглед, преди да рухне назад в сгърчена купчина плът.

В гърлото ми се надигна горчивина. Какво беше това чудовище?

— Ставай! — Баща ми ме изправи на крака. — Не виждаш ли, Стефан? Не виждаш ли истинската ѝ същност?

Сведох поглед към Катрин. Черните ѝ къдри бяха слепнали върху обляното ѝ от пот чело, тъмните ѝ очи бяха широко отворени и налети с кръв, зъбите ѝ покрити с пяна. Цялото ѝ тяло се тресеше. Нищо в нея не ми се видя познато.

— Иди и доведи шериф Форбс. Кажу му, че имаме вампир в къщата.

Останах скован от ужас, неспособен да направя дори крачка в която и да е посока. Главата ми пулсираше от болка. Мислите ми се вихреха в напълно объркана плетеница. Обичах Катрин. Обичах я. Нали така? Как може сега това... създание толкова да ме отвращава?

— Не съм учил синовете си да бъдат слаби — изръмжа баща ми, като напъха китка от върбинка в джоба на ризата ми. — А сега тръгвай!

Дишането ми излизаше на накъсани хрипове. Внезапно ми стана непоносимо горещо. Не можех да си поема дъх. Не можех да мисля, не можех да направя нищо. Знаех само, че повече нито за миг не можех да остана в тази стая. Изскочих навън от къщата, без да се огледам назад нито към баща ми, нито към сгърчения на пода вампир, като прескачах по три стъпала наведнъж. Сетне хукнах с все сили по пътя.

Не помня колко дълго съм тичал. Нощта беше ясна и студена. Усещах бесните удари на сърцето си в гърлото, в мозъка, в краката. От време на време притисках ръка до раната на шията си, която още кървеше. На пипане мястото бе още топло и главата ми се замайваше, като го докосвах с ръка.

С всяка крачка в обърканите ми представи изплуваше един нов образ — Катрин, с кървава пяна в ъглите на устните си, и баща ми, надвиснал над нея с кол в ръка. Но спомените бяха дотолкова замъглени, че не бях сигурен дали това гърчещо се на пода чудовище с кървясали очи беше същата жена, която се нахвърли с оголени зъби върху мен, която ме милваше край езерото, която смущаваше сънищата ми, за която си мислех при всяко събуждане. Потръпнах неудържимо и се препънах в някакъв паднал клон. Проснах се в прахта по длани и колене и повръщах, повръщах, докато металният вкус в устата ми изчезна.

Катрин щеше да умре. Баща ми ме мразеше. Самият аз не знаех нито кой съм, нито какво трябва да правя. Целият свят се беше обърнал с главата надолу. Чувствах се безкрайно замаян и неуверен. Каквото и да сторех, винаги щях да причинявам разруха. В това бе цялата ми вина. Ако не бях излъгал баща си и бях опазил тайната на Катрин...

С много усилия възстанових дишането си, после се изправих и продължих да тичам.

Докато тичах, миризмата на върбинката в джоба изпълни ноздрите ми. Леко сладникавият, отрезняващ мирис на върбинката сякаш прочисти мислите ми и зареди крайниците ми с нова енергия. Завих наляво по калната пътека. Останах изненадан от избора си, но за пръв път от седмици насам бях уверен в действията си.

Врълетях в кабинета на шерифа. Заварих шериф Форбс заспал, както си беше качил краката върху бюрото. В единствената килия за задържани шумно хъркаше Джеремая Блек, очевидно след поредната

изтощителна нощ в кръчмата. Младият полицай Ноа също клумаше на дървен стол пред килията.

— Вампири! Има вампири във Веритас! — изкрещях, с което моментално привлякох вниманието на шериф Форбс и Джеремая.

— Да вървим. След мен — рече шериф Форбс, като сграбчи един мускет и една бухалка. — Ноа! — провикна се той. — Вземи фургона и ме последвайте със Стефан.

— Да, сър — отвърна Ноа и скочи на крака. Откачи друга бухалка от кука на стената и ми я подаде. Тогава чух някакъв пронизителен звук и се досетих, че шериф Форбс беше включил звънеца за аварийни случаи, закрепен отвън на сградата. Звънецът кънтеше неспирно.

— Мога да помогна. Моля? — избъбри Джеремая, уловил се с две ръце за решетките. Обаче Ноа поклати глава и на бегом напусна помещението. Тропотът на ботушите му силно отекна по дъските на пода. Последвах го, като отвън се спрях, докато наблюдавах как впряга припряно двата коня пред дългия фургон.

— Хайде! — провикна се Ноа нетърпеливо, с камшик в ръка.

Скочих на седалката до него и видях как замахна яростно с камшика, с което подкара конете в галоп с главоломна скорост надолу по хълма и оттам към града. Хората бяха изскочили пред домовете си до нощници и протриваха смаяно очи. Някои от тях ту, такси се заеха да впрягат конете си към фургоните и каретите.

— Нападение в имението Салваторе! — провикваше се Ноа отново и отново, докато гласът му почти пресипна. Знаех, че трябваше да помогна. Но не можех. Вместо това усетих как сърцето ми се сви, щом вятърът задуха право в лицето ми. Чух тропот на конски копита в далечината и видях как трескаво се отваряха врати и все повече от жителите на града в нощници грабваха като обезумели пушки, щикове и всякакви други оръжия, които можеха да намерят. Докато препускахме в галоп през града, зърнах затворената аптека. Дали Ана и Пърл бяха в дома си? Тогава трябваше да ги предупредя.

Не! Думата отекна тъй силно, все едно че баща ми я извика в ухото ми. Бях длъжен първо да се погрижа за себе си и за честта на фамилията Салваторе. Единствените, за които бях загрижен, си оставаха само баща ми и Деймън и ако нещо се бе случило с тях...

— Нападение в имението Салваторе! — извиках задъхано.

— Нападение в имението Салваторе! — повтори Ноа, а думите му отекнаха като камбанен зов. Вдигнах очи към небето. Луната приличаше на тънък сребрист сърп, а гъстите облаци напълно закриваха звездите. Но внезапно, както се носехме нагоре по хълма, видях Веритас осветен все едно беше утрин — огромна тълпа, може би имаше стотина души, размахвайки факли, и струпани на стъпалата пред верандата, огласяваха всичко наоколо с гневните си викове.

На верандата се беше изправил пастор Колинс и подканваше всички да се молят. Няколко души го гледаха в очите, коленичили за молитва. До него се беше изправила Хонория Фелс и крещеше нещо за демони и покаяние. Старият Робинсън размаха факлата си и заплаши, че ще изгори цялото имение.

— Стефан! — извика Хонория, когато скочих от капрата на фургона, преди конете да спрат. — Това е за да се предпазваш — обясни ми тя и подаде клонче от върбинка.

— Извинете ме — изрекох с дрезгав глас, като се заех да си пробивам път с лакти сред навалищата. Затичах се към къщата за гости и хукнах нагоре по стъпалата. Отвътре долетяха гневни гласове.

— Ще я взема със себе си! И ще заминем оттук, така че никога повече няма да ни видиш! — Беше гласът на Деймън, леко приглушен, но заплашителен като надигаща се буря.

— Неблагодарник! — ревна баща ни и чух някакъв страховит трясък. Втурнах се нагоре по стъпалата и видях Деймън, паднал в коридора, с кръв по слепоочието си. Вратата се беше счупила при падането на Деймън.

— Деймън! — изкрещях и паднах на колене до брат си. Той се опита да се изправи на крака. Изтръпнах, като видях кръвта, стичаща се от слепоочието му. Когато се извърна към мен, очите му гневно проблеснаха.

Баща ни се изправи до нас с кол в ръка.

— Благодаря ти, Стефан, че доведе шерифа. Постъпи правилно. За разлика от брат си. — Баща ни посегна към него и аз ахнах, очаквайки пак да го удари. Но вместо това той само протегна ръка на брат ми. — Хайде, Деймън, ставай.

Деймън отблъсна подадената му ръка. Сам се надигна и изтри кръвта от главата си с опакото на ръката си.

— Деймън, изслушай ме — продължи баща ни, без да обръща внимание на неприкритата омраза, изписана по лицето на Деймън. — Ти си омагьосан от демон... от онази Катрин. Но сега тя ще изчезне и ти ще се завърнеш в лоното на правата вяра. Аз проявих милост към теб, но тези хора... — Махна с ръка към прозореца, под който се беше струпала разгневена тълпа.

— Тогава ме остави да ме убият — изсъска Деймън, преди да изскочи като побеснял през вратата. На излизане ме блъсна силно с рамо и в следващия миг се понесе надолу по стъпалата.

От вътрешността на стаята долетя агонизиращ писък.

— Шерифе? — извика баща ми, като разтвори широко вратата към стаята на Катрин. Ахнах. Там беше Катрин, с кожен намордник на лицето. Белите ѝ ръце и крака бяха здраво завързани.

— Готова е — обяви шерифът със суров тон. — Ще я отведем във фургона и ще я добавим в списъка. Гилбърт взе компаса и сега търси с него вампирите в града. До края на деня ще прочистим града от тази напаст.

Катрин впери отчаян поглед в мен, с неизказана, но сърцераздирателна молба в очите си. Но какво можех да направя? Тя вече беше изгубена за мен.

Обърнах се към стъпалата и се втурнах надолу.

Изскочих на поляната. Навсякъде горяха огньове. Забелязах, че бараките на прислужниците бяха целите в пламъци. Засега главната къща изглеждаше незасегната, но кой знаеше докога ще оцелее? И в гората зърнах да се извисяват езиците на пламъци. Някаква многобройна група се беше събрала около полицейския фургон. Но аз исках единствено да намеря Деймън. Накрая забелязах фигура в синьо палто да тича към езерото. Обърнах се и се втурнах след нея направо през полето.

— Стефан! — чух някой да ме вика и се спрях, като трескаво се огледах. — Насам! — Обърнах се и видях Джонатан Гилбърт, с див поглед, застанал на края на гората, с лък и стрела в едната си ръка и с компаса си в другата. Джонатан сведе поглед към своя апарат. — Има вампир в гората. Моят компас ми го посочи, но ми е нужна помощ за огледа.

— Джонатан! — провикнах се задъхано. — Не мога... трябва да намеря...

Внезапно видях как нещо бяло проблесна от гората. Джонатан се обърна и вдигна лъка до рамото си.

— Кой е там? — извика с глас, отекващ като бойна тръба. И още в следващата секунда пусна стрелата. Видях началото на дъгата, която тя описа, преди да изчезне в мрака. После чухме писък, последван от шума на падането на нещо тежко.

Джонатан се втурна към гората и аз чух продължително, глухо стенание.

— Джонатан! — изкрещях му като обезумял, сетне се заковах на място. Видях го да коленичи край проснатата на земята фигура. Той се извърна с просълзени очи.

— Това е Пърл — промълви невярващо.

Под рамото ѝ стърчеше стрела. Тя простена, а очите ѝ потрепнаха под клепачите.

— Пърл! — този път гневно процеди Джонатан и дръпна грубо стрелата. Извърнах се ужасен. Не исках да гледам.

Вместо това се завтекох с все сила към езерото, с отчаяната надежда, че Деймън може още да е там.

— Деймън? — извиках неуверено, докато прескачах корените на дърветата. Трябваше малко да изчакам, докато очите ми се приспособят към мрака в притихналата гора. Видях една фигура, приседнала върху повален клон. — Деймън? — извиках, но този път по-тихо.

Фигурата се обърна към мен и аз ахнах. Лицето на Деймън беше мъртвешки бледо. Черната му коса беше полепнала по челото му. Раната на слепоочието му беше заобиколена със засъхнала кръв, а бялото на очите му беше помътняло.

— Страхливец такъв — просъска презрително и измъкна нож от джоба си.

— Не! — Вдигнах ръце и отстъпих крачка назад. — Не ме наранявай.

— Не ме наранявай! — повтори той с подигравателно писклив тон. — Знаех си, че все някога ще ни издадеш на баща ни. Само не мога да си обясня защо Катрин ти повери тайната си. Защо повярва, че няма да се обърнеш против нея. Защо въобще те обикна. — Гласът му се прекърши при думата обикна и той пусна ножа. Лицето му се сгърчи от мъка и вече не изглеждаше опасен, нито преливащ от омраза. Изглеждаше съкрушен.

— Не, Деймън. Не. Не. — Продължих да го повтарям, докато в ума ми трескаво се въртеше само един въпрос: обичаше ли ме Катрин? Припомних си миговете, когато ме гледаше, когато ръцете ѝ докосваха раменете ми. *Трябва да ме обичаш, Стефан. Кажу ми, че ще бъдем завинаги заедно. Ти владееш сърцето ми.* При тези нейни думи винаги ме връхлиташе замайващо, сгрыващо усещане, което се разливаше по цялото ми тяло, за да достигне накрая до мозъка ми, изпълвайки ме с готовност да направя всичко за нея. Но сега, когато се замислех за истинската ѝ природа, можех само да потръпна от ужас. — Тя не ме е обичала — промълвих накрая. Тя ме бе омагьосала, подтиквайки ме да нараня всички, които обичах. Усещах как омразата се надига неудържимо от дълбините на душата ми. В този миг исках само да поведе преследвачите по следите на Катрин.

Докато не погледнах брат си.

Деймън бе отпуснал глава върху ръцете си, втренчен в земята. Тогава осъзнах: Деймън *обичаше* Катрин. Обичаше я въпреки тъмната ѝ страна или може би тъкмо заради нея. Като видях Катрин просната на пода, с пяна на уста, усетих как стомахът ми се преобърна от отвращение. Но любовта на Деймън към Катрин се извисяваше над истинската ѝ същност. Той я обичаше толкова силно, че беше готов да приеме и вампирското в нея, вместо да се преструва, че не съществува. За да бъде истински щастлив, той се нуждаеше само от едно — да бъде с нея. Сега го разбрах. Трябваше да спася Катрин, за да спася Деймън.

В далечината крясъците и стенанията продължаваха да изпълват въздуха, наситен с острата миризма на барут.

— Деймън. Деймън. — Повтарях името му, всеки път все по-настойчиво. Той вдигна очи и видях в тях сълзите, заплашващи да рукнат по лицето му. Не помнех брат ми да е плакал от смъртта на майка ни.

— Ще ти помогна да я спасиш. Зная, че я обичаш, ще ти помогна. — Продължих да го повтарям като някакво заклинание. *Моля те*, мислено му се помолих, като се вгледах в очите на Деймън. Последва миг на мълчание, а накрая Деймън ми кимна едва забележимо.

— Добре — промърмори дрезгаво, хвана ме за китката и ме повлече към края на гората.

— Трябва да действаме сега — заяви Деймън, когато стигнахме до редицата от дървета в края на гората, откъдето се ширваше полето. Земята в гората беше хлъзгава, покрита с мокри листа. Не се долавяше никакъв шум, дори от горските животни.

През последните няколко минути се опитвах отчаяно да измисля начин да спася Катрин. Но не можах. Единствената ни надежда беше да се присъединим към преследвачите, да се помолим за Пърл и Ана, а сетне да фокусираме усилията си върху освобождаването на Катрин. Разбира се, щеше да бъде невероятно опасно. Но нямаше друг начин.

— Добре — отвърнах с увереност, каквато всъщност не изпитвах. — Готов ли си? — Без да дочакам отговора му, поех забързано към края на гората, насочван от затихващите гневни викове. Виждах очертанията на нашето имение. Деймън се тътреше до мен. Внезапно видях как лумнаха силни пламъци от къщата за гости. Ахнах, но Деймън само ме изгледа кръвнишки.

Точно тогава чух силния вик на Джонатан Гилбърт:

— Намерих още един!

Прокраднах се по-близо до края на гората и отблизо видях как Джонатан блъсна в полицейския фургон Хенри, градския пияница, познат на всички от кръчмата. Ноа го държеше за едната ръка, а някакъв друг, непознат полицай, го бе уловил за другата. Намръщен Джонатан стискаше в ръка компаса си.

— Прободи го! — заповяда. Полицаят грабна байонета си и го заби в средата на гърдите на Хенри. Кръвта шурна, когато викът на Хенри разцепи нощта. После рухна на колене, с див блясък в очите, загледан само в щика, стърчащ от гърдта му. Обърнах се към Деймън. И двамата осъзнахме, че нямаме никакво време за губене. Деймън прехапа устни. Знаех, че и двамата сме заедно в тази битка на живот и смърт. Макар че често се случваше да действаме различно, когато ставаше дума за важни неща, мислехме по един и същ начин. Може би

тъкмо това — умението, като братя, да се разбираме само с половин дума — щеше да спаси и нас, и Катрин.

— Вампири! — провикнах се от дълбините на гората.

— Открихме един! Помощ! — извика Деймън.

Ноа и другият полицаи изоставиха Хенри и се втурнаха към нас с насочени напред байонети.

— Натам! — изрече Деймън задъхано и посочи навътре в гората, когато двамата полицаи го приближиха. — Там има някакъв мъж. Зърнахме само тъмна сянка, но той се опита да нападне брат ми. — И за да онагледя казаното от него, Деймън посочи засъхналата кръв от ключицата ми до врата ми. Изненадан, вдигнах ръка, за да напипам раната си. Бях забравил, че Катрин ме бе ухапала. Струваше ми се, че бе станало много отдавна.

Двамата полицаи се спогледаха и кимнаха рязко.

— Вие, момчетата, не би трябвало да сте тук без оръжие. Вървете да вземете от фургона — извика Ноа, преди да продължи навътре в гората.

— Добре — едва чуто промърмори Деймън. — Хайде, да тръгваме. И ако сега ме провалиш, ще те убия — добави той, като се отклони в посоката, водеща към фургона. Последвах го, тласкан изцяло от притока на адреналин в кръвта ми.

Скоро стигнахме до фургона, който се оказа без охрана. Отвътре се чуваха глухи стонове. Деймън изрита задната дъска на фургона и скочи на платформата. Последвах го, но си затулих устата, когато влязох вътре. От вътрешността на фургона се разнасяше остра, непоносима миризма — смесица от кръв, върбинка и дим. В ъглите се гърчеха тела, но вътре цареше непрогледен мрак, поради което бе невъзможно да различим къде бяха вампирите и къде хората, или комбинацията от двата варианта.

— Катрин! — прошепна Деймън, наведе се надолу и започна грубо да опипва телата, докато я търсеше.

— Стефан? — чу се слаб глас от ъгъла и аз трябваше да събера всичките си сили, за да не се втурна натам, да се изплюя в тази посока, да се втренча в онези злодейски очи и да й заявя, че се надявам да е получила точно това, което е заслужила. — Деймън? — Гласът пресекна.

— Катрин, тук съм — прошепна брат ми и си запроправя път към другия край на фургона. Аз обаче не помръднах, останах на място като прикован към пода. Когато очите ми започнаха да се приспособяват към оскъдната светлина, видях неща, които бяха поужасяващи от всичко, което бях виждал в най-лошите си сънища. На пода на фургона бяха натъркаляни почти дузина тела, като някои от тях бяха наши съграждани, които познавах отдавна, като Хенри и няколко други редовни посетители на кръчмата. Дори доктор Джанис беше тук. По някои от телата имаше забити колове, а други бяха с намордници, със завързани ръце, крака и уста, със застинал в очите им ужас. Някои бяха свити на кълбо, все едно бяха мъртви.

Гледката ме промени, промени всичко. Свалих шапката си и коленичих набързо, за да се помоля Богу или на този, който може да ме чуе, да ги спаси. Припомних си риданията на Ана, напомнящи жалостивото скимтене на малко коте, както и застиналия страх в очите на Пърл. Да, те не можеха да живеят тук, но защо баща ми позволяваше да се отнасят толкова брутално с тях? Никой не заслужаваше да умре така, дори и чудовищата. Защо просто не ги прогониха от града?

Деймън коленичи, а аз се спуснах към него. Катрин лежеше по гръб. Ръцете и краката ѝ бяха здраво овързани с въжета. Сигурно въжетата са били покрити с върбинка, защото където се бяха впили в кожата ѝ, имаше ужасни обгаряния. Кожена маска скриваше лицето ѝ, а по косата ѝ имаше засъхнала кръв.

Останах отзад, защото не желяех да я докосвам, нито дори да я поглеждам, докато Деймън я освобождаваше от намордника. Щом го махна, не можах да не видя зъбите ѝ, острите ѝ кучешки зъби, истинската ѝ същност, изпъкваща както никога досега. Но Деймън я изпиваше с очи, сякаш изпаднал в транс. Отметна нежно косата от лицето ѝ и бавно се наведе, за да я целуне по устните.

— Благодаря — промълви Катрин простишко. Това беше. И когато видях как пръстите на Катрин погалиха косата на Деймън, как той се разплака, заровил глава на рамото ѝ, разбрах, че това е истинска любов. Докато двамата се изпиваха с погледи, измъкнах ножа от джоба си и започнах внимателно да срязвам въжетата, с които бе омотано тялото ѝ. Работех бавно и предпазливо, защото знаех, че всеки посилен натиск върху въжетата може да ѝ причини още болка.

— Побързай! — прошепна ми Деймън, приседнал на пети, докато ме наблюдаваше как се справям.

Освободих едната ѝ ръка, после и другата. Катрин въздъхна колебливо и разтърси раменете си, сякаш да провери дали още могат да ѝ служат.

— Помощ! — изплака една бледа, слаба жена, която не познавах. Беше се свила в дъното на фургона.

— Ще се върнем — излъгах забързано, като опит да я успокоя. Разбира се, че нямаше да се върнем. Деймън и Катрин трябваше да избягат, а аз... е, аз бях длъжен да им помогна.

— Стефан? — попита Катрин с изнемощял глас, като се изправи на крака. Деймън тутакси се спусна към нея и подхвана нежното ѝ тяло.

В този миг чух стъпки край фургона.

— Избягали са! — провикна се един от полицаите. — Трябва ни подкрепление. Някой е проникнал във фургона!

— Бягайте! — извиках, като изтласках Деймън и Катрин в посока, обратна на тази, от която се чуваше гласът на полия.

— Никой не е избягал! Всичко е чисто! — провикнах се в мрака с надеждата тези хора да ми повярват, докато скачах от фургона.

Видях как се взриви барут, още преди да чуя изстрел. Оглушителна звукова вълна се разнесе в нощния въздух, бързо последвана от още един гръмотевичен изстрел. Сърцето ми се качи в гърлото и аз заобиколих тичешком фургона, макар че вече знаех какво ще видя.

— Деймън! — изкрещях. Той лежеше на земята. Кръв се лееше от корема му. Разкъсах ризата си и натиках парчето от ленен плат в раната, за да спра кръвоизлива. Знаех, че нямаше да помогне, но продължавах да притискам парчето плат към тялото му. — Не затваряй очи, братко. Остани с мен.

— Не... Катрин. Спаси нея... — простена Деймън и главата му се люшна върху мократа земя. Обезумял, вдигнах очи към гората. Двама полицаи тичаха към нас, а Джонатан Гилбърт ги следваше по петите.

Изправих се и в следващия миг тялото ми бе поразено от експлозивния, разкъсващ, агонизиращо болезнен удар на куршум. Усетих как гърдите ми експлодираха, усетих как студеният нощен

въздух изсвистя покрай тялото ми, докато падах назад, върху моя брат.
Разтворих очи и ги вперих в луната, а сетне всичко потъна в мрак.

Когато отново отворих очи, знаех, че съм мъртъв. Но тази смърт не беше като смъртта от кошмарите ми, с черна празнота наоколо. Вместо това можех да доловя далечния мирис на огън, да усетя грубата земя под тялото си, както и ръцете си, отпуснати покрай тялото. Но не усещах никаква болка. Не чувствах нищо. Чернотата ме бе обгърнала по такъв странен начин, че дори беше успокояващо. Това ли беше адът? Ако беше така, то по нищо не приличаше на ужаса и хаоса от миналата нощ. Беше тихо и спокойно.

Размърдах нерешително ръката си и се изненадах, когато докоснах слама. Надигнах се в седнало положение, безкрайно смаян, че все още имам тяло, изненадан, че нищо не ме боли. Озърнах се наоколо и едва сега осъзнах, че не вися в нищото. Отляво имаше стена от грубо окастрени летви на някаква тъмна барака. Ако присвиех очи, щях да видя небето между пролуките. Намирах се някъде, но къде? Ръката ми се плъзна по гърдите ми. Припомних си изстрела, екота, тъпия звук при падането на тялото ми на земята и как после ме подритваха с ботуши и ръгаха с пръчки. Начинът, по който сърцето ми престана да бие, радостните викове и последвалата тишина. Бях мъртъв. Тогава...

— Има ли някой? — извиках пресипнало.

— Стефан — обади се женски глас. Усетих ръка зад гърба си. Чак тогава осъзнах, че съм облечен в семпла, избледняла синя памучна риза и светлокафяви ленени панталони, които не бяха мои. Но поне бяха чисти, макар и доста износени. Напрегнах се да стана, ала една малка, но изненадващо силна ръка ме натисна по рамото. — Изкара много тежка нощ.

Примигнах и докато очите ми привикваха със светлината, осъзнах, че гласът принадлежеше на Емили.

— Ти си жива — удивих се аз.

Тя се засмя с приглушен, ленив смях.

— Аз би трябвало да ти кажа това. Как се чувстваш? — попита и поднесе купичка с вода към устните ми.

Отпих, наслаждавайки се на хладната течност, плъзгаща се надолу по гърлото ми. Никога не бях вкусувал нещо толкова чисто, толкова хубаво. Докоснах шията си, където Катрин ме бе ухапала. Под пръстите ми кожата беше чиста и гладка. С трескави движения разкопчах ризата си, като няколко копчета се откъснаха в бързината. Гърдите ми бяха съвсем гладки, нямаше и помен от огнестрелна рана.

— Не спирай да пиеш — подкани ме Емили нежно, както майка говори на рожбата си.

— Ами Деймън? — попитах с дрезгав глас.

— Той е там. — Емили посочи с брадичка към вратата. Проследих погледа ѝ навън и видях една тъмна фигура, приседнала до водата. — Той се възстановява, също като теб.

— Но как...

— Виж пръстена си. — Емили потупа ръката ми. Върху показалеца ми блестеше скъпоценен камък, лапис лазули, инкрустиран в сребърен пръстен. — Той служи и като лек, и като защита. Катрин ме накара да го направя за теб през нощта, когато те беляза.

— Белязала ме е — повторих машинално и отново докоснах шията си, след което плъзнах пръсти по гладката повърхност на пръстена.

— Беляза те да бъдеш като нея. Ти си почти вампир, Стефан. В момента си в процес на трансформация — обясни ми Емили с уверен тон, все едно беше лекар, поставящ диагноза на свой пациент с неизлечима болест.

Кимнах, сякаш бях разбрал това, което Емили ми казваше, макар че ми прозвуча като изречено на непознат език. Трансформация?

— Кой ме намери? — продължих да я разпитвам, като започнах от въпроса, който най-малко ме вълнуваше.

— Аз. След изстрелите по теб и брат ти всички избягаха. Къщата изгоря. Загинаха хора. Не само вампири. — Емили поклати мрачно глава. — Отведоха всичките вампири в църквата и там ги изгориха. Включително и нея — довърши Емили с неразгадаем тон.

— Това означава ли, че тя ме е направила вампир? — попитах, като докоснах шията си.

— Да. Но за да се довърши прехода, трябва да се нахраниш. Това е избор, който ти трябва да направиш. Катрин притежаваше силата на разрушението и смъртта, но дори и тя позволяваше на жертвите си този избор.

— Тя е убила Розалин. — Знаех го така, както знаех, че Деймън обичаше Катрин. Все едно пред очите ми се бе вдигнал облак, но само за да разкрие още чернота.

— Тя го направи — потвърди Емили с непроницаема физиономия. — Но онова няма нищо общо с това, което се случва сега. Ако избереш, можеш да се храниш и да довършиш прехода. Или да се оставиш да...

— Да умра?

Емили кимна.

Не исках да се храня. Не исках кръвта на Катрин в себе си. Исках само да се върна с няколко месеца назад, когато въобще не бях чувал името Катрин Пиърс. Сърцето ми се сви от мъка по всичко, което бях изгубил. Но имаше някой, който бе изгубил повече.

Сякаш прочела мислите ми, Емили ми помогна да се изправя. Беше със слаба фигура, но жилава, със здрави мускули. Станах и с неуверени крачки излязох навън.

— Братко! — провикнах се. Деймън се обърна, очите му блестяха. Изгряващото слънце се отразяваше във водата. В далечината димът продължаваше да се издига между дърветата. Но на поляната беше съвсем тихо и спокойно, както преди, когато всичко беше много по-просто.

Деймън не ми отговори. И преди дори да осъзная какво върша, пристъпих към водата. Потопих се в нея, без да си правя труда да си събличам дрехите. Излязох на повърхността, за да си поема дъх, но умът ми още не можеше да се отърси от мрака и мръсотията.

Деймън отклони поглед от водата и се втренчи в мен.

— Църквата изгоря. Катрин беше вътре — промълви глухо.

— Да. — Не изпитах нито задоволство, нито тъга. Обзе ме само дълбоко, дълбоко съжаление. Заради мен самия, заради Деймън, заради Розалин, заради всеки, който бе хванат в капана на тази паяжина, сееща само унищожение и разруха. Баща ми се оказа прав. По земята бродеха демони и ако не се сражаваш с тях, ще станеш един от тях.

— Знаеш ли какви сме ние? — попита Деймън горчиво.

Погледите ни се кръстосаха и в този миг осъзнах, че не искам да живея като Катрин. Не исках да виждам слънчевата светлина единствено с помощта на пръстена върху пръста ми. Не исках винаги да се заглеждам във вратовете на хората, докато планирам следващото си хранене. Не исках да живея вечно.

Потопах се под повърхността на водата и тогава отворих очи. В езерото беше тъмно и студено, също както в бараката. Ако това представляваше смъртта, не беше зле. Беше мирно. Тихо. Нямаше страсти, но нямаше и опасности.

Изплувах на повърхността на водата и отметнах мокрите кичури от лицето си. Дори и сега, като знаех каква съдба ми бе отредена, се чувствах забележително жив.

— Тогава ще умра.

Деймън кимна, с безжизнен поглед и апатичен вид.

— Няма живот без Катрин.

Излязох от водата и прегърнах брат си. Тялото му беше топло, истинско. Деймън за кратко отвърна на прегръдката ми, сетне отново обви коленете си, приковал поглед във водата, в някаква точка доста навътре от брега на езерото.

— Искам всичко да свърши — промълви Деймън, като се изправи и се отдалечи към каменоломната. Наблюдавах изчезващия му гръб и си припомних една случка от времето, когато бях на осем или девет години. Тогава баща ми ме взе със себе си за лов на елени. Беше точно след смъртта на майка ни и докато Деймън търсеше утеха в училищни лудории като хазартни игри или ездата, аз не се отделях от баща си. Един ден, да ме ободри, той ме заведе в гората. Всеки от нас бе нарамил пушка.

Почти цял час проследявахме един елен. Навлизахме все по-навътре в гората, дебнейки всяко движение на животното. Накрая стигнахме до една поляна и видяхме елена с наведена глава да хрупа къпини от един храст.

— Стреляй — прошепна баща ми, като нагласи пушката на рамото ми. Треперех, докато се прицелвах в елена и притисках пръст към спусъка. Но в мига, в който натиснах спусъка, отнякъде на поляната изскочи малко еленче. Еленът побягна и куршумът улучи

малкото еленче в корема. Тънките му крачета се подкосиха и то рухна на земята.

Бях готов да се втурна да му помогна, но баща ми ме спря, като ме хвана за рамото.

— Животните знаят кога е дошло времето им да умрат. Нека поне го оставим да умре в покой и самота — каза баща ми и насила ме задърпа назад. Захленчих, но той остана неумолим. Сега, като гледах Деймън, разбрах. Същата участ бе сполетяла и Деймън.

— Сбогом, братко — прошепнах.

Въпреки че Деймън искаше да умре сам, за мен бе останала недовършена работа. Отдалечих се от каменоломната и закрачих обратно към имението. Гората миришеше на дим, а изсъхналите листа бяха започнали да капят. Проскърцваха под износените ми ботуши и аз неволно си припомних времето, когато бяхме деца и си играехме тук на криеница с Деймън. Зачудих се дали и той изпитва някакво съжаление или се чувства празен, също като мен. Запитах се също дали ще се срещнем на небето, след като се бяхме превърнали в това, което сме сега.

Приблжих към имението. Къщата за гости беше опожарена и изгоряла. Опушените греди се чернееха, оголени като кости на скелет. Няколко от статуите в лабиринта бяха счупени и повалени. Поляната беше осеяна със захвърлени угаснали факли и много отломъци. Но фенерът на верандата на голямата къща светеше, а отпред чакаше кабриолет, готов да потегли.

Обиколих отзад и чух гласове откъм верандата. Веднага отстъпих зад живия плет. Скрит от листата, пропъльзах на четири крака до стената, на която имаше еркерен прозорец, който гледаше към верандата. Надникнах през него и видях сянката на баща ми. Една свещ хвърляше трепкаща светлина в стаята и аз забелязах, че Алфред не беше на обичайното си място до вратата, готов да посрещне идващите гости. Зачудих се дали някои от слугите ни са били убити.

— Още бренди, Джонатан? Подправено с върбинка. Не че вече има за какво да се тревожим — каза баща ми и думите му отекнаха ясно навън.

— Благодаря ти, Джузепе. И благодаря, че ме покани тук. Осъзнавам колко много неща са на главата ти — отвърна Джонатан със сериозен тон, когато пое чашата от ръката на баща ми. Забелязах загрижеността, изписана по лицето му и сърцето ми се сви, като си припомних как лицето му се сгърчи, когато научи ужасната истина за Пърл.

— Да. И аз благодаря за разбирането — кимна баща ми, но интонацията му издаваше, че не желае повече да мисли за това. — Най-важното е, че сложихме край на тази тъжна глава в историята на нашия град. Има едно последно нещо, което искам да направя за синовете си. Не искам последните потомци на фамилията Салваторе да останат в историята като симпатизанти на демоните. — Баща ми се прокашля. — И така, край Уилоу Крийк е избухнала битка, когато група бунтовници северняци нападнали лагера на Конфедерацията — заговори той със звучния си баритон, все едно разказваше интересна история.

— И Стефан и Деймън се скрили в гората, за да проверят дали няма да открият някой от нападателите, и в този момент... — продължи Джонатан вместо него.

— И в този момент те били трагично убити, също като онези двайсет и трима граждани, достойно загинали за своята родина и своята вяра. Това беше забележителна победа на Конфедерацията, но с цената на загубата на живота на невинни хора — довърши баща ми, като извиси глас, сякаш за да убеди сам себе си в историята, която бе съчинил.

— Да. Ще поговоря с Хейгърти за издигането на подобаващ паметник. Нещо като знак на признателност, за ознаменуване на този ужасен период от историята на града ни — промърмори Джонатан.

Надигнах се на колене и надникнах предпазливо от тъгла на прозореца. Видях как баща ми кимна, изпълнен с доволство. Ледена тръпка пропълзя по вените ми. Значи това ще се знае след смъртта ми — ще ме помнят като убит от банда разпасани войници. Сега бях убеден, че повече от всякога се налага да поговоря с баща ми. Той трябваше да чуе цялата истина, да бъде наясно, че двамата с Деймън не сме били симпатизанти, че проблемът можеше да бъде разрешен без толкова много кръвопролития и насилие.

— Но, Джузепе...? — понечи да попита Джонатан, като отпи солидна глътка от чашата си.

— Да, Джонатан?

— Това е триумфален момент в историята на нашия град. Вампирите са унищожени, телата им се превърнаха в прах. Прочистихме града от тази напаст и благодарение на изгарянето на църквата, това зло никога няма да се върне обратно. Трябваше да

направим труден избор, да проявим героизъм, но победихме. Това е наследството, което ще остане след нас — заяви убедено Джонатан и с решителен замах затвори бележника си.

Баща ми кимна и пресуши чашата си, след което се надигна.

— Благодаря ти — каза и му протегна ръка. Видях как двамата мъже си стиснаха ръцете, след което проследих отдалечаването на Джонатан сред сенките в къщата. Само миг по-късно чух как каретата му беше впрегната и конете потеглиха. Пропълзях до ръба на живия плет. Изправих се и коленете ми изпукаха, преди да премина през вратата и да вляза в къщата, която някога беше моят дом.

31

Запромъквах се през къщата, като се свивах от страх всеки път, когато кракът ми натиснеше някоя разхлабена дъска на пода или скърцащи дъски в някой ъгъл. По светлината, достигаща откъм далечния край на къщата, предположих, че баща ми е напуснал всекидневната и се е оттеглил в кабинета си, несъмнено, за да запише в дневника си версията си за случилото се, която бе измислил с помощта на Джонатан. Спрях се до рамката на вратата и останах за кратко загледан в него. Косата му беше бяла като сняг. Видях по ръцете му издайнически петна, признаци на старостта. Въпреки лъжите, които преди малко бях чул, сърцето ми се изпълни със съчувствие. Животът му съвсем не беше лесен. След като беше погребал жена си, сега трябваше да погребее и двамата си сина.

Пристъпих с една крачка към него и баща ми рязко изправи глава.

— Мили Боже... — ахна, изпусна писалката си и тя изтрака на пода.

— Татко — заговорих, като протегнах ръце към него. Той се изправи. В очите му се стрелна див блясък.

— Всичко е наред — продължих с нежен тон. — Искам само да поговоря с теб.

— Ти си мъртъв, Стефан — отрони баща ми бавно, като все още ме зяпаше с отворена уста.

Поклатих глава.

— Каквото и да си мислиш за Деймън и мен, трябва да знаеш, че ние не сме те предали.

Страхът, изписан по лицето му, рязко отстъпи пред гнева.

— Ти ме *предаде*. Предаде не само мен, предаде целият град. Трябваше да си мъртъв, след като така ме посрами.

Докато го наблюдавах, в мен също се надигна гняв.

— Дори и след смъртта ни ти изпитваш само срам? — попитах. Това би трябвало да го каже Деймън и донякъде усещах невидимото

му присъствие до мен. Правех това заради него. Правех го заради двама ни, така че поне да умрем без лъжа.

Но баща ми не ме слушаше. Вместо това само се взираше в мен.

— Сега си един от тях. Така ли е, Стефан? — пророни, като започна бавно да се отдалечава от мен, сякаш се канех да скоча върху него и да го напада.

— Не. Не. Никога няма да бъда един от тях. — Поклатих глава с отчаяната надежда да ми повярва.

— Но ти си. Видях как кръвта ти се проля, помня последния ти дъх. Оставих те умиращ. А ето че сега те виждам пред мен. Ти си един от тях — повтори баща ми. Гърбът му вече се беше опрял о тухлената стена.

— Видял си как ме застрелват? — попитах смутено. Спомних си гласовете. Хаосът. *Вампир*... този вик отекваше многократно в мрака. Усетих как Ноа ме отскубна от Деймън. А после всичко потъна в мрак.

— Аз лично натиснах спусъка. Стрелях в теб, стрелях и в Деймън. Но очевидно не е било достатъчно — заяви баща ми. — Сега трябва да довърша делото си — добави с леденостуден тон.

— Убил си собствените си синове? — смаях се. Вълна от гняв се разля по вените ми.

Баща ми пристъпи към мен заплашително и макар да ме мислеше за чудовище, аз бях този, който се вцепени от страх.

— Вие и двамата сте мъртви за мен още щом взехте страната на вампирите. А сега ти идваш тук и ме молиш за прошка, сякаш можеш да се извиниш с едно „Съжалявам“. Не. Не. — Баща ми се отдръпна от бюрото и тръгна към мен. Очите му продължаваха да се стрелкат наляво и надясно, сякаш той беше ловецът, а не преследваното животно. — Знаеш ли, майка ти е благословена, че умря, преди да види падението ти.

— Още не съм преобразен. И не го искам. Дойдох само да се сбогувам с теб. Аз ще умра, татко. Ти направи така, че да се стигне до тук. Ти ме уби — изрекох през сълзи. — Не биваше да става така, татко. Именно това трябва да запишете във фалшивата история, която съставяш заедно с Джонатан Гилбърт: че не биваше да става така.

— Това е начинът, по който трябва да стане — заяви баща ми и се хвърли към бастуна, който държеше в една голяма ваза в ъгъла на

стаята. Бързо го пречупи на две, удряйки го в пода, и насочи срещу мен по-дългата част с назъбен край.

Бързо, без въобще да мисля, се хвърлих към него, извих назад свободната му ръка и го запратих към тухлената стена.

Баща ми изкрещя от болка, когато се стовари на пода. И тогава го видях. Пречупеният като остър кол бастун бе пронизал корема му и оттам във всички посоки се лееше кръв. Пребледнях, усещайки как стомахът ми се качи в гърдите и жлъч задръсти гърлото ми.

— Татко! — Втурнах се към него и се наведох. — Не исках да... Татко... — Простенах. Сграбчих кола и го измъкнах от корема му. Баща ми изкрещя и кръвта бликна като гейзер от раната му. Гледах я ужасен, но и омагьосан. Кръвта беше толкова червена, толкова плътна, толкова красива. Като че ли ме призоваваше.

Сякаш щях да умра още в следващата секунда, ако не погълнех тази кръв. И тогава приближих спонтанно ръка към раната, а после поднесох свитата си шепа към устните си, за да вкуся течността, която достигна до венците ми, до езика ми, до гърлото ми.

— Махай се от мен! — прошепна баща ми дрезгаво, като се оттласна назад и гърбът му се притисна към стената. Сграбчи ръката ми в усилието си да я отстрани от раната си, но после се свлече по стената със затворени очи.

— Аз... — заговорих, но усетих остра, пронизваща болка в устата си. Беше по-лошо, отколкото спомена за мига, в който бях застрелян. Някакво неясно усещане за стягане, стипчивост може би, последвано от възприятието за забиването на милиони иглички в плътта ми.

— Махай се... — простена баща ми задъхано със сетни сили. Закри с ръце лицето си, докато се бореше за глътка въздух. Отдръпнах ръце от устата си и прокарах пръсти по зъбите си, които бяха станали остри и източени. И тогава го осъзнах: сега вече бях един от тях.

— Татко, пий от мен. Мога да те спася! — подканих го припряно, като се наведох към него и го вдигнах да приседне до стената. Поднесох китката си към устата си и с новите си, остри като бръснач зъби, разкъсах с лекота кожата си. Потрепнах, а сетне поднесох китката си към баща ми, който с погнуса се отдръпна назад, макар че кръвта продължаваше да шурти от раната му.

— Мога да те спася. Ако пиеш от тази кръв, раните ти ще зараснат. Моля те — помолих му се, докато го гледах в очите.

— По-добре да умра — едва чуто изговори той. Само след миг очите му се затвориха и той се свлече отново на пода. Около тялото му се оформи локва от кръв. Поставих ръка върху сърцето му и почувствах как пулсът му се забавя, преди накрая да спре.

Загърбих имението и закрачих, а после се затичах по черния коларски път към града. Неясно защо останах с усещането, че нозете ми едва се докосват до земята. Тичах по-бързо и все по-бързо, но дишането ми си оставаше все така равномерно. Имах чувството, че мога да бягам така вечно и го желяех, защото всяка крачка ме отвеждаше все по-далеч от ужасите, на които бях свидетел.

Опитвах се да не мисля, опитвах се да блокирам спомените. Вместо това се съсредоточих върху лекото докосване до земята, докато бързо поставях единия си крак пред другия. Направи ми впечатление, че дори и в мрака можех да виждам как блещукат капчиците от мъглата по листата, които все още не бяха окапали от клоните на дърветата. Можех да чувам дори дишането на катериците и зайците, тичащи из гората. И навсякъде долавях някакъв странен метален мирис.

Когато навлязох в града, черният коларски път отстъпи пред калдъръма. Стори ми се, че пристигнах много бързо, защото досега обикновено ми трябваше не по-малко от час за същото разстояние. Забавих темпо и накрая спрях. Очите ме заболяха, докато се озъртах бавно наляво-надясно. Градският площад изглеждаше някак си по-различно. В прахта между камъните от калдъръма пълзяха насекоми. Боята по стените на имението на Локуд се беше олющила, макар че беше построено само преди няколко години. Навсякъде видях белези на разруха и упадък.

Но най-силно се усещаше миризмата на върбинка. Тя беше навсякъде. Ала вместо да е леко приятна, миризмата беше всепоглъщаща, замайваше ме и ми се гадеше от нея. Единственото, което можеше донякъде да се противопостави на пресиращия аромат, беше тежката металическа миризма.

Вдъхнах го дълбоко, внезапно осъзнах, че тази миризма беше единственият лек срещу слабостта, породена от върбинката. Всяка фибра в тялото ми крещеше, че трябва да намеря източника ѝ, че трябва да се нахраня. Огледах се като изгладнял звяр и очите ми много

бързо обходиха пространството от кръчмата надолу по улицата чак до пазара и до края на сградата на Локуд. Нищо.

Отново помирисах въздуха и едва сега осъзнах, че тази миризма — прекрасна, ужасна и едновременно с това проклета — все повече се приближава. Завъртях се рязко и затаих дъх, като видях Алис, красивата млада барманка от кръчмата, да се спуска надолу по улицата. Тананикаше си нещо и крачеше, олюлявайки се, несъмнено защото бе изпробвала уискито, което цяла нощ бе сервирала. Косата ѝ грееше като червен пламък на фона на бледата ѝ кожа. Ухаеше на нещо топло и сладко, като смесица от желязо, пушек на изгорели дърва и тютюн.

Тя беше лекарството за мен.

Прокрадях се в сенките на дърветата от двете страни на улицата. Останах шокиран колко шумно се движеше тя. Тананикането ѝ, дишането ѝ дори, всяка залитаща нейна стъпка, отекваха в ушите ми. Не спирах да се чудя как още не е събудила целия град.

Накрая тя премина покрай мен толкова близо, че малко оставаше да докосна заоблените ѝ форми. Изскочих и я сграбчих. Тя ахна.

— Алис — заговорих я, като гласът ми отекваше глухо в ушите ми. — Аз съм, Стефан.

— Стефан *Салваторе*? — смаяно избъбри тя и изумлението ѝ бързо прерасна в страх. — Н-н-но нали си мъртъв?

Успях да доловя миризмата на уиски в дъха ѝ, видях бледата ѝ шия, със синкави вени под кожата ѝ, и малко ми оставаше да припадна. Но не я докоснах със зъби. Още беше много рано. Засега само се наслаждавах да я държа в ръцете си, отдаден на сладкото облекчение, че това, за което ненаситно жадувах допреди малко, сега е в ръцете ми.

— Шшт — промърморих. — Всичко ще бъде наред.

Устните ми погалиха леко бялата ѝ кожа и се удивих колко сладка и благоуханна бе тя. После, когато повече не можех да издържам, отдръпнах устните си и впих зъби в шията ѝ. Кръвта ѝ рукна през зъбите ми, венците ми, за да се разлее навътре в тялото ми, разнасяйки със себе си топлина, сила и живот. Смуках жадно кръвта ѝ, като спрях само когато Алис се отпусна, натезжала, в ръцете ми, а биенето на сърцето ѝ се забави до глухо туптене. Избърсах устата си и сведох поглед към тялото на изпадналото в безсъзнание момиче, като се възхитих на майсторското си дело: върху врата ѝ имаше само две

малки идеално оформени дупчици, с диаметър само от няколко милиметра.

Още не беше мъртва, но знаех, че скоро ще бъде.

Преметнах Алис през рамо, като едва усещах тежестта ѝ, както и допира на краката ми по земята, след което продължих през града, а после през гората към каменоломната.

Докато бързах към бараката, бледата лунна светлина танцуваше по огнената коса на Алис. Прокарах езика си по все още острите кучешки зъби и все едно отново изпитах усещането, когато се бяха впили в гъвкавата ѝ мека шия.

— Ти си чудовище — нашепна ми един глас в съзнанието ми. Но под мрачния плащ на нощта, докато кръвта на Алис течеше във вените ми, думите вече нямаха никакво значение и не събуждаха в мен пробождащо чувство за вина.

Втурнах се в бараката. Вътре беше съвсем тихо, но огънят беше добре поддържан и гореше с пълна сила. Загледах се в пламъците, хипнотизиран за кратко от виолетовите, сините и дори зелените им езици. После чух леко дишане от ъгъла.

— Деймън? — извиках и гласът ми отекна толкова силно от грубо издяланите греди на покрива, че изтръпнах. Все още бях нащрек, като истински ловец.

— Братко?

Съзрях една фигура, скрита под одеялото. Загледах се в Деймън от разстояние, сякаш бях непознат. Черната му коса беше полепнала по врата му, а лицето му беше изцапано. Устните му бяха напукали, а очите — кървясали. Въздухът около него беше наситен с някаква остра миризма — като миризмата на смъртта.

— Ставай! — подвикнах му грубо, като пуснах Алис на пода. Почти безжизненото ѝ тяло тупна тежко. Червената ѝ коса беше сплъстена от кръвта, а очите — наполовина затворени. Кръв капеше и от двете рани, където я бях ухапал. Облизах устни, но си наложих да се въздържа, за да има за Деймън.

— Какво? Какво си направил... — Деймън премести трескаво погледа си от Алис към мен и после отново към Алис. — Ти си се хранил с нея? — попита, като се дръпна още по-навътре в ъгъла, сякаш можеше някак да изтрие това, което виждаха очите му.

— Донесох я за теб. Деймън, трябва да пиеш — настоях, като коленичих до него.

Деймън поклати глава.

— Не. Не — избъбри той дрезгаво, а дишането му се накъса като на смъртник.

— Само докосни устни до шията ѝ. Лесно е — продължавах да го убеждавам.

— Няма да го направя, братко. Махни я оттук — прошепна, облегна се на стената и затвори очи.

Поклатих глава, усещайки надигация се в стомаха ми глад.

— Деймън, чуй ме. Катрин умря, но ти си *жив*. Гледай ме. Гледай колко е просто — казах му, докато внимателно опипвах първата толкова чиста рана, която бях направил на шията на Алис. Отново забих зъби в отворите и пих от нея. Кръвта ѝ вече бе започнала да изстива, но все пак успя да ме засити. Вдигнах очи към Деймън, без да си направя труда да избърша следите от кръв по устните си. — Пий! — настоях, като придърпах тялото на Алис по пода, така че да бъде по-близо до Деймън. Натиснах гърба на Деймън и го принудих да се наведе към тялото ѝ. Той се опита да се съпротивлява, но после се отказа и замря, с очи, изцъклени и вперени в раната. Усмихнах се, защото знаех колко силно я желаше, как се опияняваше от всепоглъщащото ухание на изкушението.

— Не упорствай. — Тласнах го по гърба толкова силно, че устните му се озоваха само на сантиметри от кръвта ѝ. Задържах го в тази поза. Усетих как той вдиша дълбоко и знаех, че вече си е възвърнал силата, само при вида на изобилието от червена кръв. — Сега сме само ние. Завинаги. Ние, двамата братя. Ще има други Катрини, винаги, вечно. И ще се възползваме от света, такива, каквито сме. — Замлъкнах, като проследих как погледът на Деймън се устреми към шията на Алис. След което се наведе и започна да пие, дълго, до насита.

Наблюдавах със задоволство как Деймън пие жадно, как плахите му начални засмуквания прерастват в големи глътки, докато лицето му остава долепено до шията на Алис. И докато почти безжизненото тяло на Алис ставаше все по-бяло, бузите на Деймън порозовяха от възвърнатите сили.

Докато Деймън пиеше последните капки от кръвта на Алис, аз излязох пред бараката. Огледах се удивено. Миналата нощ местността изглеждаше съвсем замряла, но сега осъзнах, че кипи от живот. За това свидетелстваха миризмите на животните в гората, плясъкът на птиците над главата ми, биенето на сърцата ни, моето и на Деймън. Това място — целият свят — бяха изпълнени с възможности.

Пръстенът ми блестеше на лунната светлина. Поднесох го към устните си. Катрин ме беше дарила с вечен живот. Баща ни винаги повтаряше да открием силата си, да намерим мястото си в света. И аз го намерих, въпреки че той не успя да го приеме.

Поех дълбоко дъх и ноздрите ми се изпълниха с мириса на кръвта. Обърнах се, когато Деймън излезе от бараката. Сега изглеждаше по-висок и по-силен, отколкото бе преди малко. Забелязах, че на средния си пръст имаше пръстен, същият като моя.

— Как се чувстваш? — попитах го, след като изчаках да види всичко, което виждах и аз.

Деймън се извърна от мен и тръгна към водата. Коленичи на брега и загреба шепа вода. Поднесе я към устата си, за да измие останалата по устните му кръв.

Наведох се до него на брега на езерото.

— Не е ли изумително? — попитах го. — Това е цял нов свят и той е наш. Завинаги! — възкликнах, все още замаян от промяната. Двамата с Деймън никога нямаше да остареем. Никога нямаше да умрем.

— Прав си — бавно заговори Деймън, сякаш говореше на непознат за него език.

— Ще го изследваме заедно. Само си помисли. Можем да отидем в Европа, да обиколим света, да се махнем от Вирджиния и от спомените... — Докоснах го по рамото.

Деймън обърна лице към мен. Очите му бяха разширени. Внезапно изплашен, отстъпих назад. Имаше нещо различно в него, нещо чуждо в тъмните му очи.

— Сега щастлив ли си, братко? — изсумтя Деймън и ме измери с подигравателен поглед.

Пристъпих към него.

— Нима би предпочел да си мъртъв, вместо да вземеш даром целия този свят? Би трябвало да си ми благодарен!

В очите му проблесна ярост.

— Да съм ти благодарен? *Никога* не съм те молил да превърнеш живота ми в ад, от който не мога да избягам — заговори, като изричаше всяка дума натъртено, все едно я запращаше в езерото. Внезапно ме прегърна с такава сила, че изохках. — Но чуй ме сега, братко — просъска в ухото ми. — Макар че ще бъдем вечно заедно, ще се постарая да превърна тази вечност в твое вечно нещастие. — Едва тогава ме освободи от прегръдката си и се затича към тъмната гора.

Когато изчезна сред черните сенки на гората, един гарван излетя от дърветата. Изграчи жаловито и отлетя.

Изведнъж се озовах съвсем сам в един свят, който само преди малко изобилстваше от възможности.

ЕПИЛОГ

Когато се опитвам да си припомня момента, в който се покорих на моята Сила и разруших връзката си с Деймън, си представям един-единствен миг тишина. В онази секунда Деймън се обръща, погледите ни се преплитат и ние сключваме мир.

Но нямаше тишина, нито щеше да има. Сега постоянно чувах шумоленето на животните в гората, забързаното им дишане, както се случва с всяко живо същество, когато усети, че наблизо го дебне опасност, накъсаното биене на сърцата им. Можех дори да чувам мислите си, затихващи или надигащи се като океански вълни.

Ако само не бях толкова слаб, когато Катрин ме гледаше в очите. Ако само не се бях върнал да видя татко. Ако само не бях накарал Деймън да пие.

Но го направих. Всички тези погрешни избори се превърнаха за мен в мантия, която с времето ставаше все по-черна и по-черна. И сега завинаги ще трябва да живея с последствията от моите злодеяния.

Издание:

Л. Дж. Смит. Началото

ИК „Ибис“, София, 2011

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-9321-61-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.